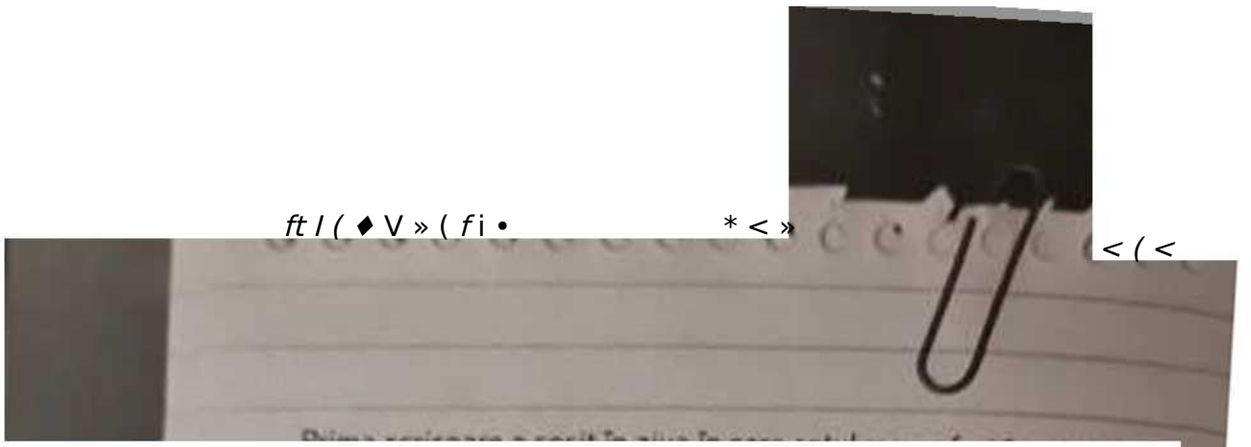

Totul a început
cu o frază..

Răspunsul

Pe

Dante era la uşa

Prima scrisoare a sosit m ziua în care soţul meu a fost

înmormânta Avea ştampila Penitenciarului de Stat şi conţinea o

singură proponf,»

Voi aştepta o veşnicie, dacă va trebui

Era semnată *de Dante.* un bărbat pe care *nu-l cunoşteam.*

Din simplă curiozitate, i-am scris înapoi pentru a-l întreba ce anume aşteaptă l-am spus omului misterios că a greşit fata. El a spus că nu. l-am spus ci nu

ne-am *întâlnit mciodatâ, dar ol* a 5pU5 că mă înşel.

Am tot schimbat *scrisori săptămânale* care, cu timpul, au *devenit din ce În ce*

mai intime. Apoi, într-o zi, *scrisorile au încetat* să ma> *vină*

Când am aflat de ce, era deja prea târziu

Şi nimic din lumea asta nu m-ar fi putut *pregăti pentru ceea ce* a urmat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GEISSINGER, J.T.
Pen pal / J.T. Geissinger ; trad din lb. engleză de Dorina Tâtaran. – Bucureşti: Librex Publishing, 2024
ISBN 978-630-6628-11-7
I. Tătăran, Dorina (trad.)
821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Andreea Tudorica
DTP: Alexandra Tolocenco
Corector: Marian Busuioc / Corectura.ro

Pen Pal
Text copyright © 2022 by J.T. Geissinger, Inc.
AII rights reserved.
Cover design by Letitia Hasser, RBA Designs
Cover photograph of Soj Mani © Wander Aguiar Photography

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, nr. 30, Bucureşti redacţie: 0723 193 019 cornenzi@librex.ro
www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin Editurii Librex Publishing.
Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

J.T. GEISSINGER

Traducere din limba engleza
de Dorina Tătâran

Librcx Publishing
2024

Pentru Jay, care ştie cum să
mă găsească în întuneric.

INFERNUL

Drumul spre paradis porneşte din iad.“

- *Divina Comedie*

Plouă, în timp ce sicriul soţului meu este coborât în groapă. Plouă tare, ca şi cum cerul e pe cale sâ se rupă în două, aşa cum s-a rupt şi inima mea. Stau încremenită sub o umbrelă, alături de ceilalţi îndoliaţi, ascultând predica preotului despre înviere şi slavă, binecuvântări şi suferinţă, mântuire şi dragostea sfântă a lui Dumnezeu. Atât de multe cuvinte, şi toate atât de lipsite de sens.

lotul este lipsit de sens. Am un gol cu chipul lui Michael în inima mea şi nimic nu mai contează. Probabil că de aceea mă simt atât de amorţită. Sunt goală. Durerea m-a fărâmiţat în mii de bucăţi, imprăştiindu-mi oasele intr-un deşert, intr-o pustietate unde se vor coace în tăcere, sub un soare nemilos, o mie de ani.

f> femeie din spatele meu plânge în linişte, ştergându-şi lacrimile cu batista. Sharon? Karen? O colegă de-ale lui Michael. pe care am cunoscut-o la o petrecere din facultate, cu mult în urmă. Una dintre acele îngrozitoare petreceri din vacanţă, la care se bea vin ieftin în pahare de plastic şi oamenii se învârt de colo colo făcând conversaţie ciudată, până când sunt suficient dc beţi ca să

spună ce cred cu adevărat unii despre ceilalţi.

La petrecerea aceea, Sharon sau Karen din spatele meu j.a spus lui Michael că e un nemernic. Nu-mi amintesc de ce, dar probabil că de aceea plânge acum. Când cineva moare, începi să îţi aminteşti de toate dăţile în care l-ai dezamăgit. Preotul îşi face semnul crucii. închide Biblia şi face un pas înapoi. Eu merg încet înainte, mâ aplec să iau un pumn de ţărână dintr-o moviliţă, apoi o arunc pe sicriul închis. Pământul jimed scoate un sunet urât şi gol când aterizează pe capacul cenuşiu al sicriului, o bufnitură nepâsâtoare a ceea ce inseamnrcfârşituL Apoi alunecă, lăsând o urmă maro, ca o pată de căcaf. Brusc, tremur de furie. Simt gustul cenuşiu al amărăciunii în gură.

Ce ritual prostesc! De ce ne mai deranjăm? Nu e ca şi cum morţii ne-ar putea vedea cum ii plângem. Ei nu mai sunt.

O rafală bruscă de vânt rece face frunzele să foşnească. Mâ întorc şi mă îndepărtez prin ploaie, tară să mă uit înapoi când cineva îmi spune numele ca pe un suspin. Am nevoie să fiu singură cu durerea mea. Nu-mi place să-mi plâng de milă când se întâmplă o tragedie. Mai ales atunci când tragedia este a mea.

Când deschid uşa de la intrarea în casă, îmi ia o clipă să îmi dau seama că sunt acasă. Nu-mi amintesc nimic din drumul de la mormânt până aici, deşi acest gol în timp nu mă surprinde. De la accident şi până acum am fost ca în ceaţă. F. ca şi cum creierul meu ar fi acoperit de nori groşi.

Am citit undeva că doliul e mai mult decât o emoţie. Este şi o experienţă fizică. Tot felul de substanţe chimice ale stresului sunt eliberate în sânge când o persoană este îndurerată. Oboseală» greaţă, dureri de cap, ameţeli» aversiune faţă de mâncare, insomnie... Lista efectelor secundare este lungă. Eu le am pe toate.

îmi scot pantofii şi îi las sub măsuţa din hol. îmi arunc haina de lână pe spătarul unui scaun din bucătărie şi mă

îndrept spre Irigider. Deschid uşa şi mă uit înăuntru, în timp ce aud cum ploaia bale în geamuri, şi încerc să mă conving că mi e foame. Dar nu mi-e foame. Ştiu că ar trebui să mănânc, ca să-mi păstrez forţele, dar nu am poftă de nimic. Las uşa să se închidă şi mă frec în dreptul tâmplelor care pulsează.

Încă o durere de cap. Este a cincea în săptămâna asta.

Când mă întorc, observ plicul de pe masă, lângă bolul de fructe. Stă abandonat, un dreptunghi alb cu un scris de mână îngrijit şi un timbru pe care scrie „IUBIRE” cu litere roşii. Ştiu sigur că nu era acolo când am plecat. Primul meu gând este că Fiona trebuie să fi adus corespondenţa. Apoi îmi amintesc că ea face curat în casă lunea. Azi e duminică. Aşadar, cum a ajuns acolo? Mă îndrept spre masă şi iau scrisoarea, în timp ce un tunet zguduie ferestrele. O rafală bruscă de vânt şuieră printre copaci. Sentimentul straniu se intensifică atunci când citesc adresa de retur.

Penitenciarul de stat din Washington.

Mă încrunt, rup marginea plicului şi scot o foaie de hârtie albă din interior. O desfac şi citesc cu voce tare.

Voi aştepta o veşnicie, dacă va trebui.

Asta e tot. Nu mai e nimic altceva, în afară de o semnătură mâzgălită mai jos.

Dan te.

întorc pagina, dar pe partea cealaltă nu scrie nimic. Pentru o clipă, mă gândesc că scrisoarea trebuie să îi fie destinată lui Michael. Renunţ însă la idee, când îmi dau seama că îmi este adresată. Numele meu e scris chiar acolo, pe plic, cu litere de tipar albastre. Acest Dante, oricine ar fi el, a vrut ca plicul să ajungă la mine.

Dar de ce? Şi ce aşteaptă de la mine?

Tulburată, împăturesc foaia în trei, o pun înapoi în plicul pe care îl las pe masă. Apoi mă asigur că toate uşile şi ferestrele sunt inc uiate. Trag draperiile şi jaluzelele, să acopăr după-amia- za cenuşie şi umedă, îmi torn un pahar de vin, apoi mă aşez la masa din bucătărie, uitându-mă la plic cu un sentiment ciudat prevestitor.

Un sentiment că se va întâmpla ceva. Şi că, orice ar fi, nu e ceva bun.

Dimineaţă, când mă târăsc din pat, încă mă doare capul, dar sentimentul apăsător de teamă a dispărut. Afară e vânt şi cerul e întunecat, dar ploaia s-a oprit. Cel puţin deocamdată. Este umed şi înnorat tot anul în Washington, dar luna ianuarie este deosebit de mohorâtă. încerc să lucrez, dar renunţ după numai o oră. Nu mâ pot concentra. Tot ce desenez are un aer deprimant. Cartea pentru copii pe care o ilustrez este despre un băiat timid, care se împrieteneşte cu un iepure care poate vorbi, dar astăzi, iepurele meu arată de parcă ar prefera să ia o supradoză de analgezice decât să mănânce morcovii pe care băiatul încearcă să i-i dea.

tMă ridic de la birou şi mă îndrept spre bucătărie. Privirea îmi cade pe scrisoarea de pe masă. Următorul lucru pe care îl observ este apa de pe podea. Se pare că a început să picure apă prin tavan în timpul nopţii. Prin două locuri, mai exact. Ştiam că ar fi trebuit să cumpărăm o casă mai nouă. Dar Michael nu a vrut o casă nouă. El prefera case mai vechi, cu „personalitate”. Acum şase ani, când ne-am mutat în această casă în stil victorian Queen Anne, eram proaspăt căsătoriţi, cu mai multă energie decât bani. Ne-am petrecut weekendurile vopsind şi ciocănind, scoţând covoare vechi şi cârpind găuri în gips-carton. Cam trei luni a fost distractiv. Apoi a devenit obositor. Chiar un adevărat conflict. Noi împotriva unei case care părea hotărâtă să rămână intr-o stare de degradare, indiferent cât de mult încercam să o modernizăm. înlocuiam o ţeava de apă spartă, se strica boilerul. Am modernizat aparatele vechi din bucătărie, am găsit mucegai toxic în subsol. A fost un carusel nesfârşit de reparaţii şi înlocuiri care ne-au secătuit finanţele şi răbdarea. Michael plănuise să înlocuiască anul acesta acoperişul prin care se scurge apa. Uneori mă întreb ce va

rămâne pe lista mea de lucruri de tăcut când voi muri. Dar încerc să mâ gândesc la altceva, pentru d sunt deja suficient de tristă.

Aduc două găleţi de plastic din garaj şi le pun pe jos în bucătărie, exact sub găurile din tavan pe unde se scurge apă.

apoi iau mopul. Durează aproape o oră să scot toată apa şi să se usuce podeaua. Tocmai când termin, aud uşa de la intrare deschizându-se şi inchizându-se. Mă uit la ceasul de pe cuptorul cu microunde.

Ora zece. Exact la timp.

Fiona, menajera, intră în bucătărie. Se uită la mine, scapă pungile de plastic cu produse de curăţenie pe care le ţinea în mâna şi scoate un ţipăt sfâşietor. Ca dovadă cât de epuizată sunt, nici măcar nu tresar la ţipătul ei.

— Chiar atât de râu arăt? Aminteşte-mi să mă machiez un pic, înainte să vii data viitoare.

Răsuflând greu şi albită la faţă, îşi sprijină un braţ de cadrul uşii şi îşi face semnul crucii.

— Hristoase! M-ai speriat de-a dreptul!

Mă încrunt la ea.

— La cine te aşteptai? La Moş Crăciun?

Spre deosebire de aspectul Fionei, râsul ei este firav şi stins. De origine scoţiană. Fiona este plinuţă şi atrăgătoare, cu ochi albaştri strălucitori, obraji rozalii şi picioare robuste. Mâinile ei sunt roşii şi aspre de la anii în care a făcut curăţenie în case. Deşi e trecută de 60 de ani, are energia unei femei de jumătate din vârsta ei. Faptul că mă ajută să întreţin casa este un lux costisitor, dar cu două etaje, peste cinci mii de metri pătraţi şi ceea ce par a fi un milion de colţuri şi crăpături în care se adună praful, casa are nevoie constant de curăţenie.

Dă din cap, făcându-şi vânt cu mâna.

— Ooo! Mi-ai făcut să galopeze bătrâna inimă, scumpo! chicoteşte ea. A trecut ceva timp.

Apoi devine serioasă şi se uită atent la mine, scrutându-mă ca şi cum nu m-ar fi văzut de o sută de ani.

— Cum eşti, Kayla?

Inii feresc privirea. Nu pot s-o mint uitându-mă direct în ochii aceia albaştri pătrunzători.

— ''unt bine. încerc doar să mă ţin ocupată.

Ezită, ca şi cum nu ar fi sigură ce să spună. Apoi expiră puternic şi face un gest neputincios spre fereastră şi priveliştea mohorâtă peste Puget Sound.

—îmi pare atât de râu pentru ce s-a întâmplat! Am citit în ziar. Un şoc atât de mare! Pot să fac ceva?

— Nu. dar îţi mulţumesc.

îmi dreg vocea.

Nu plânge. Nu plânge. Adunâ-te.

— Deci nu te deranja cu bucătăria astăzi, evident. Voi găsi pe cineva care să vină să se uite la acoperiş, dar intre timp nu are rost să faci curat aici, dacă tot se va uda din nou. Nu e nevoie de curăţenie în biroul meu săptămâna asta şi nici...

Înghit nodul din gât.

— Şi nici în biroul lui Michael. Cred că mi-ar plăcea să-l las aşa cum este, pentru o vreme.

— înţeleg, zice ea cu blândeţe. Deci rămâi în casă?

— Da. Voi fi aici toată ziua.

— Nu. am vrut să spun: vei rămâne în casa asta?

E ceva ciudat în tonul ci. un substrat pe care nu-l înţeleg, dar apoi mă prind. Işi face griji pentru siguranţa jobului ei.

— Oh. n-am cum să vând acum. Este prea devreme să iau o decizie atât de importantă. Poate peste un an sau doi, când lucrurile se vor aşeza. Nu ştiu. Sincer, le iau pe rând.

încuviinţează din cap. Rămânem o clipă intr-o tăcere ciudata. până când ea arată peste umăr.

— Mă voi apuca de treabă acum.

— Bine. Mulţumesc.

Ridică pungile de unde le-a scăpat pe podea, apoi dâ să iaşi Dar se întoarce brusc şi zice:

— Mă voi ruga pentru tine, scumpo.

Nu-i mai spun, ca să nu-şi irosească energia. Ştiu că sunt o cauză pierduta, că nicio rugăciune din Univers nu mă poate ajuta, dar asta nu înseamnă câ trebuie să fiu nepoliticoasă. Pur şi simplu, imi muşc buza, aprob dând din cap şi îmi înghit

lacrimile, lese, iar privirea mea se opreşte asupra plicului de pe masă. Nu pot să spun ce mă îndeamnă să fac. dar, înainte să-mi dau seama, mâ aşez sâ scriu un răspuns. îl mâzgălesc pe spatele scrisorii pe care mi-a trimis-o Dante.

Ce să aştepţi?

O trimit prin poştă, înainte să-mi pierd curajul. Durează o săptămână până primesc un răspuns şi e chiar mai scurt decât al meu. De fapt, sunt doar două cuvinte.

Pe tine.

în colţul din dreapta jos al hârtiei e o pată de ceva uscat, ruginiu, care pare a fi o urmă de sânge.

Pun scrisoarea pe fundul sertarului cu lenjerie intimă şi o las acolo, hotărâtă să uit de ea. Dacă mai primesc vreuna, s-ar putea sâ-l sun pe simpaticul detectiv care m-a interogat după accident şi să văd ce părere are. Poate câ îl voi ruga să se intereseze de acest personaj Dante, să vadă ce poate afla. între timp, am alte lucruri de care să-mi fac griji. în afară de noua scurgere de apă prin acoperiş, casa a decis că are şi probleme electrice. Candelabrul din sufragerie pâlpâie. Aud pocnituri şi trosnituri când apăs întrerupătorul din dormitorul principal. Din când în când, soneria de la uşă sună singură, din senin. Am încercat să contactez trei persoane care repară acoperişuri, dar nimeni nu m-a sunat înapoi. Aşa că acum aştept un meşter, un tip pe nume Ed. Am dat peste cartea lui de vizită pe fundul sertarului cu vechituri din bucătărie, când căutam un pix. Nu ştiu de ce, dar mă aştept la un bărbat mai în vârstă, cu chelie şi burtă, şi cu o centură cu scule în jurul şoldurilor. în schimb, când deschid uşa de la intrare, văd un tânăr zâmbitor, zvelt, cu părul lung şi şaten ţinut departe de faţă, cu o bentiţă de piele împletită. Poartă un

tricou cu John l.ennon, blugi evazaţi decoloraţi şi sandale, iar intr-o mana ţine o cutie din metal ruginit, pentru scule.

Miroase a ..iarbă”.

— Salut. Tu eşti Kayla?

— Eu sunt.

Îmi întinde mâna, zâmbind.

— Eu sunt Eddie.

li întorc zâmbetul şi ne strângem mâinile. Pare drăguţ şi inofensiv, două lucruri pe care le apreciez la orice bărbat pe care il las sâ intre în casa mea cât timp sunt singură aici.

— Intra. O să-ţi arăt casa.

Mă urmează în bucătărie, comentând despre frumuseţea casei.

— Mişto, dar se năruie pe zi ce trece.

Fac un gest spre cele două inele maro de pe tavanul bucătăriei.

— Da, casele astea vechi au nevoie de multă îngrijire şi delicateţe.

îşi întinde gâtul ca să se uite la pete.

— Mai ales cu umiditatea de aici. Ai probleme cu mucegaiul?

— Am avut. Am rezolvat asta acum câţiva ani. Acum am probleme cu acoperişul, prin care se scurge apa, şi cu instalaţia electrică.

îi spun în mare ce s-a întâmplat cu luminile şi cu soneria.

— în plus, simt un miros de ars când dau drumul la uscător. Iar televizorul se opreşte uneori singur. Oh, şi câteva becuri au explodat recent.

Un curent de aer rece îmi ridică brusc părul de pe braţe şi de pe ceafă şi îmi trimite furnicături pe şira spinării. Tremurând, îmi frec mâinile peste pielea ca de găină de pe braţe. Ar trebui să-l rog să se uite şi la burlanele de la geamuri, dacă lot e aici. Dar să le luăm pe rând.

— Hai să-ţi arăt unde este panoul electric.

Eddie mă urmează până în camera de serviciu din spatele casei, lângă garaj, Maşina de spălat şi uscătorul sunt acolo, împreună cu dulapurile în care sunt o grămadă de articole de uz casnic. Punându-şi cutia cu scule pe podea, Eddie deschide uşa metalică a panoului electric şi trece în revistă întrerupătoarele dintr-o privire rapidă.

— O să verific mai intâi tensiunea, să văd dacă întrerupătorul funcţionează la capacitatea potrivită. Apoi o să mă uit la cabluri. S-ar putea să fie deteriorate de apă sau îndoite şi să provoace probleme. Şi o să verific şi toate prizele, să mă asigur că nu sunt compromise. Unde este contorul?

— Chiar în faţa uşii de la garaj.

încuviinţează din cap.

— Bun. O să mă uit şi la el. Ar trebui să-mi ia o oră sau cam aşa ceva să le verific pe toate, apoi iţi voi da o estimare pentru reparaţii. E bine?

— E perfect, mulţumesc. Ca sâ ajungi în pod, accesul se face pe la etajul doi, prin garderoba din dormitorul principal. Scara este în garaj.

— Super.

— Strigă-mă, dacă ai nevoie de mine. Voi fi prin preajmă.

— Aşa voi face.

11 las să-şi facă treaba şi mă îndrept spre biroul meu. Reuşesc să lucrez o vreme. înainte sâ înceapă durerea de cap. Simt o pulsaţie surdă în zona tâmplelor şi o presiune în spatele ochilor atât de puternică, încât îi face să lăcrimeze. Mâ întind pe canapeaua mică, cu jaluzelele trase şi luminile stinse, până când Eddie apare în uşă ţinând cutia de scule în mână.

— Oh, îmi pare rău. N-am ştiut că dormi. Voiam doar să verific prizele de aici.

Dezorientată, mă ridic în picioare.

— Nu dormeam. Doar îmi odihneam ochii. Am o durere de cap îngrozitoare.

El dă din cap în semn de compasiune.

— Am suferit şi eu de nişte migrene îngrozitoare.

Am suferit, la timpul trecut. Simt un fior ciudat de speranţă.

— Ai găsit ceva care să te ajute cu ele? Nimic din ceea ce iau nu mă ajută.

— O să râzi. Te deranjează dacă aprind lumina?

— Aprinde-o. Şi nu voi râde, promit. Sunt prea disperată.

Când Eddie apasă pe întrerupător şi lumina inundă camera, tresar. încerc să mă ridic, dar descopăr că sunt prea ameţită. Aşa că mă cufund înapoi în canapea, închid ochii şi îmi ciupesc uşor podul nasului.

Când am mâncat ultima dată? Nu-mi amintesc.

Eddie se plimbă prin încăpere, căutând prize. E atât de slab, încât paşii lui sunt tăcuţi pe podea. Am văzut pisici care fâceau mai mult zgomot.

— După ce am început să merg la un terapeut, durerile de cap au dispărut. Puf! Pur şi simplu, au dispărut. S-a dovedit că aveam o mulţime de emoţii reprimate.

Deschid ochii şi îl văd ghemuit sub biroul meu, ţinând în mână un mic aparat de măsurare a curentului electric. îl bagă în priză, aşteaptă o clipă în timp ce citeşte ce îi arată, apoi se ridică şi se mută la următoarea priză, unde repetă procesul.

— Boală psihosomatică, aşa ii zic ei. Creierul tău te îmbolnăveşte la propriu. Stresul este *foarte* toxic. Tare, nu?

— Tare, sunt eu de acord, intrebându-mă dacă locuieşte intr-o comunitate mai mare sau singur, izolat undeva.

Sunt peste tot în Washington şi în zona Seattle grupuri

care trăiesc în comun, înființate în anii 60, iubire liberă, împart locuința și resursele și evită lucrurile moderne, cum ar fi telefoanele mobile și alimentele modificate genetic. Sunt mult prea retrasă pentru a trăi în spații atât de intime cu oameni cu care nu fac sex, dar nu judec alegerile de viață ale nimănui. Se ridică în picioare și se întoarce să mă privească.

— îți pot da numele doctorului meu, dacă vrei. Doar dacă nu cumva ești sigură că nu stresul e problema la line.

— Pierderea soțului se consideră stres?

Nu știu de ce am spus asta. Sau de ce am spus-o în modul acesta înțepător. în mod normal, nu vorbesc deschis despre ce simt și nu sunt sarcastică așa cum era Michael. El aborda lucrurile deprimante sau morbide cu un umor negru» care uneori il (acea să pară insensibil, dar eu știam că era doar un mecanism de adaptare. Nu era un tip dur.

Confuz, Eddie mă fixează.

— L-ai pierdut?

Nimeni nu poate fi atât de prost.

— A murit.

Acum pare afectat.

— Oh, frate. Condoleanțe!

— Mulțumesc.

— S-a întâmplat recent?

— în ajunul Anului Nou.

— Sfinte Sisoe! Asta a fost acum câteva săptămâni!

Ar trebui să încetez. Fiecare cuvânt care iese din gura mea il face pe bietul Eddie să fie din ce în ce mai trist. întotdeauna am avut o problemă pentru că empatizez prea mult cu ceilalți, acesta fiind unul dintre motivele pentru care tind să țin totul pentru mine. Emoțiile celorlalți, care se îngrămădesc peste ale mele, pot deveni uneori sufocante.

— Da. în fine.

Reuşesc să mă ridic în picioare de data asta, apoi ii evit privirea în timp ce spun:

— Deci, care este verdictul?

Face o pauză şi simt că mă priveşte. Ghiceşte cât sunt de încordată şi tonul prefăcut vesel din voce. Poate că şi el e un tip empatic, pentru că i se face milă de mine şi schimbă subiectul.

— Scurgerea aia din acoperiş este o problemă. Vine de pe terasa acoperişului, de lângă turnuleţ, ceea ce înseamnă că va trebui să îndepărtez şindrila şi să tai lemnul pentru a repara scurgerea. îmi pare rău s-o spun, dar intre frontoane, turnuleţ şi înclinaţia abruptă a acoperişului în sine va fi o treabă dificilă. Cu siguranţă, va trebui să aduci un specialist.

Sunt dezamăgită. De fiecare dată când intervine un specialist, preţul creşte.

Am încercat să sun la trei meseriaşi, înainte să te găsesc pc tine, dar nu am reuşit să dau de nimeni.

Râde în barbă, clătinând din cap.

— Da. nu ştiu de ce, dar tipii care se ocupă de acoperişuri sunt cam excentrici, nu le poţi baza pe ei. Ţi-aş face o recomandare, dar nu cunosc pe nimeni în care să am încredere pentru o treabă ca asta.

— Bine. Mulţumesc, oricum. Voi căuta în continuare. Speram să evit să apelez la o firmă din Seattle, pentru că sunt foarte scumpe, dar cred că n-am încotro.

După o clipă, zice cu blândeţe:

— Dacă vrei, pot să mă uit la oferta pe care o primeşti. Ca să nu te păcălească.

Pentru că sunt singură» vrea să spună. Pentru că nu voi avea un bărbat prin preajmă, care să negocieze pentru mine. Pentru că cineva în situaţia mea, îndurerată, dezorientată, disperată, este o ţintă pentru escrocherii.

Când zâmbeşte, ştiu că nu încearcă să flirteze cu mine. Este doar un tip cu adevărat drăguţ, care încearcă să ajute pe cineva care işi dâ seama câ este în suferinţă. Dacă întreaga lume ar fi alcătuită din astfel de oameni buni» ar fi foarte bine.

— E foarte drăguţ din partea ta, Eddie. Dar mă pot descurca. Provin dintr-o generaţie de fete dure din Jersey.

Zâmbetul lui se transformă în râs. Are un dinte din faţă strâmb, ceea ce îl face adorabil.

— Am cunoscut şi eu o astfel de fată. Avea doar un metru şi jumătate, dar m-a speriat de moarte.

îi zâmbesc.

— Chiar şi dragonii mici pot împrăştia foc.

— Adevărat.

— Şi ce zici de partea electrică? E grav, nu?

Ridică din umeri.

— Nu. lotul e în regulă.

Mă uit la d cu neîncredere.

— Cum adică?

— Vreau să spun că nu există nicio problemă. Nu-s probleme cu curentul, întrerupătoarele nu fac figuri, cablurile nu sunt rupte, nu există defecte de arc electric, puncte fierbinţi, prize moarte sau conexiuni slăbite...

Ridică din nou din umeri.

— Totul pare în regulă.

— N-are cum. Şi luminile care pâlpâie?

— Ar putea fi o problemă cu reţeaua electrică locală. întreabă un vecin dacă şi el are aceeaşi problemă. Unele părţi ale reţelei de aici sunt vechi de peste un secol. Oricare ar fi cauza, nu vine din interiorul casei.

— Şi becurile care explodează? Asta, cu siguranţă, nu e normal.

— Se întâmplă mai frecvent decât crezi. Fie producătorul nu a izolat bine în soclu, astfel încât filamentul s-a supraîncălzit, fie a existat o conexiune slabă între bec şi soclu, care a făcut să crească tensiunea electrică. Asigură-te că nu mai cumperi becuri ieftine de-acum încolo şi că sunt înşurubate foarte bine.

încep să mă îngrijorez. A verificat măcar instalaţia electrică sau a stat în pod şi a fumat iarbă în tot acest timp?

— Bine, dar soneria sună singură, când nu e nimeni la uşă. Şi cum rămâne cu mirosul de ars când dau drumul la uscător? Cum îţi explici asta?

Ezită şi simt cum îşi alege cu grijă cuvintele.

Ai cam fost toarte stresatâ în ultima vreme, frate, spune şi apoi continuă pe un ton ruşinat: Cu soţul tău şi toate astea.

Pentru o clipă, nu înţeleg. Apoi mă prind şi trebuie să respir înainte de a vorbi, ca să nu-i trag una.

- Mintea nu-mi joacă feste, Eddie. Nu am halucinaţii legale de sistemul electric din casă.

Jenat, îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

Nu încerc să tiu lipsit de respect. Iot ce pot să-ţi spun este ta. «iu
* .tund„când eram intr-o stare proastă, mi se părea că
. . ,
aud şoapte şi că văd umbre mişcandu-se.

_ S-a întâmplat ceva din toate astea în timp ce erai sub mtlucnţa unor substanţe care te taceau să vezi lucrurile altfel?

Mă priveşte mâhnit şi înţeleg astfel că răspunsul este da. Oricum ar fi. cred că relaţia noastră de afaceri se încheie aici. Poate câ. indiferent cu cine o să repar acoperişul, îmi poate recomanda un electrician care să fie treaz.

— Nu contează. Mulţumesc că ai venit să verifici. Cât îţi datorez?

Bagă în buzunar micul aparat de verificat curentul, se apleacă să-şi ta cutia de scule de unde a lăsat-o, apoi se îndreaptă de spate şi dă din cap.

— Nimic.

— Nu, nu este corect. Ar trebui să fii recompensat pentru timpul tău.

Zâmbeşte din coltul buzelor şi işi dă părul lung peste umăr.

— Apreciez, dar politica mea este că, dacă nu găsesc nicio problemă, vizita este gratuită.

Am o bănuială că a inventat această politică pe loc. pentru că ii e milă de mine.

— Eşti sigur? Nu vreau să profit de amabilitatea ta.

— Nu, e în regulă. Dar poale dacă unul dintre prietenii tăi are nevoie de un meseriaş...?

— O să te recomand. Sigur că da. Mulţumesc, Eddie, chiar apreciez.

îmi zâmbeşte, lăsând să se vadă dintele strâmb.

— Am plecat. Ai grijă de tine, bine? Şi sună-mă dacă vrei numele doctorului meu. E cel mai bun.

îmi forţez un zâmbet şi mint.

— Bine. Mulţumesc din nou.

— Nuc nevoie să mă conduci. La revedere!

Şi pleacă. Atunci când aud uşa de la intrare deschizându-se Şi inchizându-se, mă duc după el, să mă asigur câ este Incuh^ Apoi mă duc în bucătărie să iau un pahar cu apă, dar mă *opresc* brusc când văd plicul de pe masa. Chiar şi din mijlocul camerei pot vedea timbrul cu IUBIRE din colţ şi scrisul albastru îngrijit. cu care e scris numele meu. Mi se opreşte respiraţia în gât, inima începe să-mi bată cu putere şi mâinile mele sigure încep să tremure. Apoi» toate luminile de pe tavanul bucătăriei devin mai strălucitoare. Cu un zumzet ascuţit, pâlpâie şi se sting.

Dragă Kayla,

Nu mi-ai răspuns la ultima scrisoare, şi înţeleg, pentru că tu crezi cd nu ne-am întâlnit niciodată. Dar te înşeli. Aş putea să te plictisesc cu detalii, dar deocamdată crede-mă că te cunosc. în orice fel în care o persoană poate cunoaşte pe alta, eu te cunosc pe tine.

Cunosc chipul, sunetul, gustul şi mirosul tău.

Iţi cunosc cele mai întunecate şi cele mai luminoase părţi.

Iţi cunosc visele, coşmarurile şi fiecare secret pe care l-ai ţinut ascuns vreodată, toate acele dorinţe fără nume pe care nu ţi le-ai recunoscut niciodată nici măcar ţie însăţi.

Cunosc forma sufletului tău.

Ştiu că iţi *tremură mâinile când citeşti aceste cuvinte şi că inima îţi bate la fel de repede ca aripile unui colibri. Ştiu că vrei să rupi această scrisoare, dar ştiu şi că nu o vei face. Cât de mult am nevoie* sd te *ating. Cât de mult am nevoie să-fi aud vocea. Nu pot, bineînţeles, pentru că eu sunt aici şi tu eşti acolo, dar distanţa nu face ca dorul să dispară. Încă pot să-ţi simt gustul pielii.*

Dante

Stau lângă fereastra bucătăriei cu scrisoarea în mâini şi o citesc din nou în lumina cenuşie a după-amiezii. Apoi incâ o dată. Şi încă o data, pentru că este atât de bizară, incât creierul meu refuză să găsească vreo explicaţie plauzibilă pentru ea. Probabil, pentru că nu există niciuna. Becurile de deasupra capului meu se aprind din nou, luminând camera. îmi arunc braţele în aer şi zic către tavan:

— Aş fi vrut să fi făcut asta când era aici Eddie, Domnul-to- tul-e-în-regulă!

Apoi împăturesc scrisoarea, o pun înapoi în plic, o las pe masă şi îmi torn un pahar de vin roşu. îl dau pe gât, hotărând din impuls că trebuie să mă asigur că sunt în siguranţă în această casă. Mă duc din cameră în cameră, verific zăvoarele ferestrelor şi încuietorile uşilor, până când mă conving că sunt bine închise. După ce termin, mă aşez la masa din bucătărie şi fac o listă. întotdeauna gândesc mai bine cu un pix în mână.

EXPLICAŢII POSIBILE

- Cineva îşi bate joc de tine.

Tai imediat asta, pentru că e clar că cineva îşi bate joc

de mine. întrebarea este de ce? Şi de ce acum?

- Acest Dante a văzut articolul din ziar despre accident.

. A simţit mirosul banilor.

. încearcă o înşelătorie cu o văduvă singuratică.

De îndată ce scriu asta, cred că am nimerit-o.

E în închisoare, până la urmă. Ca să ajungă acolo, a trebuit să facă ceva rău. Deci omul are ceea ce am putea numi politicos *moralitate compromisă.* Probabil că se uită la secţiunea de necrologuri a ziarelor şi trimite aceste scrisori proaspetelor văduve de peste tot, sperând că una dintre ele va muşca momeala şi îi va răspunde, astfel încât să poată începe o relaţie, să o seducă şi s-o convingă să ii trimită sume mari de bani.

Dar scrisoarea este prea ciudată pentru a fi o momeală pentru o înşelătorie. Şi prea specifică. Ar fi trebuit să spună doar că e un tip singur, care caută o iubită prin corespondenţă, nu că încă mai simte gustul pielii mele. Sau că ştie forma sufletului meu. Ce înseamnă asta, oricum? Ce înseamnă toate astea?

— Nimic, murmur, uitându-mă fix la plic. E o înşelătorie.

Intenţionat nu mă gândesc la misteriosul fel în care o scrisoare a ajuns, din nou, pe masa mea din bucătărie fără ca eu să ştiu cum, deoarece bănuiesc că am mai multe pierderi de memorie şi am adus-o chiar eu din cutia poştală.

Mă consolez puţin cu faptul câ scrisoarea de la misteriosul Danie nu pare ostila. Este adevărat că toată treaba asta cu „te cunosc” mă îngrozeşte, dar cel puţin nu mă ameninţă în vreun fel.

Nici nu cred că ar fi în stare. Cred că am citit undeva că în închisoare este monitorizată toată corespondenţa. Probabil că ar avea probleme dacă ar încerca să trimită prin poştă o ameninţare cu violenţa. Dar n-ar avea motiv s-o facă. Michael nu avea duşmani şi nici eu nu am. Suntem un cuplu căsătorit din clasa de mijloc, amândoi

suprasolicitaţi şi epuizaţi, aşa că ideea noastră de distracţie înseamnă să ne cuibărim unul intr-altul pe canapea şi să ne uităm la un film vineri seara.

însemna. Ideea noastră de distracţie *însemna* să vedem un film împreună.

Nu vom mai face asta niciodată.

Junghiul din piept mă împiedică să mai respir. Ameţită, îmi odihnesc capul pe antebraţe şi ascult ploaia bătând în geamuri ca o mie de unghii.

— E doar un infractor nesimţit, care încearcă să profite de o femeie vulnerabilă, zic cu voce tare către masă.

Asta nu mă face să mă simt mai bine. De fapt, mă face chiar să mâ simt mai rău.

Cine se crede tipul ăsta de inii trimite prostiile astea?

Oricine ar fi, e clar că are probleme psihice.

Mâ îndrept brusc de spate. Poale că asta e. Poate că nu încearcă să mă înşele. Poate că misteriosul Dante şi-a ieşit pur şi simplu din minţi. Nu sunt sigură ce simt mai mult: milă sau îngrijorare. Adică, pe de-o parte, bietul om poate fi închis doar pentru că are un fel de boală mintală care nu a fost diagnosticată şi ar trebui sâ fie tratat cu medicamente, nu încarcerat. Pe de altă parte, a făcut ceva care l-a adus în închisoare. Şi dacă a fost o infracţiune cu violenţă? Ar putea fi periculos.

Scot scrisoarea din plic şi o citesc din nou. Un impuls ciudat mă tace să o adulmec. Un miros slab de cedru şi fum de lemn îmi umple nările. Şi încă o aromă, nerafinată, de mosc, ca un miros de trup bărbătesc.

Sau de animal.

Gândul mă nelinişteşte. îndoi repede scrisoarea şi o strecor înapoi în plic, apoi o duc sus, în dormitor, şi o îndes în fundul sertarului cu lenjerie intimă. Apoi mă întorc la parter, mâ conectez la calculator şi tastez „reparatori de acoperişuri Seatlle’.

Două zile mai târziu, când sună soneria, sunt în spălătorie, împăturesc prosoape. Mă îndrept spre uşa de la

intrare, sperând că de data aceasta chiar e cineva acolo.

Ş, CMC Cineva complet diferit de Eddie cel simpatic şi zâmbitor ., 1. .

Inâlţimet şi alura lui mă intimidează din prima secundă, la td ca şi expresia lui dură. E brunet, are ochi negri şi o barbă mchisâ la culoare, care ii ascunde maxilarul pătrăţos. îmbrăcat u blugi decoloraţi, cizme de lucru ponosite şi o cămaşă cu nasuri verde vânător, rulată pe antebraţele musculoase şi tatuate, a-aîde parcă tocmai a ieşit din pădure după ce şi-a construit o cabană din lemnul copacilor pe care i-a tăiat chiar el cu toporul.

Spre marea mea surpriza, îl găsesc sexy.

Surprinzător, pentru că nu este deloc genul meu. Mie îmi place genul de pe Wall Street. Un bărbat cu una sau două licenţieri. cu o igienă excelentă şi cu o înţelegere solidă a felului în care funcţionează 401 (k)’. Tipul ăsta arată ca fondatorul unui club de lupte clandestin. Stă în pragul uşii şi mă priveşte intr-o '.acere intensă, pănă când zic:

— Pot să te ajut?

— Aidan.

Când devine evident că asta e tot ce va spune, presupun că d caută pe cineva pe nume Aidan, despre care crede că locuieşte în această casă.

— Imi pare rău, nu locuieşte niciun Aidan aici.

INI mai pierde din expresia dură odată ce mă priveşte cu dispreţ.

— *Eu sunt* Aidan. De la Seattle Rootîng.

• ace semn cu degetul peste umăr, indicând camioneta albă dc pe aice, inscripţionată cu numele firmei pe lateral, cu litere r°şii. Stânjenită, râd.

— Oh! Scuze, credeam că vii abia săptămâna viitoare.

I’i Matele Unite, planul 401(k) este un cont personal de pensie ^'Jiiuinii) cu conţiibuţii definite, sponsorizai de angajator, aşa cum $^{c”e}$ definii în subsccţiunea 401 (k) din codul fiscal (n.t.)

— Am avut o fereastră în program, zice el fără nicio $u_{r/n}$- de căldură. M-am gândit să trec pe aici. Dacă e un momem nepotrivit...

— Nu, nu, e grozav, il întrerup, deschizând uşa mai $h_{r\&}$ Te rog, intră.

Imediat ce păşeşte peste prag, holul pare mai mic. închid uşa în urma lui şi fac un gest spre bucătărie.

— O să îţi arăt unde sunt scurgerile, dacă vrei să începi de acolo.

încuviinţează dând din cap. Mă simt de parcă mă urmăreşte un lup turbat, în timp ce ne îndreptăm spre bucătărie. Nu, nu un lup. Ceva mai mare şi chiar mai periculos. O gorilă, poate. Sau un leu.

— Deci pe acolo intră apa, zic, arătând spre tavanul bucătăriei. Am chemat un meseriaş să se uite la instalaţia electrică. S-a uitat şi la acoperiş şi a spus ceva cum că ar trebui tăiată şi înlocuită terasa de lângă turnuleţ.

Aidan nu se uită la tavan. Mă priveşte fix şi lung.

— Ai reparat instalaţia electrică?

— Nu. Nu chiar.

— Nu sau nu chiar?

O spune fără să schiţeze vreun zâmbet. Nu există nici urmă de veselie în tonul sau expresia lui. Nu e chiar ostil, doar că ani impresia că ar prefera să fie oriunde altundeva pe pământ decât aici. întârzii puţin cu răspunsul, pentru că nu sunt sigură daca vreau ca tipul să mai rămână în casa mea. Mi se pare din ce în ce mai iritant cu fiecare secundă ce trece.

- Meseriaşul a spus că nu a găsit nicio problemă la instalaţia electrică, dar încă am probleme.

Aidan mârâie.

— O să mă uit la ea.

— Te ocupi şi de instalaţii electrice?

Privirea lui întunecată o întâlneşte pe a mea
— Fac de toate.

O^punc categorie,ca şi cum l-am insultat profund bărbăţia, pe an» nu i vine să creadă că nu mi-am dat seama doar ui- t/nJu ml to el că este Căpitanul Priceput. Mi-aş dori să mai fie

* aici, să mă pot întoarce şi să întreb o persoană rezonabilă ,arc crede că este problema lui Aidan, dar, din moment ce sunt singură, va trebui să mă descurc.

Ştii să fii şi politicos? Ar putea fi util din când în când. Cum ar fi acum, de exemplu.

Sprâncenele i se trag în jos peste ochi.

- Doamnă, vrei să îţi repari casa sau să bem un ceai?

Tonul lui nepoliticos mă face să mă ridic.

— Nu organizez ceaiuri cu animale sălbatice. Şi, da, aş vrea să-mi repar casa, dar nu plătesc oamenii ca să fie răutăcioşi cu mine. în plus, numele meu este Kayla. în caz că nu ai observat, femeile sunt indivizi reali. Aşa că ai de gând să te comporţi ca o fiinţă umană sau pleci?

îşi înghite orice insultă avea pregătită şi se uită la mine. Apoi priveşte în sus la petele de pe tavan şi expiră lent.

- îmi pare râu, zice el cu voce aspră. Au fost doua săptămâni proaste.

Înghite şi observ cum i se mişcă maxilarul, iar eu mă simt ca o ticăloasă. E uşor să uiţi că toţi ceilalţi au probleme, când eşti atât de prinsă în ale tale. Zic încet:

— Da, înţeleg.

El se uită la mine precaut, ca şi cum nu ar fi sigur dacă sunt pe cale să-i dau o palmă sau nu, ceea ce mâ face să mă simt şi mai rău.

- Uite, hai s-o luăm de la capăt, spun şi întind mâna spre el. Bună. Sunt Kayla Reece.

Se uita la mâna mea, un zâmbet pare să-i apară în colţul gurii, dar dispare înainte să mă conving. îmi ia mâna şi mi-o strânge solemn.

— Mă bucur sâ le cunosc, Kayla. Aidan Leighrite.

Mâna lui este imensă, aspră şi caldă. Aşa cum ii este şi corpul, mai puţin cald insă. Zâmbesc şi ii las mâna.

îşi înclină capul şi mă analizează.

— Bun. Acum, că am lămurit toate astea, vrei $â cu acoperişul? Sunt disperată. ajuţi

— întotdeauna treci peste lucruri atât de repede?

îmi trece prin minte o imagine cu sicriul lui Michael coborât încet în pământ. Zâmbetul meu se stinge şi mi se formează un nod în gât. îi răspund încordată:

— Nu.

Mă priveşte tăios. Nu pot sâ-i susţin privirea pătrunzătoare. Dintr-odată, am nevoie să fiu singură. Simt deja cum lacrimile fierbinţi îmi umplu ochii. Mă dau un pas înapoi, îmi încrucişez braţele peste piept şi zic:

— Accesul la acoperiş se face prin garderoba din dormitorul principal. La etaj, prima uşă pe dreapta. Te las să arunci o privire acolo. Te rog să mă scuzi.

Mâ întorc şi îl las în picioare în mijlocul bucătăriei. Abia reuşesc să intru în birou şi să închid uşa în urma mea, înainte să izbucnesc în lacrimi.

Dragă Danie,

Nu am bani, aşa că du-te şi ia-te de altcineva, dacă asta vrei. Serios. sunt falită. Cine eşti? Ce vrei? De ce m-ai contactat? Ai spus că mă cunoşti, dar te înşeli. Nu cunosc pe nimeni cu numele tău, cu atât mai puţin pe cineva din închisoare. Nu te judec, ca să ştii. Dar aş vrea să ştiu ce ai făcut de ai ajuns acolo. De fapt, las-o baltă. îţi scriu acum doar ca să te rog să nu mă mai contactezi. Dacă mai trimiţi o scrisoare, o voi da prietenului meu detectiv şi il voi lăsa să se ocupe de tine.

Cu stimă,

Kayla

îmi ia ceva timp sâ mâ adun, ¡mi dau pe faţă, şi apoi pe ochi, cu apă de la chiuveta din baie. Apoi pun un timbru pe un plic, strecor scrisoarea înăuntru, o sigilez şi o duc la cutia poştală. Mă întorc în bucătărie, dar nu-l văd niciunde pe Aidan. Mă duc în spălătorie şi termin de împăturit prosoapele, mă întorc în bucătărie şi golesc găleţile de plastic în chiuvetă, le pun la loc pe podea, unde picură, apoi mă uit în frigider, dar degeaba, pentru că ştiu că nu voi mânca nimic, deoarece nu am poftă de mâncare.

Laolaltă cu altele, odată cu soţul meu mi-a murit şi pofta de mâncare. închid uşa, îmi sprijin fruntea de ea, închid ochii şi oftez. Aşa mă găseşte Aidan.

— Eşti bine?

Mă întorc şi îl văd în picioare în pragul uşii dc la bucătâ rie, privindu-mă cu ceea ce ar putea fi îngrijorare. Sau panică, nu-mi dau seama.

— Sincer? Probabil că niciodată nu am fost mai puţin bine de atât, răspund şi apoi mâ încrunt. Asta a fost o dublă negaţie?

— Nu contează. Am înţeles. Nu eşti bine.

Dacă seamănă cu majoritatea bărbaţilor pe care i-am cunoscut, mai degrabă şi-ar mesteca propriul braţ decât să audă detalii, aşa câ schimb subiectul.

0 şi mă wnit mai bine dacă inii spui că poţi să mi repari Koprn^'[1]

Pol a ţi repar acoperişul.

_ Ob. serios?

I vprrsiaiaspreşte, l-am insultat din nou bărbăţia.

- Imi pare râu. Doar că nu am prea primit veşti bune în juma vreme, aşa că sunt fericită să aud asta.

îmi examinează expresia.

— Nu pari fericită.

— Nu sunt. A fost doar o figură de stil.

Ne privim în tăcere, până când zice:

- Vei fi mai puţin fericită când o să-ţi spun cât va costa.

— Ar trebui să stau jos pentru asta?

— Nu ştiu. Ai mai leşinat?

Ridic din sprâncene.

— Te-aş întreba dacă a fost o glumă, dar sunt destul de sigură că umorul nu e specialitatea ta.

— Nu mă cunoşti. Aş putea fi amuzant.

Ne privim lung, dar niciunul dintre noi nu zâmbeşte. Craniul tatuat de pe gâtul lui pare că îmi zâmbeşte. îl întreb:

— Eşti amuzant?

— Nu, răspunde fără întârziere.

Nu mă pot abţine şi râd.

— Super. Deci eu nu sunt fericită, iar tu nu eşti amuzant. Facem un duet de milioane.

— Doar că tocmai le-am tăcut să râzi, aşa că poate că eu sunt amuzant şi tu eşti fericită.

11 privesc pe furiş şi completează:

— Oricum, ai fost, pentru o secundă.

Este ciudat? Nu-mi dau seama dacă e ciudat sau nu.

Simţindu-mă stânjenită şi jenată, imi dreg vocea.

— În fine. Mulţumesc pentru asta.

— Nicio problemă. Zece mii.

E un viraj atât de brusc, încât bietul meu de o clipă să îşi dea seama că vorbeşte despre va cere pentru reparaţia acoperişului.

— Zece... mii?

-Da.

— Dolari?

— Nu, scoici. Bineînţeles că dolari.

Mă încrunt spre el.

— Şi pretinzi câ nu eşti amuzant.

— O să detaliez costurile.

Fără să mai spună nimic, se întoarce şi iese din casă. Habar nu am dacă pleacă şi îmi va trimite costurile prin poşta sau ce va face, dar se întoarce imediat înăuntru, iară să bată la uşâ, şi se aşază la masa mea din bucătărie cu un blocnotes pe care începe să mâzgălească. E atât de mare, încât masa şi scaunele par de la grădiniţă. Rupe o foaie din blocnotes şi mi-o întinde. O iau şi mă uit peste ea.

— Manopera e opt mii, iar materialele sunt doar două mii?

Se lasă pe spate în scaun şi îşi încrucişează braţele peste piepL

— Dacă vrei, îţi aduc toate materialele şi poţi sâ îl faci singură.

Bine câ eşti tu deştept.

— Ceea ce vreau este un preţ corect.

— Ăsta este un preţ corect.

— Cum este posibil ca munca ta să mă coste atât de mult?

— Eşti expertă în preţuri în construcţii?

— Nu, dar sunt expertă în detectarea de rahaturi.

Flutur din încheietura mâinii, rupând hârtia.

— Iar ăsta este un rahat.

— Întreabă-ţi soţul, dacă nu mâ crezi. Este o estimare co rectă, spune uitându-se la verigheta mea.

îmi simt gâtul cuprins de o roşeaţâ calda. Inima începe îmi bată cu putere în piept. Susţinându-i privirea, zic băţoasă

— Sunt perfect capabilă să judec şi singură.

<xhH_Jir nu iunm*d doar ca ş‘ CUm ar inccrca sâ iniclrag* Apoi, luminile din bucătărie pâlpâie, amintin- h” *nv* U bestia asta grosolană este singura persoană care m-a naiii în atarâ de Eddie, hipiotul iubitor de iarbă, aşa că poate *r 31* trebui să-l dau afară din bucătăria mea incă. Trag un scaun

- Nu am zece mii de dolari.

Nu zice nimic Pur şi simplu, mă priveşte fix. Oh, cât de mult a$ vrea să i iau foaia aia cu costurile şi să-i fac tăieturi subţiri pc braţe cu ea. Nu ca s-ar putea vedea tăieturile printre toate tAtuaicle alea, dar totuşi... Aş avea o satisfacţie.

\u te mint, domnule Leighrite. Nu am zece mii de dolari.

- Aidan Şi cum de locuieşti intr-o casă atât de mare, dacă nu ai bani?

- Asta e o întrebare foarte personală, la care nu am de gând să răspund. Şi nu am spus niciodată că nu am bani. Am spus câ nu am zece mii de dolari.

Se apleacă, işi sprijină antebraţele mari şi tatuate pe masă şi isi împleteşte degetele.

— Deci negociem.

Intensitatea cu care o spune este formidabilă, dar nu vreau sâ creadă că mă intimidează. Mă aşez mai dreaptă pe scaun şi Îmi ridic bărbia.

- Spui asta de parcă negocierea ar fi lucrul tău preferat.

— Este.

Hmm. Eu aş fi zis că e fermecarea potenţialilor clienţi cu orbitorul tău simţ al umorului.

— Nu. Asta e al doilea lucru pe care îl prefer.

Ne uităm din nou unul la celălalt, dar niciunul dintre noi nu zâmbeşte. În cele din urmă, zic:

- Patru mii.

Pufneşte, dezvăluind ce crede despre oferta mea.

E dublu faţă de cât te costă materialele.

Suni în stare să fac matematică de bază, mulţumesc. Zece mii.

— Credeam că negociem.

— Negociem.

— Atunci nu poţi să insişti cu oferta.

— Cine zice asta?

-Eu!

— Din fericire pentru mine, nu eu sunt cel la ananghie Mă uit la el indignată, cu gura căscata. Apoi se întâmplă un lucru ciudat: zâmbeşte.

— Am vrut doar să văd ce vei face când vei auzi oferta mea Mi-ar plăcea să-l calc cu maşina. îi zic hotărâtă:

— Patru mii cinci sute.

— Nouă mii nouă sute nouăzeci şi nouă.

— Glumeşti.

— Am stabilit deja că nu am simţul umorului.

— Dacă vei scădea cu un dolar de fiecare data când negociem, vom sta aici până anul viitor.

Mă priveşte intens, iar tonul din voce este rece.

— Ai altă treabă, Kayla?

îşi bate joc de mine? Ce se întâmplă, mai exact?

Un alt bubuit de tunet face ca ferestrele bucătăriei să tremure Ploaia începe să bată mai tare pe acoperiş. Picăturile mici care cad în găleţile de pe podea prind viteză şi par să mă sfideze. Ca şi domnul Personalitate aici de faţă.

— Nu-mi permit zece mii de dolari ca să-mi repar acoperişul. Şi nici nouă mii noua sute nouăzeci şi nouă. Aşa că ifi mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat.

Las foaia cu costurile pe masa, mă ridic în picioare şi niâ aplec puţin spre el.

— Apreciez câ ai venit.

El îşi ridică privirea întunecată spre mine şi mă scrutează.

— Ce-ar fi dacă includ în preţ şi partea electrică?

— E generos din partea ta, dar asta nu va face ca banii să apară ca prin magie în contul meu bancar. Mâ bucur câ te-afli cunoscut. Te conduc.

Ml (Mrplrtw «ştrptându mâ ca el sâ se ridice şi sâ mâ

ParnuolK* Mi opresc şi mâ întorc. A râmas la masa

„„ Mnr Nici micar n_U se uitâ la mine, ci doar la apa care w KWJ» În gâlctile de pe podea. r

— Domnule Leighritc.

HrA U K Întoarcă spre mine, zice:

Adan Iar daci iţi permiţi cinci mii de dolari, ştiu un tip ¿ire te poate ajuta.

SU gândesc câteva secunde.

— E autorizat?

Gatinâ uşor din cap. uimit parcă de vorbele mele prosteşti. Zu furioasă:

- Nu las sâ lucreze pe proprietatea mea pe nimeni care nu este autorizat şi asigurat. Sunt sigură că nu trebuie să îţi înşir toate motivele.

li observ umerii cum urcă şi coboară în ritmul respiraţiei. Işi trece o mână prin părul des şi negru. Apoi clatină din nou din cap şi se ridică. Vine spre mine şi mâ priveşte fix.

— Eu sunt. Eu sunt tipul. Mă întorc măine-dimineaţă la prima oră. Numerar sau cec, nu accept cărţi de credit.

Apoi trece pe lângă mine şi pleacă iară să mă întrebe dacă accept. Ştie deja că accept, pentru că sunt disperată.

Nenorocitul tocmai mi-a dat mat.

A doua zi dimineaţă, la ora opt fix, domnul Personalitate bate la uşa mea. De fapt, loveşte în ea cu o forţă brutală. Ca şi cum ar fi liderul unei echipe SVVAT, însărcinat să doboare un iţrup de nebuni care au luat ostatici şi să salveze vieţile a o sută de oameni. Deschid uşa şi mă holbez la el.

— Bună dimineaţa, domnule Leighrite. Care este urgenţa?

Mă priveşte încruntat de sus în jos. Pentru că în casă este frig, port un pulover larg cu o vestă de puf pe deasupra, împreună cu pantaloni de trening şi o eşarfă, dar tipul se uită la mine de parcă aş avea un stup de albine în vârful capului, asortat cu nişte pantaloni din piele, tară fund.

Mă întreabă:

— Eşti bine?

— Arăt ca şi cum nu aş fi bine? Nu, nu. lasă, nu răspunde. De ce încercai să-mi spargi uşa?

— Stau aici de zece minute.

Văd că te pricepi sâ estimezi timpul la fel de bine cum te descurci cu simţul umorului.

Pudică braţul. Prins în jurul încheieturii groase are un

ceas negru voluminos. Un fel de brăţară sportivă care îţi urmăreşte paşii şi te spionează în timp ce dormi. Bate în cadran şi îmi arată că e opt şi zece.

_ 7 c ce minute. Şi pentru a patra oară iţi spun, mă cheamă vdan

Par,,; tixmai m-am uitat la ceasul din bucătărie. Arăta «jptfrc

Fâstâcită. zic:

- Scuze Cred că mi s-au stricat ceasurile.
- Ţi s-a stricat şi auzul?

Întrucât parc deja un joc intre noi, rămânem pe loc şi ne privim în tăcere, până când întreabă:

- Mâ laşi să intru sau nu?

— Nu m-am hotărât încă.

— Păi. hotârâşte-te. Eu nu întineresc.

Cap *ani are? Treizeci? Treizeci şi cinci? Greu de spus. E intr-o formă excelentă, indiferent de vârstă. Doamne, bicepşii âiasunt uriaşi. Iar coapsele alea ar putea zdrobi un Volkswagen.*

— Da, intra, zic prea tare, încercând să înec vocea idioată din capul meu, care sună prosteşte când mâ uit la muşchii lui man şi prosteşti.

Evitându-i privirea, las uşa deschisă, mă întorc şi mă duc în bucătărie. Mă aşez la masă, apoi mă ridic din nou în picioare, pentru câ nu ştiu ce să fac. Uşa de la intrare se închide. Paşi grei traversează holul. Se strecoară în bucătărie şi stă la câţiva metri de mine. începem jocul nostru de privit în tăcere, genul cmc va-spune-primul-ceva-ciudat. Eu cedez sub presiune înainte să o facă el.

— Am banii.

be uită la mâinile mele goale.

- Irebuie să scormonesc în curtea ta după ei sau ai de gând ›â rni-i dai tu?

~ Ştii, cred că ai minţit când ai spus că nu ai simţul umo- 'ului. Cred că eşti un comediant dat dracului.

“ Poţi sâ mă înjuri direct, dacă vrei. Nu mâ supăr.

hni masez câteva clipe tâmplele care-mi pulsează şi oftez.

I şh foarte generos, îţi mulţumesc Am stat trează toa noaptea. gândindu mâ cum să nu te jignesc, având în vcjer cât eşti de delicat.

— Cu plăcere. Şi, ca sâ ştii, delicateţea mea este la fel de solidă ca şi umorul meu.

Ori se abţine să zâmbească, ori are crampe dureroase h stomac. E greu de spus. Faţa ii e un zid de cărămidă.

— Ai zis că un cec este în regulă, nu?

îşi înclină capul. Astăzi poartă o altfel de vestimentaţie de tăietor de lemne şic, cu o flanelă în carouri negre şi roşii decolorată, descheiată, care se asortează cu blugii decoloraţi. Cizmele lui sunt...

— Oh. nu.

Urmându-mi privirea, se uită în jos la picioarele lui.

-Ce?

— Mi-ai lăsat urme de noroi pe podea.

Se uită din nou la mine.

— Nu ai preş. Şi afară plouă.

— Ai dreptate.

— în plus, podeaua asta e oricum destul de murdară.

— Scuzâ-mâ, dar tocmai am spălat-o.

— Când? Acum o suta de ani?

Simt cum mă înfurii. Frate, individul ăsta începe să mâ calce pe nervi! Mă uit fix la el şi îi zic categoric:

— Da, domnule I.eighrite. Acum o sută de ani. Mâ duc sâ- mi iau carnetul de cecuri. Fac cecul pe numele Godzilla sau il las în alb?

— Godzilla e bine, răspunde el, privindu-mă fix Ce ar trebui să pun pe chitanţă? Femeia-dragon cu ochi trişti?

Nu pot să protestez faţă de „femeia-dragon” Dar a doua caracterizare mă enervează.

— Nu am ochi trişti.

Se gândeşte o clipă, înainte să zici

— Nu e treaba mea, dar dacă ai nevoie de ajutor-

Nu am nevoie de niciun ajutor, îl întrerup furioasă.

Mă bme. Nu c nimic în neregulă cu mine.

N am spus că ar fi, îmi răspunde Aidan cu blândeţe.

Par privirea nu îi este la fel de liniştită ca şi vocea, ci ca pumnul care batea la uşa mea, cerând cu voce tare un răspuns. Cu mima galopând, zic:

- Ştii ceva? Nu cred că treaba asta va funcţiona. îmi pare râu pentru deranj, dar acum o să te rog să pleci.

Ploaia răsună pe acoperiş. O rafală de vânt zdruncină ferestrele. iar undeva, la etaj, un oblon slăbit se zbate înainte şi înapoi, cu balamalele ruginite gemând. După un moment lung şi tensionat. Aidan zice:

— Bine.

Se întoarce şi se îndreaptă spre uşa din faţă. Mă simt uşurată, până când se întoarce şi se uită la mine. Ochii lui sunt întunecaţi şi pătrunzători. Am impresia că pot vedea direct până în adâncul sufletului meu.

- Dar dacă te răzgândeşti, Kayla, ai numărul meu.

Nu ştiu dacă se referă la faptul că m-aş răzgândi în privinţa ajutorului cu acoperişul sau la altceva, lese, închizând uşa din tata în urma lui. Imediat ce a plecat, îmi trag eşarfa din jurul gâtului care mă ustură şi mă duc la toaleta din capătul holului. Aprind lumina, apoi stau în faţa oglinzii şi mâ privesc, încercând sâ-mi dau seama ce nu e în regulă cu ochii mei. Tresar şocată când văd petele urâte de culoare purpurie de pe gâtul meu. Cea de sub lobul urechii mele stângi arată de parcă ar fi fost lăsată dc degetul mare de la mână.

' inci zile mai târziu, semnele de pe gâtul meu s-au estompat omplet Am căutat pe internei cauzele vânătăilor inexplicabile „ am gătit lot felul de explicaţii, de la diabet până la deficit de vitamine. Având în

vedere modul haotic în care mâ hrănesc şi stresul la care am fost supusă în ultima vreme, pariez câ âsî,. motivul. Probabil câ sunt anemică, ceea ce ar explica şi oboseai, în plus, semnele puteau fi cauzale de accident. Dar nu vreau sâ mă gândesc la asta. Dacă aş face-o, ar însemna să-mi amintoc să retrăiesc momentul şi încă nu sunt pregătită. Mă îndoiesc că voi fi vreodată. Am pus ziua aceea oribilă într-o cutie, pe care am urcat-o pe un raft înalt în spatele minţii, să o păstrez în siguranţă. Dar, ştiind că sănătatea mea mintală este fragili, decid să particip la un grup local de doliu. întâlnirea are loc într-o sală de la centrul pentru seniori. O duzină de scaune metalice pliabile sunt aranjate în cerc în mijloc pe o mochetă maro urâtă. O masă de lemn şubredă şi lipită de un perete este acoperită cu o muşama albă şi are pe ea vase cu cafea şi ceai şi un teanc de pahare de plastic. De jur împrejur, sunt postere cu bătrânei zâmbitori şi cu îndemnuri la vaccinurile anuale anti- gripale. Singura fereastră dă spre parcare şi spre seara ploioasă de dincolo de ea.

Câteva persoane sunt aşezate deja pe scaune când ajung, îmi dau seama după felul în care stau de vorbă că se cunosc între ele. Nelinişti tă, mâ îndrept spre masa cu cafea şi îmi torn o ceaşcă. în timp ce încerc să mă hotărăsc dacă să rămân sau să ies pe uşă şi să evadez repede, o femeie vine lângă mine şi întinde mâna după un pahar de plastic.

— Prima dată? întreabă ea în timp ce-şi toarnă o cafea.

- Da. Tu?

— Oh. nu. Eu vin aici de şase ani.

Se întoarce spre mine, zâmbind. E brunetă, are vreo patruzeci de ani şi e şic. poartă tocuri, un costum Chanel în nuanţe de fildeş şi are pe deget un inel imens cu diamant. Pielea ei este tară cusur. Tunsoarea ei costă mai mult decât întreaga mea ţinută. E incredibil de drăguţă. Mă simt ca un bulgăre de ţărână care stă lângă un

unicorn. îmi zice:

— Nu trebuie să participi, dacă nu vrei. Nu te simţi presată să intri în grup. Eşti binevenită sâ stai şi să asculţi. Asta fac eu.

...h. îmi a fii În preajma ailor oameni care înţeleg 2^ «o 1.« «•» lider» grupului

«FTC femeie căruntă şi rvellă» îmbrăcată intr-o rochie ort* inw* I* u>* J*n M,ut* ?ruPul 5'la un scaun, .^ndu v voluminoasă pe podea.

H M1ni Madteon. adaugă femeia de lângă mine.

Bunâ Madtoon. Eu sunt Kayla. Mă bucur să te cunosc.

vmu ri o întreb de ce c aici, dar mă abţin. Nu cunosc încă TTJIIK Ş: nu vreau să ofensez pe cineva atât de drăguţ, care >5hibi că IM dă seama că mă aflu intr-un fel de panică. Exact a • cum mi-ar putea citi gândurile, îmi zice:

Fna mea a fost răpită când avea patru ani. Poliţia nu a

niciodată.

aproape că scap ceaşca de cafea din mână. în schimb, îmi gura cu mâna şi şoptesc:

— Doamne'. îmi pare foarte rău.

'.Udison ia o înghiţitură din cafea, apoi se uită în lichidul Jtenm dm ceaşcă, exact ca şi cum ar căuta ceva.

- A fost vina mea. l-am dat drumul la mână în timp ce k. cam cumpărături la mall. Doar pentru o secundă, ca să ve- aht un mesai de la soţul meu. iar când mi-am ridicat privirea, ¿»păruse deja.

i*,. ndicâ privirea şi ochii ei ii întâlnesc pe ai mei. Văd cât baniuiu sunt.

Asta e cel mai rău lucru. Faptul că a fost vina mea. Asta «rui că nu ştiu dacă mai este în viaţă. FBI-ul a spus câ daca * upiJ dispărut nu este găsit în douăzeci şi patru de ore, cel p' <''4bd nu va fi găsit niciodată. Au renunţat

la căutări după ** lum, pentru că nu existau piste. Ca şi cum Olivia s-ar fi

«rai *>i de atunci. În fiecare zi mă întreb ce s-a întâmplat * '4”lu| meu. cine a luat-o. ce iar fi putut face.

Wadison priveşte fix, undeva pierdută, iar vocea ii scade.

Olnni ar fi avut zece ani acum. Nu pot să-ţi spun câte *n' P^ecut căutând-o pe site-urile de pornografie infantilă

de pe reţelele darknet. Singurul lucru care mă împiedici mă sinucid este speranţa câ într-o zi voi vedea o fată ** ochi albastru şi unul căprui intr-unui dintre acele *videodhn?* îngrozitoare şi voi putea să o ţin din nou în braţe.

Cred că o să vomit. Mâinile imi tremură atât de tare, inqjt cafeaua din ceaşcă aproape că se varsă. Madison işi întoarce privirea bântuită spre mine. Aparenţa ei sofisticată a dispărut Pare să fi îmbătrânit cu zece ani în câteva minute, lăsând-o sj arate exact ceea ce este: o femeie care trăieşte în iad. Cu lacrimi în ochi, zice răguşit:

— Crezi că m-ar putea ierta?

îmi simt lacrimile în gât. Dar inii pun mâna tremurândâ pe antebraţul ei şi zic:

— Nu e nimic de iertat. Persoana care a luat-o este rea. Nu a fost vina ta.

Ea zâmbeşte cu tristeţe.

— Asta spune şi terapeutul meu. Dar eu nu-l *cred. Nici* soţul meu nu a crezut. El m-a părăsit pentru altcineva. O femeie mult mai tânără şi tocmai am aliat că vor avea gemeni.

Se aude o voce strigând:

— Vă rog să luaţi loc. putem începe.

Uimită şi cu greaţă, privesc spre grup. Jan face cu mâna către două persoane care tocmai intră pe uşă. Când mâ întorc spre Madison. ea deja se îndepărtează. O apuc de braţ şi o întreb disperată:

— Te-a ajutat acest grup?

Ea se uită la mine pentru o clipa scurtă, înainte să-mi răspundă calm:

— Tu ce crezi? . . .

Apoi se întoarce şi pleacă. Se aşază în cerc şi pnve£ to ceaşca de cafea. Nimeni nu o saluta Nici ea nu nimeni altcineva. E ca şi cum ar fi în propnai«lt>uk de du«* izolaU de orice altceva. Mâ imaginez pestean .

masă cu cafea, vorbindu-t unei străine despre ce i s .ntamp»

<o(ului meu. iar ea intrebându-mă dacă grupul m-a ajutat Şi «tiu firi nicio urmă de îndoială că răspunsul meu ar fi acelaşi CU cd al lui Madison. a?I

Un marc nu.

Imi 1« ceaşca pe masă şi ies fără să mă uit înapoi

Peste drum de centrul de bătrâni este un bar numit Cole's FirJ galben neon străluceşte ca un far. Ignorând ploaia şi fără să mă s,nd>.sesc să traversez de PietOni- ^ălat bule v” dul tn *fug .* deschid uşa grea din lemn de la Coles şi i,,t u în momentul >n care păşesc înăuntru, îl zăresc pe Aidan I *u* stând intr-un separeu din colţ. P d Leighnte

Mâ observă *imediat. Se blochează şi rămâne cu paharul de bere în aer, când dă cu ochii de mine. E prea* târziu să mâ prefac câ nu l-am văzut. Aşa că dau scurt *din cap şi mă* îndrept spre bar. Alunec *pe* un taburet şi mă uit în *direcţia* opusă, examinând decorul. Pe o oglindă luminată din *spatele barului sunt prinse rafturi cu* băuturi alcoolice. *Separeurilc din piele roşie se aliniază la* un capăt al încăperii şi pe *peretele opus. în celălalt capăt al încăperii, o masă de* biliard este luminată *puternic de sus cu o* lampă cu sigla Budweiser. Restul localului este lăsat în întuneric, iar în aer pluteşte miros de bere stătută, cartofi *prăjiţi şi tutun. La fel ca* orice bar, oriunde pe planetă. Găsesc câ banalitatea lui este ciudat de reconfortantă.

— Ce doriţi?

Barmanul, un hipster cu ochelari, blugi cu bretele şi o bonetă neagră tricotată, pare să aibă în jur de optsprezece ani. Mâ face să mă simt bătrână şi *deja îl urăsc.*

— *Johnnie* Walker Blue, îi zic. Trei degete. Sec.

— Bine aşa, zice el, dând din cap.

De parcă mi-ar păsa de părerea lui.

Calmează-te, Kayla. Doar îţi face treaba.

Ii zâmbesc în colţul gurii, ca să mă revanşez pentru

gândurile mele urâte, iar el inii aruncă o privire, îngrijorat că i-aş putea da

lnacpArt«iA rapid. Intinzând mâna după o sticlă. îmi i*lm‘ias
caPu*,n mâini *’ 0,tcz_ Dc ,ânBă voce H*5* mâ intrcabâ:

_ Eşti bine?

Onc? $i mei nu mă mai uit. Ştiu deja cine este.

_ | a treia oară când mă întrebi asta, domnule Leighrite.

_ $i este a cincea oară când îmi spui pe numele tatălui meu. \U mi-a plăcut tatăl meu. De aceea te lot rog să-mi spui Aidán.

Când ndic capul şi mă uit la el, se sprijină de bar, privin- ji. mă cu ochii aceia negri şi o expresie memorat pentru mine. Deci suntem doi. – Imi cer scuze.

- Se acceptă, zice imediat. Ce faci aici?

Barmanul hipster îmi pune băutura în faţă, apoi pleacă să se ocupe de un alt client. Ridic paharul şi rămân cu el în aer.

— Mâ bucur de un whisky scoţian excepţional.

— Fără soţul tău?

Mă blochez. Dar respir şi iau o gură din băutură.

— Ce spint de observaţie ai!

îmi analizează profilul concentrat, intens, încât îmi vine să-l întreb dacă încearcă să îl memoreze ca să poată face o recunoaştere la poliţie. Apoi alunecă pe scaunul de lângă mine.

Rahat.

— Nu e nevoie să faci faţa asta. Nu muşc.

— Nu fac nicio faţă. Iar chestia cu muşcatul este discutabilă.

— Nu prea mă placi, aşa-i?

Expir greu, apoi mai iau o înghiţitură de scotch.

— O să sune a clişeu, dar nu e vorba de tine. Eu sunt de vină.

— Ai dreptate. Chiar sună a clişeu.

— Dacă ţi-aş spune motivul, ai înţelege.

— Atunci spune-mi motivul.

Se aşază cu faţa la mine, cu coapsele desfăcute încât cuprinde intre ele taburetul pe care stau. Nu sunt prinsa în capcană,

pot sâ mă întorc în partea cealaltă a scaunului şi să sar de dar, cumva, mi se pare că sunt. îl privesc cu coada ochiului. | n seara asta poartă un tricou negru şi o geacă de piele neagră, cu blugi în aceeaşi nuanţă. Până şi cizmele ii sunt negre. Arată mai mult ca niciodată ca fondatorul unui club de lupte clandestin.

— Eu... trec printr-o perioadă dificilă.

— Casa ta, zice el.

Ani impresia câ ştie totuşi că perioada mea dificila nu are mcio legătură cu casa mea. Vrea doar sâ continui sâ vorbesc îmi dreg vocea, îmi umezesc buzele şi mă gândesc cât de multe sâ-i spun.

— Este mai personal de atât.

Un cuplu ocupă cele două scaune din stânga mea. Râd şi vorbesc despre filmul pe care tocmai l-au văzut. Bărbatul işi strecoară cu dezinvoltură un braţ în jurul umerilor femeii, trâ- gând-o aproape pentru un sărut. Privindu-i, mă înţeapă în inimă o săgeată de angoasă. Sărutul. Compania unul altuia. Bucuria simplă de a fi cu cineva pe care îl iubeşti, de a râde şi de a bea ceva împreună. Să crezi că ai tot timpul din lume, până când, din senin, ceasul se opreşte din ticăit. Simt un nod în gât. Mă ! ustură ochii. Mă ridic brusc şi las băutura jos.

— Trebuie să plec, spun cu o voce sugrumată.

I ară niciun cuvânt, Aidan îmi ia paharul, mă prinde uşor de braţ şi mă conduce spre separeul din colţ în care stătea el. Străduindu-mă să nu plâng, il las să mă conducă. Mă aşez pruni În loc să se aşeze în faţa mea, se strecoară lângă mine. Când mă încordez, îmi zice:

— Poţi să plângi, dacă simţi nevoia. Nimeni nu te poate vedea de aici.

Are dreptate. Corpul lui blochează privirile curioase dinspre bar. Suntem doar noi doi. cu faţa la peretele pe care este atârnată o copie înrămata după Dogs Playing Poker îmi las umeni să Serie de optsprezece picturi cu câini antropomorfizaţi lucind poker turnând, din IK94, 1903 şi 1910. folosite pentru a face reclamă b trabucuri. (n red.)

imi sprijin capul pe spătarul banchetei şi mă frec la ochi, s-im aşa pentru ceea cc pare a fi o perioadă lungă, cu muzica jc la tonomat în fundal şi cu zumzetul calm al conversaţiei şi al paharelor care se ciocnesc în aer. În cele din urmă, aud sunetul unui pahar care alunecă pe blatul mesei spre mine.

— Whiskyul te va ajuta. Cel puţin pentru o vreme.

Trag cu ochiul printre degete. Paharul de Johnnie Walker Blue e pe masă în faţa mea. Din stânga, Aidan se uită la mine cu ochii grei.

— .Mulţumesc, şoptesc.

Şi ridic paharul, golindu-l dintr-o înghiţitură. Aidan mârâie. Nu ştiu dacă e în semn de aprobare sau de dezaprobare şi nici nu mi pasă. Prinde privirea barmanului, ridică două degete şi face semn să mai aducă un rând. Hipsterul dă din cap, recunos- cându-1. Rămânem în tăcere până când băuturile sunt aduse şi barmanul işi vede de drum.

— Te-a rănit? Te-a lovit? mă întreabă Aidan cu voce joasă, înţeleg ce mă întreabă şi aproape că mă pufneşte râsul. Michael era cea mai inofensivă persoană de pe planetă. Nu putea nici măcar să se uite la un meci de box, pentru că violenţa il deranja foarte tare.

— Nu.

Aidan tace şi pare să aibă îndoieli. Ştiu că nu-i datorez nicio explicaţie, dar este amabil cu mine şi este evident îngrijorat, aşa că ¡1 spun cu reţinere o jumătate de adevăr.

— M-a... părăsit.

— Sunteţi despărţiţi?

şi asia un fel de a spune.

-Da.

la o înghiţitură lungă din bere, apoi lasă paharul jos.

- Eu nu m-am căsătorit niciodată. Nu văd rostul.

— Ai vedea rostul, dacă ai fi fost vreodată îndrăgostit.

— Spui asta de parcă ai crede că nu am fost îndrăgostit.

— Ai fost?

Mai ia o înghiţitură dc bere. Se linge pe buze şi $e uită h mine.

— Nu.

— Atunci nu ştii ce pierzi.

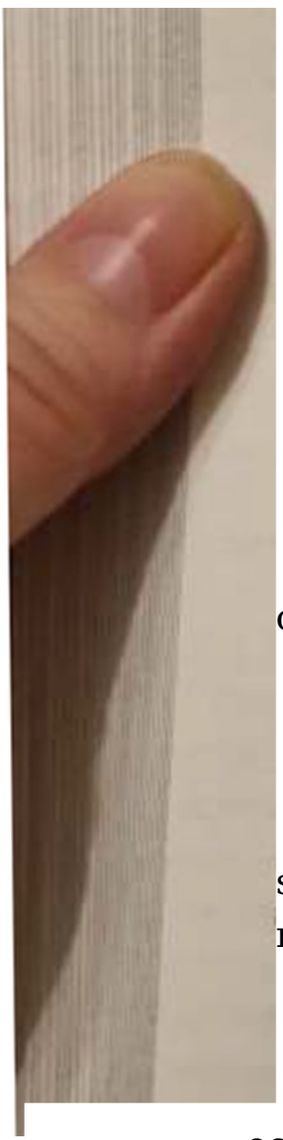
Privirea lui devine pătrunzătoare.

— Da, pare să fie foarte distractiv.

O înţepătură. întrerup contactul vizual şi sorb din whisky.

— Merită. Nu contează cât de rău poate deveni, nu contează dacă totul se prăbuşeşte la final, merită fiecare minut.

— Chiar şi atunci când sfârşeşti plângând intr-un bar lângă un străin?

— Da. Şi nu plâng. Iar, din punct de vedere tehnic, tu nu eşti un străin.

Pufneşte şi ai putea zice că a fost un râset.

— Bine, te cred pe cuvânt.

îşi lasă capul pe spate şi goleşte sticla de bere. Mai beau din whisky şi mă joc cu verigheta, răsucind-o cu degetul mare în jurul inelarului. Aidan observă jocul meu.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

— Ar fi grozav dacă n-ai face-o.

Ignorând asta, continuă:

— Mă găseşti atrăgător?

încetez să mai respir, iar bătăile inimii sunt din ce în ce mai puternice. Las paharul pe masă şi zic cu grijă:

— Sunt căsătorită.

— Nu asta a fost întrebarea mea.

— Aidan...

— Pentru că eu cred că eşti frumoasă. Tristă, un pic scorpie, dar al naibii de frumoasă. Vreau să vii acasă cu mine în seara asta.

îl privesc înmărmurită.

-Ce?

Nu zâmbeşte. Nu răspunde. Pur şi simplu, se uită fix în ochii mei şi aşteaptă. îmi smulg privirea din a lui şi o fixez pe

.,mrlw>l iernai al *Dogs Poker,* în timp ce mă *Playing* [res]P[ir]”[ia] _ Nu mi culc cil străini.

- Uitâ-te la mine.

Tocmai ai spus câ nu sunt un străin.

Pine. Nu mă culc nici cu cunoştinţe

— Aş prefera să nu mă uit.

Imi ia bărbia în mână şi îmi întoarce capul astfel încât să mi uit în ochii lui.

— Crezi câ sunt atrăgător?

Corpul meu ia foc. Înghit nervos. -Nu.

— Da, sigur. Hai să încercăm din nou. Şi de data asta fii sincera cu mine. Crezi că sunt atrăgător?

Îmi muşc buza inferioară. îşi coboară privirea spre gura mea. apoi urcă din nou spre ochii mei. Ţinându-mi bărbia intre degete, imi zice cu o răguşeală în glas:

— Aşa mâ gândeam şi eu. Aşa că vino acasă cu mine. La-sâ-mâ sâ fac dragoste cu tine. Ai nevoie de asta.

Mâ trag în spate şi îmi acopăr ochii cu o mâna.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

— Nu ţi-a mai zis nimeni până acum că vrea să ţi-o tragă?

Faţa mea este atât de fierbinte, încât parcă ar fi arsă de soare. La fel sunt şi urechile mele.

— Ar trebui să plec.

— Nu fugi.

- Asta fac, de obicei, oamenii când sunt speriaţi.

— Nu eşti speriată de mine. Eşti doar uimită. Sunt două lucruri diferite.

De unde ştii tu dacă sunt speriată sau nu? Nici măcar nu mă cunoşti!

~ Ştiu destule.

Hâd uimită.

~ La naiba, eşti foarte sigur pe tine, nu-i aşa?

— Uitâ-tc la mine, Kayla.

— Nu pot. Aş putea să mă topesc intr-o baltă de ruşine.

— Nu ar trebui să-ţi fie ruşine că vrei să ţi-o tragi cu mine

— Oh, Doamne! Tu auzi ce spui?

Îmi trage mâna de pe faţă şi nu-i mai dă drumul. îmi cuprinde obrazul cu cealaltă mână şi îmi întoarce uşor capul spre el.

— Ai spus că te prinzi repede când e vorba de rahaturi, ¡nu spune când îmi întoarce capul spre el. Aşa că spune-mi dacâ tu crezi că ăsta e un rahat. Eu te vreau. Şi tu mă vrei. Eşti tristă. Vreau să te fac să te simţi mai bine, chiar dacă doar pentru o seară. Să nu-ţi fie frică de mine. Ştii câ nu te voi răni. Eşti doar un pic confuză acum, nu eşti obişnuită ca oamenii să-ţi spună lucrurile direct şi nu ştii ce să faci.

îşi coboară din nou privirea spre buzele mele şi îmi spune cu vocea răguşită.

— Şi vrei să te sărut.

Inima îmi bate dureros de tare.

— Eşti nebun, aşa-i? Eşti nebun.

— Ştii că nu sunt.

— Aş putea zice câ nici cum mâ cheamă nu mai ştiu acum.

— Kayla, zice el încet, apoi se apleacă şi îşi apasă buzele pe ale mele.

Abia dacă e un sărut. Fără limbă. Abia daca există apăsare. E doar o uşoară atingere a gurii lui de a mea, apoi se termină.

Şi tresar.

Tremur şi încerc să trag aer în piept, pentru că plămânii îmi sunt strânşi intr-o menghină şi fiecare picătură de adrenalină pe care corpul meu o poate produce mi-a inundat fluxul sangvin Acel nonsărut a fost *electrizant.* Privindu-mă adânc în ochi, imi şopteşte:

— Mai vrei unul?

Mă opresc şi inspir sacadat, în timp ce el mâ priveşte de la câţiva centimetri distanţă, cu ochii lui sălbatici.

— Nu sunt sigură. Mă simt copleşită. Creierul meu nu func ţionează bine, aşa că nu pot să-ţi răspund sincer.

PAL_ Bine, zice el, trecându-şi uşor degetul mare peste obrazul meu. Să mă anunţi când te hotărăşti.

Se lasă pe spate şi îi face semn barmanului să mai aducă un rând de băuturi. Aproape că mă prăbuşesc cu faţa în jos pe masă, dar reuşesc să mă controlez. Iau o înghiţitură de whisky şi eliberez o respiraţie grea şi neregulată.

— N-o să pot conduce până acasă, daca mai beau. Sau ăsta e planul tău?

— Planul meu este să te dezbrac şi să aflu cum faci când iţi dai drumul.

— Sfinte...

— lotuşi, nu vreau să te imbeţi. Vreau să-ţi aminteşti totul, ca să revii pentru mai mult.

— Pari încrezător că aşa voi face.

— Sunt. Şi o vei face.

Clatin din cap cu neîncredere.

— Trebuie să fie fantastic să treci prin viaţă cu o asemenea încredere de sine.

— Este. Vreau să te sărut din nou.

— Poţi, te rog, să mă laşi un minut să-mi recapăt echilibrul? Mâ simt de parcă cineva tocmai m-a împins de pe o stânca.

— Eşti bine.

— De unde ştii tu?

— Pentru că nu mai vrei să plângi.

Reflectez la asta.

— Ai dreptate. Nu mai vreau.

— Cu plăcere.

Este bizar de sigur pe el, dar trebuie să recunosc că nu este încrezut. Nu există aroganţă în felul în care vorbeşte. E ca şi cum ar enunţa pur şi simplu fapte, apoi mă lasă pe mine să decid cum vreau să reacţionez la ele. Nu ştiu dacă francheţea Im este reconfortantă sau ciudată. Totuşi, are dreptate în privinţa unui lucru. Nu mi-e frică de el. Nu este ceea ce ai numi normal, cel puţin în ceea ce priveşte experienţa mea cu bărbaţii, dar imi

dl doar o M«rr de nervozitate, nu de frici. Cred câ nelinig* ar pitea fi descris! şi ca excitaţie, dar inel nu sunt pregătită mi gândesc la asta.

- Ar fi în regula daci am sta faţă în faţă? întreb.

— Sigur Vreun motiv anume pentru care vrei asta?

— Prezenţa ta mâ copleşeşte puţin.

Râde în barbă.

— O sâ mă mut, dar le previn ca va fi la fel de copleşitor şi peste masă.

— Probabil câ aşa e.

— În plus, vei fi obligată să te uiţi la mine. Aşa cum stăm acum, poţi să-mi eviţi privirea şi să te holbezi cât vrei ia tabloul ăla urât.

Asta mă face să zâmbesc.

— Eşti un tip interesant, Aidan, trebuie să recunosc asta.

— Mulţumesc. Şi eu cred că eşti interesantă.

Vocea ii scade.

— Ochii ăia ai tăi sunt ai naibii de uimitori.

Obrajii şi urechile îmi iau din nou foc. Căldura devine şi mai intensă când adaugă:

— Vreau ca ochii ăia să fie deschişi când o să-ţi dai drumul pentru mine.

Mi se usucă gura. Trebuie să mai iau o înghiţitură de whisky înainte să pot vorbi din nou.

— Nu că aş spune că vom face sex, pentru că nu vom face, dar, de dragul conversaţiei, ar trebui să ştii că eu sunt genul de fată care o face cu lumina stinsă.

— Nu şi cu mine.

Clatin din cap. nevenindu-mi să cred.

— Chiar eşti incredibil.

— De ce?

Pentru că astfel de conversaţii nu au loc în viaţa reală.

— Doar pentru că tu nu le-ai mai avut până acum nu înseamnă câ nu se întâmplă.

Ontinul să puncteze lucrurile atât de bine, încât devine ţoirtc iritant.

Toţi burlacii din ziua de azi sunt atat de...

— Cum?

— Caut un cuvânt.

— Direcţi?

— Expliciţi e mai aproape de ceea ce cred eu.

Işi râde în barbă înfundat şi periculos.

— Încă nu ai auzit nimic explicit, Kayla.

În cele din urmă, îmi smulg privirea de la peretele din faţa mea şi mă întorc să mă uit la el. Ochii iui sunt calzi, la fel şi expresia, dar eu tremur oricum.

— Nu fac sex cu tine, spun hotărâtă.

— Bine.

— Vorbesc serios, Aidan. Nu sunt în starea de spirit potrivită să mă cuplez cu cineva în acest moment.

— Te înţeleg.

Mijesc ochii şi ii examinez expresia.

— De ce sună ca şi cum mai crezi că o să mă culc cu tine?

— Pentru că aşa cred. Dar aş putea să mă inşel. Se mai întâmplă.

Ne uitam unul la celălalt pentru o clipă, până când el zice încet:

— Totuşi, sper să nu mâ inşel. Vreau neapărat să le fac să iţi dai drumul.

Nu înţeleg cum reuşeşte să fie complet indecent şi în acelaşi timp ridicol de atrăgător. Orice ar fi această vrăjeală, trebuie să mi îndepărtez de ea înainte să fac vreo prostie.

Mâ duc acasă acum. A fost o conversaţie interesanta, una pt care nu o voi uita multă vreme.

Privirea ii coboară spre buzele mele. Cu un regret evident, zice:

— Nici eu nu o voi uita.

Işi ridica din nou privirea spre a mea.

— Dar, dacă te răzgândeşti, locuiesc chiar la etaj. deasupra barului. Sunt acasă în fiecare seară după ora şase şi stau treaz până după miezul nopţii. Dacă vii mai târziu de atât, s-ar putea să trebuiască să baţi puţin mai tare, pentru că dorm buştean

— Nu am de gând să bat la uşa ta, Aidan.

— Bine.

— Te rog să nu mai spui asta. Faci ca acest cuvânt să nu semene deloc cu ceea ce înseamnă.

Buzele lui se curbează în sus, iar ochii întunecaţi îi dansează cu o lumină răutăcioasă.

— Cum spui tu, şefa, murmură.

Şi sună de parcă are impresia că m-ar cunoaşte mai bine decât mine. Apoi se ridică şi face un gest spre uşă.

— O seară plăcută!

Scotocesc în buzunarul de la spate după bani, pe care ii pun pe masă. Aidan se uită la mine de parcă tocmai l-am călcat pe degetul mare de la picior.

— Nu face asta, zice el.

— Să nu plătesc consumaţia?

— Să transformi asta intr-o tranzacţie.

— Sunt doar corectă.

— Atitudinea ta mă eliberează de bărbăţie.

— Asta e ridicol.

— Da? Eşti cumva bărbat?

îi arunc o privire acră.

— Nu, ultima dată când am verificat.

— Atunci nu ştii cum e să fii eliberat de bărbăţie. Păstrea- ză-ţi banii.

Cu o sincronizare perfectă, băiatul hipster soseşte cu noul rând de băuturi. Pare câ Aidan le-a comandat cu un secol în urmă. înainte să le pună jos, mă ridic.

— Dacă am fi la o întâlnire, te-aş lăsa să-mi plăteşti băuturile, ii spun lui Aidan. Dar te-am concediat şi asta nu e o întâlnire, aşa că plătesc eu. A fost o plăcere să te revăd.

i ,H 0 pauzâ, iar apoi continui:

Caut un cuvânt mai potrivit decât plăcere, dar nu-mi nnr nimic în minte.

Hipstcrul pune băuturile pe masă şi zice:

- Derutant. Tulburător. Bulversant. Ciudat.

Se uită când la mine, când la Aidan, apoi se întoarce şi se îndepărtează. Privindu-mâ cu o intensitate arzătoare, Aidan zice:

- întotdeauna mi-a plăcut puştiul ăla.

— La revedere, Aidan.

— Noapte bună, Kayla.

S.iu câ intenţionat m-a salutat aşa, dar neavând nimic altceva de spus, mă întorc şi plec.

Dragă Kayla.

îţi mulţumesc că mi-ai răspuns. În ceea ce priveşte toatt întrebările pe care le-ai pus, niciuna dintre ele nu contează, îmi pare rău dacă sună nepoliticos, dar acesta este adevărul întotdeauna iţi voi spune adevărul. Nu pot să fac altfel. Iată nişte versuri pe care le-ai putea aprecia:

înaltul vis se rupse-aici *deodată;*
Ci-mi şi porni şi-al meu şi dor şi *velle,*
Asemeni roţii ce-i egal mişcată,
Iubirea care mişcă *sori şi stele?*

Ce părere ai?
Dante

' Dante. Divina Comedie, traducere de Georgc Coşbuc.
Pohrom. bH

2000. p. *728.* (n. red.)

10

De dau aceasta, am găsit scrisoarea în cutia poştală. Nicio aparii* misterioasă pe masa din bucătărie, dar încă un mare mister în legătură cu motivul pentru care le primesc.

Pentru că nu-l cunosc pe tipul ăsta.

Domnul Misterios a ignorat ameninţarea mea că-i voi preda scrisorile detectivului, aşa că ori crede că joc la cacealma, ori nu-i pasă.

Stai în bucătărie sub lumina pâlpâitoare şi citesc din nou <n>oarea. Versurile nu înseamnă nimic pentru mine. Nu că ar ifdnn. pentru că provin din mintea unui nebun. Aş vrea să-i pot '■pune lui Michael despre asta. Ce am mai râde! Chiar înainte [u] el să sune la poliţie.

Miu ci asta ar trebui să fac, dar sunt absolut epuizată. Poate ri dimineaţă voi avea puterea să ridic telefonul şi să-i spun unui dispecer amabil de la poliţie că un nebun îmi lasă scrisori şi „ putea să se ducă la închisoare şi să-i spună să nu-mi mai „[r]” scrisori, dar deocamdată tot ce vreau să fac este să dorm. [u d]”[rm] *’ ** de Aidan Leighrite şi de vrăjeala lui. încă îmi •‘'Kr adrenalina prin vene de la întâlnirea aia întâmplătoare. [c ul] *n urc s-a uitat la mine. Lucrurile pe care le-a spus.

-Planul meu *este $d te dezbrac şi să aflu cum faci când iţi ¿rumul.”*

Spre eterna mea uimire, pentru o clipă, chiar am |Ua| considerare oferta lui. Din cauza şocului. Sunt sigură că âstaj fost motivul. Altfel, în mod normal, l-aş fi pocnit peste moa^ aş fi ieşit din bar şi aş fi depus o plângere împotriva lui la Better Business Bureau[4]. Cine vorbeşte aşa cu o clientă? O fostă clientă, dar totuşi. De fapt, l-am angajat vreodată? Am negociat preţul, dar nu am semnat niciun fel de contract. Nu am ajuns atât de departe. Mai întâi l-am dat afară din casa mea.

Oh» Doamne, cui îi pasă? E prea mult pentru mine. Mâ asigur că toate uşile sunt încuiate şi câ draperiile sunt trase. Apoi urc la etaj, pun scrisoarea împreună cu celelalte în sertarul cu lenjerie intimă şi mă duc la culcare. Adorm în câteva minute, dar în mijlocul nopţii, ceva mă trezeşte.

Ameţită, mă întind în pat şi ascult în întuneric. E din nou furtună şi bate vântul, iar ploaia cade pe acoperiş. O creangă de copac se loveşte de geamul unei ferestre, undeva la parter. Nu, nu a fost o creangă de copac. A fost podeaua care scârţâie. Se aude ca şi cum cineva se târăşte pe scări. Mă ridic în fund, iar inima îmi bate cu putere. Ascult cu atenţie, încercând să aud peste pulsul meu, dar sunetul a încetat.

Mi l-am imaginat? Sau este cineva în casă?

Încerc sâ nu intru în panică, să fiu coerentă. Casa e veche şi se aud tot felul de zgomote ciudate, mai ales când e furtună. Lucrurile zboară prin curte... poate că sunetul a fost un scaun de grădină care s-a răsturnat. Sau perdelele din sufragerie care foşnesc din cauza unei pale de vânt. Sau e doar rodul imaginaţiei mele, având în vedere că încă mâ obişnuiesc să dorm singură.

Toate aceste lucruri au o logică perfectă, până când podeaua scârţâie din nou şi trebuie sâ îmi înăbuş un ţipăt. Sar din pat. alerg la uşă şi o incui. Inima îmi bate cu putere, iau lanterna de sub chiuveta din baie. Este mare,

4 Organizaţie americană unde poţi face plângeri legate de afaceri private sau angajaţi, (n. red.)

grea şi e singurul lucru la care mă gândesc ca armă. Apoi mă ghemuiesc pe marginea patului,

Spre eterna mea uimire, pentru o clipă, chiar am I considerare oferta lui. Din cauza şocului. Sunt siguri cââ^* fost motivul. Altfel, în mod normal, l-aş fi pocnit peste m^' aş fi ieşit din bar şi aş fi depus o plângere împotriva lui la 8«^ Business Bureau[4]. Cine vorbeşte aşa cu o clienta? O fostă dienu dar totuşi. De fapt, l-am angajat vreodată? Am negociat preţul dar nu am semnat niciun *fel de contract. Nu am ajuns aîâjfc* departe. Mai întâi l-am dat afarâ din casa mea.

Oh, Doamne, cui îipasă? E prea mult pentru mine. .Mâasi- gur că toate uşile sunt încuiate şi că draperiile sunt trase Apa urc la etaj, pun scrisoarea împreună cu celelalte în sertarulcu lenjerie intimă şi mă duc la culcare. Adorm în câteva minute dar în mijlocul nopţii, ceva mă trezeşte.

Ameţită, mă inund în pat şi ascult în întuneric. *E* din nou furtună şi bate vântul, iar ploaia cade pe acoperiş. O creangă de copac se loveşte de geamul unei ferestre, undeva la parter. Nu. nu a fost o creangă de copac. A fost podeaua care scârţâie Se aude ca şi cum cineva se târăşte pe scări. Mă ridic în fund, iar inima îmi bate cu putere. Ascult cu atenţie, încercând sâ aud peste pulsul meu. dar sunetul a încetat.

Mi l-am imaginat? Sau este cineva în casă?

încerc să nu intru în panică, sâ fiu coerentă Casa e veche şi se aud tot felul de zgomote ciudate, mai ales când e furtuna Lucrurile zboară prin curte... poate că sunetul a fost un scaun de grădină care s-a răsturnat. Sau perdelele din sufragerie care foşnesc din cauza unei pale de vânt. Sau e doar rodul imaginaţiei mele, având în vedere că incâ mâ obişnuiesc să dorm singură.

Toate aceste lucruri au o logică perfectă, până când podeaua scârţâie din nou şi trebuie să îmi ¡năbuş un ţipăt. Sar din pat. alerg la uşă şi o incui. Inima imi bate cu putere, iau lanterna de sub chiuveta din baie. Este mare, grea şi e singurul lucru la care mâ gândesc ca armă. Apoi mâ ghemuiesc pe marginea patului.

Organizaţie americană unde poţi face plângeri legate de afaceri pn- vate sau angajaţi, (n. red.)

-u faţa spre uşă’ SlaU ac°l°’ tremurând $i respirând sacadat, Strângând lanterna în mâna de parca ar fi o bâta de baseball.

Nu ştiu cât timp stau aşa ghemuita, până când îmi dau seama ci mâ comport prosteşte. Dacâ cineva ar fi intrat în casă, aş fi auzit un geam spart sau o uşâ spartă. Aş fi auzit mai mulţi paşi, nu doar câteva scânduri gemând, pentru că treptele scârţâie la fiecare pas. Sunt doar paranoică.

Asta trebuie să fie. Alternativa este prea terifiantă. Mă ridic şi simt crampe în picioare. Mă apropii de uşă, îmi lipesc urechea de ea şi ascult. Nu aud nimic altceva decât ploaia pe acoperiş. Mă hotărăsc sâ mâ îmbrac şi mă schimb rapid din cămaşa de noapte în blugi şi un tricou. Apoi, cu lanterna stinsă în mână, deschid cu grijă uşa dormitorului şi mâ uit afară. Holul este cuprins de un întuneric ca smoala. Este o noapte iară lună, iar stratul de nori este gros. Ascult în întuneric pentru o clipă, apoi merg în vârful picioarelor pe hol, în picioarele goale, şi mă uit peste balustradă spre living, jos. E întuneric şi acolo. Întuneric şi tăcere. Nicio mişcare. Apoi simt cum mă infior, pentru că am cea mai oribilă senzaţie câ sunt urmărită.

Ieşi din casă!

Nici măcar nu c un gând coerent. Este mai degrabă ceva subliminal, ca şi cum creierul reptilian mi-ar fi strigat un avertisment. Cu inima în gât şi cu mâinile tremurând, mă îndrept spre scări în tăcere şi cât de repede pot. Iau cheile de la maşină de pe măsuţa din hol şi ies din casă panicată, fără să mâ opresc să-mi iau poşeta.

Zece minute mai târziu, bat la uşa lui Aidan. îmi deschide purtând doar o pereche de blugi decoloraţi, care îi alunecă pe şolduri. Părul îi este ciufulit, abdomenul este plat, iar pieptul, acoperit de tatuaje. E magnific îmi trece un gând oribil prin minte, cum că s-ar putea să nu fie singur.

— îmi pare rău că te-am deranjat. Plec, mâ trezesc spunând. Mă apucă de braţ şi mă trage înăuntru,

inainte să pot fugi.

închide uşa în urma mea şi mă întreabă:

JT_ Ge's%

_ Ce e? Ce s-a întâmplat? I

Încep să tremur şi abia atunci îmt dau seama că SUffl „ leoarcă, pentru că am fugit din casă prin ploate fâră ha* mine. Sau pantofi, dacă tot veni vorba. Sau lenjenedecurg încrucişez braţele peste piept, m încercarea de a-mi ascu* sânii sub tricoul subţire pe care il port.

- Mi sss-a pppărut că a intrat cineva în casa mea.

Se încruntă.

— Aşa că ai venit aici.

Sunt o idioată. Sunt cel mai idiot om care a trăit vreodai pe suprafaţa pământului. Pentru siguranţa umanităţii, arte bui să fiu închisă într-o instituţie guvernamentală pentru ta restul vieţii.

Probabil că îmi citeşte suferinţa, pentru că îmi spuneai blândeţe:

— Nu a fost un reproş.

Reţin că acest sexy reparator de acoperişuri are cuvintele h el. dar sunt distrasă când adaugă:

— Eşti udă.

I risirea lui coboară incet pe corpul meu, observându-nu hainele ude leoarcă şi picioarele goale. îşi urcă privirea din nou *' rămâne agăţată de buzele mele, inainte să se oprească, în cele din urmă, la ochii mei.

- Hai să te încălzim. Apoi poţi să-mi spui ce s-a întâmplat. *uce* cu voce răguşită. miampi-M

keinurand.măuitiniur Inn.inu 1 H

u. Bucătăria şi sufrageria sumXT..“*' dar ordona' separat vizual de un set de rafturi ocanan a“„ ‘P^“ cealaltă. împreună cu televizorul şi n -P ’* pt parlea – - ■ * -TaSXX*

Sunt surprinsă de cât de curat şi îngrijit este, având în vedere câ aici locuieşte un burlac. Nici măcar nu sunt vase murdare în chiuvetă. Se întoarce cu un prosop alb şi pufos în mâini şi îmi ordonă:

— Ridicâ-te.

Deşi, de obicei, devin morocănoasă când cineva îmi ordonă să fac ceva, mă supun fără să protestez. îmi înfăşoară prosopul în jurul spatelui şi al umerilor şi începe să-mi frece braţele cu el. Fără să se uite la faţa mea. îmi zice:

— Nu te jena.

— Uşor de spus pentru tine. Nu eşti tu idiotul ud care stă în bucătăria unui străin la ora unu dimineaţa.

— Nu sunt un străin, îţi aminteşti? Şi nu eşti idioată.

Pare iritat câ mi-am zis aşa. Sau poate că iritarea lui arc legătură cu sosirea mea neaşteptată, ceea ce ar avea mult mai multă logică. Bietul om trebuie să meargă la muncă dimineaţă, iar acum e nevoit să aibă grijă cu o psihopata udă leoarcă. îmi trage prosopul pe cap şi începe să-mi şteargă părul. Obrajii îmi ard.

— îmi vine să intru în pământ de ruşine, spun.

— Ba nu intri deloc. Taci şi lasă-mă să continui.

închid ochii şi stau acolo intrebându-mă cum şi-ar da seama o persoană că îşi pierde minţile. Dar încerc să nu mă mai gândesc la asta, pentru că un semn de nebunie ar putea fi să iţi imaginezi că ploaia este un spărgător şi să fugi după ajutor în casa reparatorului de acoperişuri pe care l-ai concediat şi cu care ai refuzat sâ faci sex. Pe un ton prietenos, Aidan zice:

— O să avem o discuţie mai târziu despre motivul pentru care ai ales să vii la mine când erai speriată, dar între timp povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

Mi-e prea frică să mă uit la el în timp ce vorbesc, aşa că îmi ţin ochii închişi şi ii spun tot. Când termin, mâ întreabă:

— Nu ai alarmă?

— Nu.

__O sâ rezolvăm asta mâine.

În sftrşit- inii lac curaj să mâ uit în *ochii lui. Expresa* df chipul lui este o combinaţie *simpatică de amuzament şi jorare. Ochii aceia negri sunt calzi, dar e incâ uşor încrunt**

— *Ce vrei* să spui? *zic rezistând impulsului de* a înt^ mâna şi *de a-l mângâia barba.*

— Ştii ce vreau sâ spun. Şi incâ tremuri.

— Nu mă pot abţine. Am *îngheţat de frig. Încetează să-mi mai frece părul cu prosopul.*

— *Sâ* nu te sperii de ce o sâ spun acum.

— Ar fi trebuit să spui *direct. Acum trebuie sâ mă* sperii

— Trebuie sâ te *schimbi în haine uscate.*

Mâ încrunt.

— *De ce m-aş speria de asta?*

— *Pentru că hainele uscate în care te vei schimba* sunt ale mele.

Stăm *la un metru unul de celălalt, eu tremurând de trig, el arzând, până când zic:*

— *Mă îndoiesc ca ai ceva care* sâ mi se potrivească.

— la uite, nu te-ai speriat *deloc, spune zâmbind.*

— *Ba da. Dar am tăcut destule lucruri ciudate pentru o singură* noapte, aşa că încerc să nu arăt.

— Vino cu mine.

Mâ *conduce de mână* afară *din bucătărie pe hol şi apoi în dormitorul lui. În timp ce el intră în garderobă şi aprinde* lumi na, eu ii analizez patul, adică o pernă şi o pătură peste o saltea întinsă *pe jos. În cameră mai e o comodă simplă din lemn pe* un perete şi o bibliotecă *plină cu cârţi pe celălalt.*

— *Da,* ştiu. *Superlux. Poftim.*

Se întoarce întinzând un *hanorac negru atât de mare, încât l-aş* putea purta *la cină prins cu o curea la mijloc şi* tocuri şi *u* fi bine imbricată. *Il iau de la el şi ¡1* strâng *la* piept ca pe o pătură | de siguran|ă. Prosopul este incâ inCaşurat în ;urul capulutş, al umenlor met. Încă tremur de frig. Mă simt cuplet nd.cX

— Da. Kayla.

îmi parc foarte râu pentru toate astea. Pe cuvânt că nu sunt chiar varza. Doar un pic.

Cu un aer foarte serios, îmi dă la o parte o şuviţă de păr umed de pe obraz şi murmură:

— Eşti doar frumoasă.

După o pauză, adaugă:

— Nu trebuie să te sperii nici de asta. Eu nu încerc să seduc femei traumatizate, care vin alergând prin ploaie.

— Bine. Mulţumesc. Um... ai cumva o pereche de pantaloni de trening pe care aş putea să-i port împreună cu hanoracul?

— Ai înota în ei.

— Ştiu. dar...

— Dar ce?

Respir adânc şi o spun.

— Voi fi extrem de jenată dacă o să mi se vadă păsărică.

Clipeşte confuz.

— Nu am lenjerie intimă pe mine.

- Oh. O/i.

— Da. exact.

— Stai sâ-nţeleg. Ai venit aici tară lenjerie intimă?

— Pe cuvânt că nu am premeditat.

Oftez când ridică din sprânceană.

— M-am îmbrăcat în stare de panică. Nu am avut timp de chiloţi.

- Şi nici de sutien, zice el cu voce mai joasă.

Tresar.

— Ai observat.

— Glumeşti? Bineînţeles că am observat.

Se opreşte.

Am observat, de asemenea, că obrajii tăi se înroşesc foarte tare când te fâstâceşti.

Mulţumesc că mi-ai adus la cunoştinţă. îmi dai pantaloni de trening sau nu?

— Nu am pantaloni de trening.

— Oh. 1

— Totuşi, pot să-ţi pun blugii în uscător.

Tac, iar el continuă:

— Sau putem sta aici şi să ne privim unul pe altul Şi îmi convine.

— De ce? j

După o clipă, zice încet:

— îmi place să te privesc.

Am o senzaţie ciudată în piept. Ca o strângere, dar $i o relaxare în acelaşi timp. Sunt destul de sigură că e un semn că sunt pe cale să fac ceva ce voi regreta. Ridic din umeri şi las prosopul să cadă pe podea. Apoi îmi trag tricoul ud peste cap şi rămâi: goală de la brâu în sus în faţa lui Aidan. Privirea ii coboară spre pieptul meu, iar buzele i se intredeschid. Pupilele i se dilată ŞJ rămâne perfect nemişcat, în timp ce imi priveşte sânii goi cu ochi plini de flăcări.

— Vreau să faci mai mult decât să mă priveşti,

şoptesc.

— Cum spui tu, şefa, zice cu voce răguşită.

Şi atunci mâ apucă de braţ.

11

(«ura lui este cumva moale şi fermă în acelaşi timp. Devine rapid evident că acest bărbat nu numai că ştie cum să sărute incredibil» abia ca o atingere, dar ştie şi cum să sărute devorator.

Şi e. Al. Naibii. De. Bun. Mă ţine strâns în braţe, în timp ce pune stăpânire pe gura mea şi mă infior lipită de el, piele pe piele, cu pulsul galopând. Nici măcar nu sunt sigură dacă mâ ţin singură sau mă ţine el. Ne sărutăm cu pasiune, până când el geme în gura mea şi se îndepărtează, gâfâind. Îmi cuprinde sânii în mâinile lui mari şi aspre şi se apleacă să mi-i sărute. Când gura lui fierbinte se închide pe un sfârc întărit, gâtăi excitată. Oftez din nou când el suge. Când dinţii lui trec peste acel sfârc în acelaşi timp în care îl ciupeşte pe celălalt intre două degete, gem şi mă las pe el. infigându-mi mâinile în părul lui. Nu-mi pasă dacă asta e o nebunie. Nu-mi pasă dacă e greşit. Nu-mi pasă de nimic în acest moment, vreau doar să mă pierd în această bestie frumoasă, pentru o vreme.

Viaţa mea distrusă mă va aştepta măine chiar acolo unde am lăsat-o. Aidan mă ia în braţe, tmi înfăşor picioarele în jurul taliei lui şi îmi cobor capul, tlămândă

după gura lui. El mi-o oferă, impingăndu-şi limba intre buzele mele şi apucăndu-mâ de fund. Ne sărutăm în timp ce el se întoarce şi se îndreaptă

J-T. Geissing*

spre pat şi nu ne oprim din sărut în timp ce saltea, mă coboară şi se lasă peste mine. îngenunchea ^

Greutatea lui. Doamne, greutatea lui este uimitoare. Michad cântărea 74 kg, după o masă copioasă. Aidan trebuie să aibă nu, bine de 90 de kilograme de muşchi. Îmi sărută maxilarul, gâtul, pieptul. Şi sânii din nou, cu brutalitate şi lăcomie. îmi arcuiesc spatele şi închid ochii. încântată de felul în care îi simt barba pe piele, de modul în care gâfâie, că nu mă tratează de parcă aş h un lucru fragil şi casant, ci ca şi cum ar crede câ sunt suficient de puternică pentru a face faţâ la tot ce vrea să-mi ofere. Iar eu vreau să-mi ofere totul.

Chiar acum, la naiba. Râsucindu-mă sub el, zic fără suflare – Dă-mi jos blugii. Grăbeşte-te.
îşi înalţă capul şi mă priveşte cu ochi în flăcări.

— Ce-i cu graba asta?

— Tocmai ai zis că eu sunt şefa. Aşa că îţi spun să te grăbeşti.

Susţinându-mi privirea, işi coboară capul şi işi trece limba în jurul sfârcului meu dureros. înţeleg că a fost doar o figură de stil când a zis câ sunt şefa. Se mula la celalalt sfârc şi tace acelaşi lucru Sprijinindu-se pe coate, se întinde deasupra mea între coapsele mele desfăcute şi se plimbă înainte şi înapoi intre sânii mei. sugând şi lingând, până când gem şi îl implor să nu mă mai aţâţe.

— Nu te aţâţ, iubito, zice el cu o voce guturală. Iţi ofer ce ai nevoie.

Aş leşina, dar nu vreau să pierd nimic.

Mă sărută şi îmi linge abdomenul până la talia blugilor, apoi işi strecoară vârful limbii pe sub ea. Când

mă infior gemând, chicoteşte. frage de capsă, apoi fermoarul în jos, işi vâră faţa în deschizătură şi inspiră. Scoate un sunet adânc, gutural Un sunet sălbatic, masculin, plin de dorinţă, care trimite un fior *drept prin mine. Cu o* altă mişcare rapidă, imi trage blugii în jos *pe şolduri,* expunându-mă.

Îşi îngroapă faţa intre picioarele mele şi începe să mă lingă. Gemând neputincioasă, îmi afund mâinile în părul lui şi îmi sincronizez mişcarea şoldurilor cu mişcările limbii lui. Nu-mi pot deschide mai mult coapsele, deoarece acum sunt limitate de talia blugilor, dar nu contează. Aidan ştie exact ce face. îşi strecoară mâinile sub fundul meu şi îmi ridică şoldurile, apucându-mi fesele şi sârutându-mi franţuzeşte păsărică, în timp ce eu mă răsucesc şi gem cu disperare. Tremurând, îi rostesc numele.

- Haide, şopteşte el excitat, trccându-şi limba înainte şi înapoi peste clitorisul meu pulsând. Dă-ţi drumul, drâguţo.

Niciodată nu mi-a mai spus un bărbat aşa. Michael nu folosea apelative şi nici iubiţii pe care i-am avut înainte de el nu o făceau. Nu ştiu de ce mi se pare atât de nebuneşte de sexy, dar este. Nu vreau să-mi mai spună vreodată Kayla. Se opreşte din lins şi-mi suge clitorisul ca pe un sfârc. Am orgasm în gura lui, strigându-i numele fără să mă gândesc.

Continuă să sugă, până când îl implor să se oprească, pen-'ru tă t prea sensibil clitorisul. Apoi se ridică în picioare, îmi trage blugii până jos, îşi deschide nasturii de la şliţ şi îşi trage jos blugii de pe el. Privesc o fracţiune de secundă tatuajele de pe coapse şi o erecţie înconjurata de pâr pubian negru, înainte [s]să fie din nou deasupra mea, sărutându-mă cu pasiune, în timp [ce] îşi plimbă penisul în sus şi în jos între buzele păsâricii mele, ca să îl umezească. Mi-l bagă înăuntru cu o împingere bruscă Şt puternică. În timp ce strig, el îmi mârâie în ureche:

— Spune-mi dacă trebuie sâ mă retrag, altfel o să-mi dau drumul în tine.

Fără şi adepte un răspuns. începe să mi-o tragă adine şi tare. Şi îmi place la nebunie. Dumnezeu să mă a.ute dar im [puce]- ? * [imi] anunahe deca atic£

Z noutupăn.re pe gura mea. simt gustul meu pe buzele lui.

O

G, S.

parte întunecată a creierului meu recunoaşte câ toate U sunt aprinse şi probabil că ar trebui să mâ simt mâca/*[4] stânjenită, dar nu este loc pentru asta. Cu fiecare Impjn puternică a şoldurilor lui, mă scoate din mintea mea şj mai adânc în corpul meu, lăcându-mâ sâ simt totul. Sfârcur* mele tari care se freacă de pieptul lui. Degetele lui trăgându T de pâr. Dinţii noştri ciocnindu-se în timp ce ne sărutăm Zgomotele pe care le facem amândoi şi sunetele trupurile» noastre care se unesc. Cred că îi aud chiar şi inima bătând k fel de nebuneşte ca a mea.

Apoi mă surprinde, rostogolindu-se pe spate şi luându-mj cu el. Gâfâind, ¡1 privesc într-o ceaţă de plăcere. îmi pun palmele pe pieptul lui lat. El işi linge buzele şi îşi plimbă mâinile în sus şi în jos pe corpul meu, oprindu-se să-mi strângă sânii, apoi pe trunchiul meu şi pe talie, până la şolduri. îşi înfige degetele în carnea de acolo şi îşi flexează pelvisul în sus, impingându-se mai adânc în mine.

— Mişcă-te, îmi ordonă printre dinţii încleştaţi.

Nu trebuie să mi-o ceară de două ori. Mă mişc în sus şi în jos pe penisul lui tare, până când *coapsele mă dor* şi amândoi gemem şi transpirăm.

— Vrei să-ţi dai drumul? mă întreabă.

-Da.

Îşi apasă degetul mare pe clitorisul meu şi îl ţine acolo în timp ce eu îmi mişc şoldurile, impingându-mă nebuneşte pe penisul lui gros. El îmi ordonă grav:

— *Atunci fă-o.*

E ca şi cum ar fi răsucit un întrerupător. Vaginul meu începe să se convulsioneze, strângându-se în jurul penisului său în impulsuri violente şi ritmice. Sunt atât de puternice, încât îmi pierd respiraţia. îmi las capul pe spate, închid ochii şi îmi înfig unghiile în pieptul lui,

ascultându-l cum mârâie de plăcere în timp ce mi-o (rage, iar eu îmi dau drumul pe penisul lui. Se inunde şi îmi strânge tare sânul.

. „ —*>—*• K*u .Hiba! Sunl c^iar “ « ci işi dă drumul în mine, zvâcnind, s-g »«• M* u” „MU, hn lui abdominali sunt încleştaţi, la fel ş. ma- în” ‘’r?’Jnsn Pielea Iui capătă un uşor luciu de transpiraţie, „'^i'oven care pulsează sălbatic pe gât iar eu înţeleg cu o î^me fulgerătoare că şi pentru el a fost la fel de btne cum i fost pentru mine. ..

Senzaţia aceea de euforie revine. Fără să ştiu ca o voi face, încep sâ râd. Răsuflând greu, Aidan deschide ochii şi se uită la
mine.

- Eşti bine? mă întreabă cu voce răguşită.

— Nu-ţi face griji, nu am o criză psihotică sau ceva de genul ăsta, spun zâmbind. E doar un fel de *uau.*

Ochii lui întunecaţi lucesc, îmi întoarce zâmbetul şi mă strânge de şolduri. Arată ca un pirat care tocmai a găsit o comoară de aur. Sunt lovită de gândul brusc şi îngrozitor că el ar putea crede că asta e doar o joi seara obişnuită pentru mine. Ca şi cum să sar în patul unui străin pe jumătate e ceva obişnuit, iar asta nu a tost nimic special. Nu vreau să creadă asta. Aşa că ii zic:

— Pe cuvânt că în mod normal nu fac asta. De fapt, nu am mai făcut asta niciodată.

-Sex?

îl lovesc în piept.

— Ştii ce vreau să spun, deşteptule.

lot rânjind, mă prinde de talie şi mă rostogoleşte pe spate, cu penisul lot în mine. îşi aşază greutatea între picioarele mele şi se apleacă astfel încât piepturile noastre să fie lipite unul de celălalt. Apoi mă sărută adânc, ţinându mi capul în mâinile lui mari.

— Norocosul de mine, murmură când facem o pauză ca să respirăm.

hm înfăşor picioarele şi braţele în jurul lui şi oftez de mulţumire. Işi freacă nasul de gâtul meu, inspirând adânc mirosul din păr, apoi expiră cu un sunet de plăcere.

— Ani vrut să te usuc, sfârşit prin a te ud dar am tare, aşa-i? şopteşte.

— Nu fi atât de mulţumit de tine însuţi.

Chicoteşte.

— Sunt totuşi. A fost incredibil.

Un mic fior de satisfacţie îmi străbate corpul. Apoi încep să-mi fac *griji* cu privire la ce ar trebui să fac în continuare Şi rămân? Să dorm? Să-mi pun hainele ude în uscălorul lui mă învârt pe aici cu ruşinea mocnind în mine, până când voi putea fugi? îşi înalţă capul şi se uită fix la mine.

— Rămâi peste noapte.

Clipesc surprinsă.

— Ştii să citeşti gândurile sau ceva de *genul ăsta?*

— *Nu. De ce?*

— *Hm.* Fără motiv.

— Pe naiba!

— Bine, bine. Mă întrebam dacă ar trebui să mă duc acasă acum.

— Tocmai ţi-am spus că rămâi peste noapte. Poţi să pleci dimineaţă şi să ai tot restul vieţii *gândindu-te că a fost o greşeală, dar* în seara asta rămâi aici.

îşi flexează şoldurile când spune „aici" dându-mi de înţeles că încă nu a terminat de făcut sex cu mine.

— Şi dacă vreau să plec?

— Nu vrei.

— Pari destul de sigur de asta.

Mă sărută uşor pe buze.

— îmi place când te enervez, zice zâmbind.

— Ce păcat, pentru că mie îmi place când nu sunt enervată.

— Gura ţi se strânge şi nasul ţi se încreţeşte. Arăţi ca o bătrânică îngâmfată.

— Uaaaa, mai încet cu complimentele, Romeo! O să leşin şi o sâ mâ lovesc cu capul de ceva.

Ş.H c. toc™' mi am dat scama? şopteşte el cu ochii

,*IWCI'ţaţa taein pericol? spun sarcastici.

2 Ci acum Ştiu cum faci cind iţi dai drumul.

_ Şi ce-i cu asta?

. coboari capul şi îmi muşcă lobul urechii, apoi zice răguşit:

1 Deci este noul meu sunet preferat. Vreau sâ îl aud din nou.

Kpoi işi împinge şoldurile, intrând mai adânc în mine. Gemetele melc sunt întrerupte.

— Cum de eşti încă tare? întreb fluturându-mi exagerat genele.

— Incâ nu am terminat sâ te fut, de asta.

— Oh, asta îmi aduce aminte câ mi-ai promis câ o sâ faci dragoste cu mine, nu câ o sâ mâ fuţi.

— Chestie de semantică.

Se împinge din nou.

— Nu, îmi amintesc. Ai spus sâ facem dragoste, spun fără suflare.

— Am zis că-ţi voi oferi ceea ce ai nevoie. Şi exact asta fac.

Se împinge din nou, de data asta aplecându-se să îmi sugă pielea de pe gât. Gem încet, arcuindu-mâ spre el şi înclinân- du-mi capul, ca să-mi pot expune mai bine gâtul, în timp ce îmi legân pelvisul odată cu al lui. Asta îl face să chicotească răutăcios.

— Vezi?

Trăgându-l de o şuviţă de pâr, îi şoptesc:

— E timpul să taci acum, Aidan.

— Da, doamnă.

Fără un alt cuvânt, îşi strânge şoldurile, infigându-şi penisul tare în mine. O face din nou când mă cutremur şi gem. Ţine ritmul, trăgându-mi-o fără încetare şi sărutându-mă pe gât şi pe sâni, până când încep să zvâcnesc şi să ţip. şi îmi înfig unghiile în umerii lui. Cu gura lângă urechea mea, îmi zice cu o voce guturală:

— De asta ai nevoie, iubito? îţi *place să* fiu dur?^ să-ţi recit nişte poezie şi să-ţi fac o nenorocită de ceaşcă de €f

— Asta! Asta!

Râsul lui este atât de întunecat şi de mulţumit, încât mi.> să tremur. Am orgasm ascultând acel râs şi întrebând»-* ce naiba m-ani băgat.

12

Mâ trezesc în lumina slabă şi cenuşie a dimineţii în braţele lui Aidan. Îmi odihnesc capul pe pieptul iui. Inima lui bate inert şi sigur sub urechea mea. Şi-a înfăşurat ambele braţe mari şi grele în jurul corpului meu, ţinându-mă strâns, chiar şi în somn. Îmi ia o clipă să mă orientez în această nouă versiune a realităţii în care mă trezesc pe o saltea pe podea cu un bărbat care locuieşte deasupra unui bar şi care numai pe piept are mai multe tatuaje decât au la un loc toţi cei pe care ii cunosc şi decid aproape instantaneu că îmi place.

El, vreau să spun. îmi place de el. Asta mă surprinde. Nu prea mâ grăbesc să-mi placa oamenii, în generai. Am o uşoară neîncredere în cei mai mulţi oameni, până când ajung să-i cunosc mai bine, iar atunci, de obicei, decid că nu vreau sâ-i mai vad vreodată. Michael şi cu mine aveam asta în comun. O vagă dezamăgire şi o aversiune faţă de rasa umană în ansamblu. Este un miracol câ era atât de bun în meseria lui, având în vedere că trebuia să interacţioneze zilnic cu atât de mulţi oameni în clasă.

Gândul la Michael mă trezeşte la realitate. Ar fi şocat dacă m ar putea vedea acum. „Ce faci?” ar striga cu fruntea încreţită de consternare. ..Probabil că omul ăsta nici măcar nu a tăcut o facultater Era un snob în ceea ce priveşte învăţământul superior Era un punct de discordie intre noi că eu eram mulţumită

J.T. Geissinger

8CU diploma mea de licenţă în arte plastice şi nu aveam nlci(1 dorinţă dea urma un masterat. Dar dintre noi doi, eu eram cea mai practică. Şi mai strâmtorată cu banii. Nu era justificat să îndatorez şi mai mult pentru o diplomă suplimentară care nu m-ar fi ajutat să câştig mai mult. Dar pentru Michael, educaţ» era propria recompensă. Pentru mine, plata facturilor la timp era o recompensă suficientă.

— Eşti trează? zice Aidan cu vocea îngroşată de somn. -Da.

— Bine. Trebuie să ţi-o trag din nou.

în timp ce râd încet, el mă răsuceşte pe spate şi mă săruţi pe gât.

— Nici măcar nu te-ai trezit încă, Fight Club, îşi înalţă capul şi se uită la mine cu ochi somnoroşi.

— Fight Club?

“ \a T m'r 8ăndi' Când ,eam văzut Prima <*ată. Că araţi ca fondatorul unui club de lupte.

Apoi fac o grimasă.

— E de rău?

»~l «M. * lup,.

— Serios?

ITR MS

mătăsoasă. ge,UlU* P”,e f™te şi ££ *n ochi, trc.

- îmi place bretonul tău în forma u °Sprance ană

-LafdşifundulUu^^deV.E^ Simt ca mă înroşesc. 1 ?

°ptesc

— Mulţumesc.

ÎŞI freacă obrazul de al meu *

îmi zice la ureche: ’ rec^ndu.şj

3 pes te c|

Aproape la fel dc sexy ca acel mic geamăt disperat pe care dnd eşti aproape să îţi dai drumul.

Inii ascund faţa în gâtul lui. închid ochii şi îmi doresc să îmi jlsparâ roşeaţa din obraji. Am senzaţia că faţa mea parcă ar lua toc. El râde în barbă.

_ Nu fi timidă. Îmi place la nebunie.

Pentru că habar nu am cum să răspund, şoptesc:

— Bine.

- Cum vrei să ţi-o trag, scumpă Kayla? îmi şopteşte săru- tându-mă pe gât.

Oh. Doamne. Nu există suficient timp în lume pentru tot ce vreau.

— Um... viguros?

Işi lasă fruntea pe umărul meu şi râde uşor.

- Nu a fost chiar atât de amuzant.
- Rad doar pentru că exact asta am vrut să spui.

— Serios?

-Da.

Vocea îi scade.

— Sau, cu alte cuvinte, dur.

Stau întinsă şi îl privesc într-o tăcere nervoasa, iar el zice Încet şi tară grabă:

— le voi devora, iepuraşule, bucată cu bucată. O. Să. Te. Mănânc.

Mă străbate un fior. Nu e frică. E mai aproape dc exaltare, un fel de bucurie neînfrânată cu care nu sunt deloc familiarizată. Cea mai ciudată dorinţă de a sări din pat şi de a-l tace să mă urmărească mă tace să zic tară suflare:

— Trebuie să mă prinzi.

Întregul lui corp se încordează. Ochii lui, deja toarte în tunecaţi. devin negri. Nările i se umflă şi, jur pe

r râsul lui Întunecat răsuna, bătându-mi cu putere, .ar inima IM .. • este mjc şmuua

hol JVprivindu-mă „ sălbatică de la mine. Intre

“„T91

’rew-*»«— „SSSffi«-. to .p.«>. --«•« «• r * aştept să văd ce face. O să se năpustească, nu? Pentru că asta fac leii înfometaţi.

Mă urmăreşte în jurul mesei* în timp ce eu ţip şi fac tot posibilul să îl păcălesc. Dar e al naibii de rapid! Când trag un scaun să încerc să-l blochez, îl dă la o parte cu o lovitură puternica de mană şi îl trimite prăbuşindu-se pe podea. Mă întorc şi fug în sufragerie, dar el mă prinde de încheietura mâinii şi mă învârte, trăgându-mă la pieptul lui. Îmi trage capul înapoi de păr îşi striveşte gura de a mea şi mă sărută cu poftă Mă las U lui pentru o clipă, gândindu-mă că asta ¡1 va face să la P * jos, apoi mă desprind. Planul meu este să fug în b C garda uşa în urma mea, dar se duce dracului când A a 3 6 Să *ncui din spate. Cădem pe covorul din sufragerie şi • Prinde luptăm pentru control. S-a terminat în câteva *nCePcm să ne prea puternic. Nu mă pot pune cu toţi musch E mul,

- Ce iepuraş viclean, mârâie el cu och H a'a bl<-‘stern * Mâ apucă de încheieturi şi mi le fixează* Slrăluci'ori capului, apoi mă încalecă. pe P°dea ’

Încă mă zvârcolesc şi Încerc să scan «i. ^“Pra lui pare exaltat. Pp frus.

— Iepuraş rău, şopteşte el. Atât de *rău.*

Mă sărută apăsat şi mă răsuceşte pe burtă atât de uşor, încât e ridicol. Apoi işi pune palma intre omoplaţii mei, mâ fixează de covor şi îmi dă o palmă usturătoare peste fund. Când ţip, o face din nou.

— Au!

— Spune câ-ţi pare râu că ai încercat să fugi, iepuraşule.

— Nu! Nu-mi pare râu!

Aşa cum am sperat că va face, mă pălmuieşte din nou, apoi işi strecoară mâna intre picioarele mele. Scoate din gât un sunet de plăcere răguşit.

— Nu-i pare rău, dar e sexy şi alunecos. Cred că micul meu iepuraş are nevoie să fie futut chiar aici, pe acest covor.

Când işi strecoară un deget gros în mine, gem.

— Spune-mi că vrei să ţi-o trag. îmi zice.

Ştiu că totul face parte din joc. Eu sunt şoarecele şi el este pisica, iar el vrea să-i dau permisiunea să-mi sfâşie măruntaiele şi sa mă mănânce. Dar şoarecii nu dau voie pisicilor sâ ii mănânce şi nici eu nu o voi face.

-Nu!

Râsul lui pare mulţumit. Işi retrage degetul din interiorul meu şi mă plesneşte din nou, pe ambele fese de data asta, lovituri usturătoare care mă lasă iară suflare şi atât de excitată. încât încep să-mi frec bazinul fără ruşine pe covor. încercând sâ mâ eliberez. Aidan se apleacă şi mă muşcă de fund. Ustură aproape la fel de tare ca şi pălmuitul, iar mie îmi place la nebunie.

— Iepuraşului meu ii place sâ fie pălmuit, nu-i aşa?

— Nu! Dă-mi drumul!

Gâfâind, mă zvârcolesc neputincioasă.

— Oh. nu-ţi voi da drumul, iepuraşul meu dulce. Nu vei scăpa niciodată de mine, zice cu vocea lui joasă şi gravă.

Nu ar trebui să mă entuziasmeze modul în care o face. Partea raţională a creierului meu ştie că este un joc periculos, pe care II ioc cu un bărbat care este aproape un străin şi că ar trebui sâ pun capăt acum. înainte ca lucrurile sâ meargă prea departe. Ar

Sa

trebui *săi spun cu calm câ mi-e frică şi că vreau* sâ seop$_{rea|q}$ să plec din *apartament şi* să nu-l mai *văd niciodată.* Si$_{ngUfi}$ problemă este că nu mi-e frică. Şi nu vreau să se opreai mai presus de toate, vreau *să-l mai văd. Vreau să mâ* scoată^ capul meu şi să mâ ţină *acolo, pentru câ e un loc întunecat şii$_{B}$. fricoşâtor în care aş prefera să nu petrec prea mult timp.* Dar n$_{u}$ am cum să *câştig jocul ăsta prin* forţă brută. Mă bate la *capitol* ăsta. Aşa că iepuraşul ăsta mic va trebui să-şi *folosească creierul*

Mâ opresc din luptă şi zic cu un aer nevinovat:

— *Ar fi în regulă* dacă aş *folosi baia înainte de* a face asta? Scuze, tocmai mi-am dat seama că trebuie să merg.

— Sigur, răspunde surprins după un timp.

în momentul în care îşi îndepărtează mâna de pe spatele meu şi îşi balansează un *picior peste mine,* mâ *împing şi sar în* picioare.

— *Fraiere, îi* zic zâmbind şmechereşte când îl văd surprins.

Apoi o iau *la fugă din sufragerie. Mă prinde* înainte sâ ajung la Jumătatea holului. Apucându-mâ de braţ, face un fel de mişcare *ninja* şi mă aruncă *peste umăr. în* timp ce eu ţip şi mâ *zvârcolesc, el se* întoarce şi intra în bucătărie. Mâ lasă în picioare lângă masa din bucătărie. Mă apucă de braţe şi se uită în jos în ochii mei mari, imi şopteşte excitat:

— Ce iepuraş râu!

Mâ învârte, imi împinge partea superioară a corpului în jos pe hiatul mesei, îmi *desface* picioarele de la *glezne* şi imi *prinde inţheieturile mâinilor, adunându-le la spate. Se împinge în* mine atât dt *brusc, încât* mă arcuiesc şi *strig de şoc. Aplecându-se peste mine, îmi mârâie în ureche:*

° ^{la}re ca pedeapsă pentru că ai fugit de mine.

-Da!

r.r.^{GCn}l^{et}r$^{le\ lui\ de\ plicere\ sunl\ u,,i'nul\ semn}$ HâmteK P^{f} în ° 7*’ $^{Apoi\ mă\ n,u}$Kâ de umăr şi mi-o trage, intrând mc cu torţa, iar şi iar, împingând atât de puternic. încât

scdcplasează P[c] P°dca. Mâinile lui inii strâng inchcielu- H p dinţii lui litli zgârie pielea, mormăielile lui de dominaţie 1U1 r\sUnâ în urechi şi nu-mi amintesc ultima dată când m-am simţit atât de liberă.

Inii sprijin obrazul de lemnul neted al mesei, închid ochii şimâ predau complet.

— Pregâteşte-te să-mi primeşti sperma, iubito. Deschide-ţi larg păsărică aia dulce.

Vocea lui este un sunet aspru lângă urechea mea. Ca răspuns. nu reuşesc decât un geamăt jos, frânt. După încă două împingeri puternice, mişcarea şoldurilor lui Aidan se opreşte. Geme. Eliberându-mi încheieturile mâinilor, îmi înfige o mână în pâr şi cealaltă în şold şi mă trage sălbatic spre spate, lipită de bazinul lui, în timp ce se împinge în mine şi ajunge la orgasm.

Cu gâtul arcuit şi cu sfârcurile tari lipite de masă, am orgasm, simţindu-i penisul zvâcnind. Se prăbuşeşte peste mine, ţintuindu-mă, şi îmi şopteşte în ureche:

- la-o. la-o. la-o. la fiecare picătură nenorocită, frumosul meu iepuraş, şi spune-mi că-ţi place.

Pe punctul de a râde, zic:

— îmi place. Aidan, îmi place foarte mult.

Râsul lui iară suflare sună triumfător.

— Ştiu că aşa e, iubito. Ăsta e iepuraşul meu cel bun.

Strălucind ca un soare ce răsare şi arde prin întunericul vechi, imi sprijin obrazul de lemnul neted şi zâmbesc.

13

în contrast puternic cu sălbăticia lui când mi-a tras-o» Aidar este tăcut şi blând, în timp ce îmi spală trupul sub jetul cald d duşului, l'remur şi sunt şocată, nu ştiu ce aş putea spune chiar dacă ar tî să vorbesc, aşa ca sunt recunoscătoare că nu-mi cere să o fac. Mă întoarce pe toate părţile, săpunindu-mi şi dâtin- du-mi pielea, apoi îşi pune o doză de şampon în palmă şi îmi spală păruL Stau cu ochii închişi şi mă întreb ce se va întâmpla în continuare. Nu am avut niciodată o aventură de o noapte. aşa că nu ştiu la ce să mă aştept. Nu ştiu ce ar trebui sâ tac în situaţia asta. *Ar trebui să ii cer numărul de telefon?* Nu, il am deja. Să-i *mulţumesc? Mi se pare ciudat, dar, din* nou, toată *întâlnirea asta a fost ciudată. Uimitoare, dar ciudată. Pot doar să-mi imaginez cât de ciudat va fi când ne vom* lua la revedere, eu *stând la uşa lui în picioarele goale şi cu hainele mele şifonate, care probabil că nici măcar nu sunt uscate încă, încercând sâ mâ port nonşalant, fără să reuşesc insă. Ce* să spun? *A fost grozav, campionule! Mulţumesc pentru futaiul excelent!*

Nu. Poate că nu mă *pricep foarte bine* sâ fac conversaţie. *dar chiar şi eu ştiu că nu e un început* bun.

— Nu am *întâlnit niciodată o femeie care să gândească* atât *de profund ca tine, murmură.*

— îmi pare râu. Mereu gândesc prea mult.

ren

\u trebuie să ţi ceri scuze. Făceam doar o observaţie.

. * ţi capul pe spate.

îl ascult. închizând ochii şi permiţându-i să îmi clătească nUl din păr. Mă sprijin dc el. cu braţele înfăşurate în jurul X'lui cu SĂni‘ prcsap pc picpt şi mă ,ntreb din nou cc ar rtdc Mtchael dacă m-ar putea vedea acum. Moment în care Sentimentul de vinovăţie mă loveşte rece şi solid ca o cărămidă k.izută în cap. O voce mică şi urâtă din mintea mea începe să şuiere insulte.

Nici nu e *o lună întreaga de când soţul tău a murit şi deja ai fleut sex cu un alt bărbat! Cum ai putut să faci asta?*

— Te încordezi foarte tare când începi să te sperii, zice încet. Expir şi rămân tăcută. Oricum, nu există cuvinte pentru ceea ce simt. Se întinde în spatele meu să închidă robinetul. Apoi imi ia capul în palma şi mi-l apasă pe pieptul lui. îşi înfăşoară celălalt braţ în jurul meu. Stăm goi şi cu apa picurând o vreme, îmbrăţişaţi în tăcere, până când zice:

— Putem face orice sau nimic. Nu mă aştept să ai vreun răspuns acum.

Cum *de ştie întotdeauna ce gândesc?*

Emoţia ameninţă să mi se blocheze în gât, dar reuşesc să scot câteva cuvinte.

— Ce vrei să faci?

Mă strânge şi zice:

— Asta, cât de mult posibil.

Râd calmă.

— Asta se poate aranja.

Mângâindu-mi părul ud, mâ sărută în creştetul capului.

— Eşti sigură? Ştiu că situaţia la este complicată. Nu vreau sâ o înrăutăţesc.

— Până acum, tu eşti singurul care a îmbunătăţit lucrurile, zic tară să stau pe gânduri.

Mă strâmb când mă aud ce spun. Aşa crud şi vulnerabil! Aşa dc disperat. Dar dacă Aidan crede că e neplăcut, nu o arată. Pur şi simplu, mă sărută din nou pe

cap.

— Bine.

Îmi ridic capul şi mă uit *la el. Mă priveşte cu* un cu ochii lui calzi. Vocea îmi tremura.

— Pot sâ fiu sinceră cu tine?

— Asta e tot ce vreau.

— Bun. Ei bine...

Trag o gură de aer, apoi expir *profund.*

— A fost uimitor. Vreau să spun cu adevărat uimitor Ac- incredibil. Nu am nicio experienţă cu astfel de lucrun. pe^n că am fost căsătorită mult timp şi am fost destul de mult tur: într-o relaţie de lungă durată înainte de asta.

— Mă întrebi ceva anume sau doar gândeşti cu voce tar? spune când vede că nu continui.

— Nu sunt sigură. Am tot felul de sentimente în legături cu asta.

— Şi eu la fel. Crezi câ mi se întâmplă asta în fiecare zi?

Mă îndepărtez şi *îl privesc de* sus în *jos, toată acea* masculinitate robustă şi perfectă.

-Da.

Mă trage înapoi lângă el şi îmi cuprinde maxilarul în *palmii*

— *Nu.* Nu se întâmplă.

Se uită la mine intens, netulburat, încât îl cred. Nimeni nu poate minţi atât de bine şi atât de aproape.

— Slavă Domnului!

O spun cu o intensitate care ne surprinde pe amândoi. Aidan începe să râdă. Mă înroşesc de la gât până la frunte. Mâ trage strâns lângă el şi mă ţine în braţe, jucându-se cu urechea mea

— Iepuraş dulce, şopteşte el, încă chicotind. Cred câ mă placi.

Roşie de ruşine, ii zic:

Nu, am nevoie doar sâ îmi repar acoperişul şi m-am gândit să mă culc cu tine ca să văd daca pot obţine o

reducere Se îndepărtează puţin» uşor şocat.

— | i-am făcut deja o reducere!

ti zâmbesc.

_ Oh. da. Am uitat. Două mii în total, nu?

$e strâmbă, dar se preface doar.

_ Greşit. Zece mii.

— Stai, ai spus cinci!

Veselia ii dispare. începe sâ râdă din nou şi îl plesnesc uşor peste piept.

— Nesimţitule!

— Sunt. Ce vrei la micul-dejun?

— Să nu-mi spui că şi găteşti.

_ Doar cea mai bună omletă pe care o vei mânca vreodată.

— Atunci cred că asta o să vreau, spun zâmbind.

Işi coboară capul şi mă sărută uşor. Când se retrage, expresia lui devine serioasă.

- Trebuie să-ţi spun ceva, spune şi simt un nod în stomac. La naiba! Ştiam eu că e prea frumos să fie adevărat.

— Nu e de rău.

— Atunci de ce faci faţa aia?

— Ce faţă?

— Faţa aia serioasă şi înfricoşătoare, ca şi cum ai fi pe cale să-mi spui că ai o boala venerică.

Deschide uşa de la cabina de duş, ia un prosop, îl înfăşoară în jurul meu şi începe să-mi usuce corpul.

— Nu. Sunt curat ca lacrima.

Bucurându-mă de atenţie, mă opresc pentru un moment de luciditate.

— Şi eu, în caz că te întrebai. Presupun că ar fi trebuit sâ vorbim despre asta inainte să...

— Să ne-o tragem?

— Asta ar fi cuvântul, da.

Se apleacă să mă şteargă pe picioare, în timp ce eu îmi las mâinile pe umerii lui.

— Asta şi riscul de a rămâne însărcinată dacă faci sex neprotejat.

Se *îndreaptă* de spate « mi pnveiu

— De asemenea, *comur^Matsd* p arvtnceie de -w_ *În mód normai numi hu dus* de val aur de OMA.

— Iau pastila.. Ce? Dă înapoi o secundă Conae & ranţâ?

— În caz că devin prea dur cu tine.

Aproape câ râd în hohote.

— Nu exista aşa ceva. Îmi place *cât de dur* eşti

EI rămâne nemişcat Privindu-mâ cu o intensitate de > clintit, zice *încet:*

— *Aş putea să-ţi fac râu, Kayla. Din* greşeala, vreau să sc^. Nu vreau sâ se întâmple asta.

îmi place că are grijă de mine şi câ mi-o spune. Ceea ce nu-mi place este *gândul* brusc şi *nedorit* câ poate a răni: pe cineva în trecut. Din greşeala sau nu. se pare câ ar putea â o poveste acolo. îl întreb timid:

— Ai mai rănit pe cineva înainte?

— Da. zice el imediat.

Apoi işi *închide ochii şi înghite.*

— *Nu din* cauza *sexului, totuşi. Şi nu a fost un accident. Încep să intru în panică, dar imi păstrez vocea fermă.*

— *Atunci* cum?

Işi *deschide ochii, iar un* muşchi de pe maxilarul lui tresare. Inspiră încet.

— Tatăl meu obişnuia să o bată pe mama. Foarte rău. Era un alcoolic înrăit şi foarte violent. A bâgat-o în spital de mai multe ori. A durat ani buni. Nu am putut face nimic când eram mic, dar când am crescut...

îmi dau seama câ îmi ţin respiraţia, iar bătăile inimii se accelerează un pic.

— Ce? întreb în şoaptă.

Priveşte în altă parte. Scrâşneşte, iar când vorbeşte, vocea ii e foarte joasă.

— Mi-e teamă că dacă iţi spun n-o sâ te mai văd niciodată

Mă las Pf spate din mai multe motive. în primul că orice ar fi tăcut este evident că a fost ceva răi. 9 Pen‘rU mâ refer la violent. Şi doi, e dispus să-mi spună d ' P”„ de consecinţe. Se teme că mă voi speria şi voi fi ' *n ** Ieme* seamnă că, trei, e la fel de implicat ca şi mine în Ceeace în' neaşteptată dintre noi.

această situaţie

Nu ştiu dacă există un cuvânt pentru această ,• o simt. Poate pentru că sunt amestecate ari». 1 ţle pe care acelaşi timp. Dar ştiu, cu siguranţă, că orice i “r dıfcn'e său. a lacut-o pentru a-şi proteja mlma A H FTCUÏ LA,ALU' mi a spus în bar. ' ^P01 *mi amintesc ce

„Nu-mi *plăcea tatăl meu „*

Nu-mi plăcea, la timpul trecut C,
lui nu mai este în lumea celor vii Şi' /fi „ SUgerează că tatăl despre mine pc carc h-ar atunci descopăr ceva

Mâ priveşte neîncrezător şi cu maxilarul încleştat. Privindu-l drept în ochi, îi zic:

— Trecutul e mort. Aşa că. indiferent ce s-a întâmplat, indiferent ce ai (acut, să ştii că nu-ţi voi cere niciodată să-mi dai explicaţii. De asemenea, nu te voi judeca niciodată pentru ceva ce ai făcut ca să împiedici rănirea cuiva. Indiferent cât de rău a fost acel ceva. Viaţa poate fi urâtă şi toţi avem motivele noastre să facem ceea ce facem. Nu-mi pasă de nimic din ce ai făcut înainte să ne cunoaştem.

Buzele lui se intredeschid. Se uită la mine cu neîncredere şi ceva ce nu pot identifica. Ar putea fi speranţă.

— Dar, de-acum înainte, îmi pasă de ceea ce faci. Dacă vom continua să ne vedem, mâ aştept la o sinceritate totală. Ai înţeles?

Cu un aer uimit, încuviinţează dând din cap.

— Bun. Acum usucă-te, Fight Club, pentru că mi-e foame, îmi înfăşor braţele în jurul umerilor lui, mă ridic pe vârfuri şi îl sărut tandru. Cu buzele lipite de gura lui. ii şoptesc:

— Iepuraşul tău are pofta de mâncare, după ce a fost futut atât leul cel mare şi rău.

El mă apucă de mână şi mă îmbrăţişează atât de t$_{are}$ îmi pierd respiraţia. îi simt trupul tremurând lipit de mici frisoane în muşchii lui, care sunt sincronizate cu resn?^ lui sacadată.

Pentru un motiv ciudat, în acel moment îmi vin în minte versurile pe care le-a trimis Dante în ultima lui scrisoare.

înaltul vis se rupse-aici deodată;
Ci-mi şi porni şi-al meu şi dor şi velle,
Asemeni roţii ce-i egal mişcată,
Iubirea care mişcă sori şi stele.

Cuvintele îmi răsună în cap înainte să dispară, când Aidan mă sărută.

14

Luam micul-dejun la el, apoi vine cu camionul lui în urma mea, pana acasâ. Când ajungem, insistă să verifice totul înăuntru înainte să mă lase să intru.

— Mai bine să fii în siguranţă decât să-mi pară rău, zice el, aplecându-se pe geamul deschis al maşinii mele, pe partea şoferului. Cheile?

1 le înmânez.

— Nu ştiu dacă am încuiat-o, totuşi. Am fugit în mare grabă, încuviinţează, apoi se îndreaptă şi urcă pe alee spre uşa din faţă. Privindu-l cum stă acolo încercând clanţa, sufăr un moment de disonanţă cognitivă. Nu mai de mult de luna trecută, în locul lui ar fi fost Michael. Soţul meu fermecător şi sociabil, cu cămăşile lui albe şi elegante, cu pantofii Oxford negri lustruiţi şi cu pantalonii cu dungă. Era meticulos în privinţa aspectului, niciodată nu ieşea din casă cu un fir dc pâr nelalocul lui sau cu cea mai vaga umbri de barbă. Şi nici vorbă de tatuaje. Vederea acelora il făcea pe Michael să se simtă rău. !n fiecare». când se ducea saşi facă vaccinul antignpal. aproape că leş.na în ^{Cab}'Md»^{n}esUaproaP^{e} exact opusul lui. Mă Îndoiesc că nu aş fi nutu. aiege P-ineva mai diferi. de Michael. chiar dacă aş fi în«r«t A^dan se întoarce

şi se uită înapoi spre nune, în ump

J.T. Geissing,,

ce aştept nerăbdătoare în maşină, fşi ridică bărbia şi dispare uşa din faţă, lăsând-o deschisă în urma lui. Zece minute nu, târziu, apare în pragul uşii şi îmi face semn să intru.

Nelinişti tă, mă grăbesc pe alee în picioarele goale. Cel p$_{uţln}$ astăzi nu plouă torenţial, dar incă tremur de frig. Cerul dedea- supra este de acelaşi gri tern ca şi sicriul lui Michael.

— Ceva? întreb preocupată.

— Totul este în regulă. Intră.

Intru în hol, strângându-mi braţele pe lângă corp. Port hanoracul mare şi negru al lui Aidan, cu mânecile rulate până la jumătate, astfel încât să fie egale cu încheieturile mâinilor mele. O pereche de pantofi de-ai mei sunt sub masa de pe hol. îmi vâr picioarele în ei, Iară să le mai leg şireturile.

— Totul era încuiat. Nu sunt semne de intrare prin efracţie. Am verificat şi la etaj.

Sunt uşurată, dar mă simt şi caraghioasă, gândindu-mâ cum am fugit din casă de parcă aş fi fost urmărită de demoni. Imaginaţia mea hiperactivă scoate ce e mai bun din mine.

— Minunat. .Mulţumesc.

— Cu plăcere.

— De ce zâmbeşti aşa?

— Oh. nimic. Cred doar că eşti foarte bună la desen, asta-i tot.

Pentru o clipă nu ştiu ce vrea sâ spună. Când îmi dau seama, îmi dau ochii peste cap.

— Ai fost în biroul meu.

— Trebuia să verific ferestrele.

— Ai mai verificat şi alte câteva lucruri, cred, întinde mâna şi mă trage de mâneca hanoracului, lipindu-mâ de el. Apoi işi înfăşoară braţele în jurul meu şi îmi zâmbeşte.

— C red că iepurele de companie pe care îl are băieţelul este *foarte* drăguţ.

— Da. sunt sigură câ aşa crezi.
— Deci eşti artistă?

llosiiatoare Mai ales pentru cărţi pentru copii, deşi fac a.,onal calendare şi articole pentru reviste. X*Sf apleacă şi t$i apasă uşor buzele pe ale mele.

gşU al naibii de talentată, Kayla.

Acest compliment mă face sâ simt ca şi cum gravitaţia a .HAI sâ mai existe, iar singurul motiv pentru care sunt încă l«atâ de pământ este că braţele lui sunt înfăşurate în jurul

corpului

—

- Ooo. Uită-te la iepurica mea timidă cu obrajii ei roşii.
- Taci înainte să-ţi trag una în tibie.

Râzând, se apleacă şi mă sărută din nou.

- 1 imidă şi afurisită. Cele două lucruri preferate ale mele.
- Mai ta-mă o dată afurisită şi vom vedea până unde ajungi cu o splină ruptă.

Încearcă să-şi înăbuşe sunetul râsului, apăsându-şi faţa pe pariea laterală a gâtului meu. Mă împing dinspre pieptul lui cu jumătate de inimă.

— Nesimţitule.

— Nu crezi că sunt nesimţit, zice el încet, apoi mă sărută din nou, de data aceasta mai apăsat.

Nu, recunosc în sinea mea, în timp ce limba lui îmi invadează gura. *Nu, domnule, nu cred asta.* Ne sărutăm până când amândoi respirăm greu şi mica pulsaţie de căldură dintre picioarele mele s-a transformat în durere. Apoi sentimentul de vinovăţie mă cuprinde din nou şi mă retrag, apăsându-mi degetele pe buze.

Aidan imi cercetează chipul.

— Eşti bine*

rrtuz a* U pn«« în odU. Un. rnbU Mrbu. MtH ind. U tiu obligată mâ uit U et

gur. tm. umzzo. buzBe v înghit

— Mă simt un pic...

îmi dreg vocea.

— Incomod.

Pare surprins.

— în prezenţa mea?

— Nu. cu faptul că fac asta în casa mea.

_ Biné, spune după o scurtă pauză, apo. face un pas .napa

N> » – « „

tímentele.

— Nu. înţeleg.

Nu are cum sâ înţeleagă, dar apreciez că a încercat

— Doar că s-a întâmplat foarte recent. Despărţirea mea a soţul meu.

îmi dreg vocea din nou.

— Şi mă tot aştept ca el să intre pe uşă în orice moment. Este ciudat pentru mine. îmi pare rău.

— Poţi să nu-ţi mai ceri scuze, zice el cu blândeţe. Am spus că e în regulă.

Fac o grimasă şi îmi strâng mâinile.

— Ştiu, dar îmi dau seama că nu este, iar acum mă simt ca o nemernică.

— Nu eşti o nemernică. Te-aş săruta din nou. dar nu vreau sâ fac să *fie şi* mai ciudat pentru tine decât este deja. Aşa că uite cum stă treaba: ¡I voi suna pe amicul meu Jake, care deţine o companie de securitate. O sâ vină şi o să-ţi instaleze o alarma între timp, am o întâlnire la care trebuie să ajung, dar după aceea o să mă ocup de scurgerea aia.

Face semn cu capul spre bucătărie ţi spre găleţile de pe podea.

- Nu o să pot începe reparaţiile până când vremea asta nu face o pauză mai mult de câteva zile, dar o să pun o prelată pe acoperiş, să împiedic să se scurgă mai multă apă. ţi o să înde-

X“ di”

pa Bine. îţi mulţumesc. Oh, stai să aduc carnetul de

[11] Incâ un cuvânt, intervine el, şi vei primi o bătaie.

Surprinsă, mă holbez la el. Nu arc niciun zâmbet pe faţă, urmă de umor.

Este complet serios.

îi zic timid:

— Pot să pun o întrebare?

El aprobă din cap.

- Despre carnetul de cecuri nu ar trebui să vorbesc sau voiai să tac în general?

îşi strânge buzele şi îşi încrucişează braţele pe piept. Acum ¡mi dau seama că încearcă să-şi păstreze o faţă serioasă. încearcă, de asemenea, să intimideze, dar nu-i iese nici una, nici cealaltă. Zice cu severitate:

— Am vrut să spun că nu-ţi iau banii.

— Dar am fost de acord...

încă o vorbă, mă întrerupe din nou, de dala aceasta destul de tare.

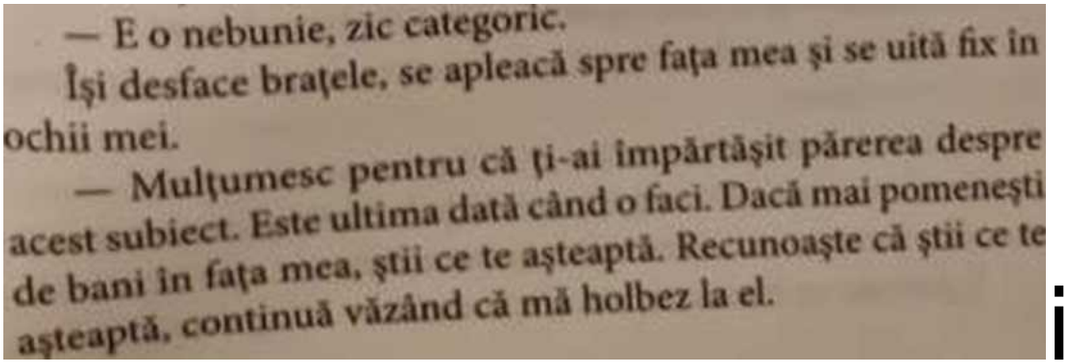
Imitându-i atitudinea, îmi încrucişez braţele pe piept şi îl privesc fix.

— Nu am tacul sex cu tine ca să obţin reparaţii gratuite la acoperiş, Aidan.

— Nu zău, Kayla. Tot nu-ţi iau banii.

— E una dintre chestiile alea care ţin de orgoliul de bărbat macho? Tu chiar crezi că le emascule*. dacă mă aştept să te plătesc pentru timpul şi experienţa ta?

— Da şi da.

— E o nebunie, zic categoric.

Își desface brațele, se apleacă spre fața mea și se uită fix în ochii mei.

— Mulțumesc pentru că ți-ai împărtășit părerea despre acest subiect. Este ultima dată când o faci. Dacă mai pomenești de bani în fața mea, știi ce te așteaptă. Recunoaște că știi ce te așteaptă, continuă văzând că mă holbez la el.

i2G

ei“>

— De ce?

— Se numeşte consimţământ.

Zic cu aroganţă;

— Nu consimt la o *bătaie pentru bani.*

— *Nu mai pomeni de asta* şi nu vei *primi una.*

— *îţi aminteşti când ţi-am spus câ îmi place când* nu iritată? **

Mă ignoră şi adaugă:

— *Dar dacă mai pomeneşti de asta, te consider* aveniz^. şi informată pe *deplin de consecinţe, indiferent dacă pretiiu. sau nu că nu vrei.*

Mă strâmb la el.

— *Cred că logica ta este greşită.*

— *Iţi convine, dar asta nu schimba nimic.*

Se întoarce pe călcâie şi se îndreaptă spre uşa *din faţă.*

— *Unde te duci? Suntem în mijlocul unei conversaţii!*

— *Nu mai suntem, îmi zice peste* umăr.

— întoarce-te imediat aici, *altfel tu eşti cel care va primi o bătaie!*

Râzând, dispare pe uşa din faţă.

O oră mai târziu, apare Jake, tipul de la firma de securitate, E tăcut din acelaşi aluat ca şi Aidan: mare, musculos, ca un tăietor de lemne. Are chiar şi tatuaje pe antebraţ şi barbă, deşi a lui este puţin mai deschisă la nuanţa şi are câteva urme grizonantc. I las să *intre şi ii arat casa, apoi ajungem în biroul meu.*

— Floare la ureche, zice el cu încredere. Unde vrei sâ punem hubul inteligent?

— Habar nu am ce e aia.

— Un device care leagă toate dispozitivele şi acţionează a un centru nen'os al sistemului de securitate.

Il privesc nedumeritâ. iar el continui. i

_ Vom conecta alarma, camerele de securitate şi camera de sonerie la un hub fără fir, care controlează totul şi comunică telefonul tău, astfel încât să poţi face totul de la distanţă.

Hub? Camere de luat vederi? Telecomandă? încep să devin agitată.

— Sună costisitor.

Jake zâmbeşte şi printre dinţi ii zăresc guma de mestecat.

- Aidan a zis că, dacă pomeneşti de bani, să-ţi spun că ştii ce se întâmplă.

Mă înroşesc toată.

— Pe bune?

- Nu împuşca mesagerul. Eu doar îmi fac treaba.

Tonul lui e relaxat şi are o strălucire distinctă în ochi. O să-l omor pe Aidan data viitoare când îl văd.

— Ce-ar fi să punem un sistem de securitate de bază, în care sâ introduc un cod pentru a activa alarma?

Jake se uita la mine de parcă tocmai i-am insultat mama.

— Serios, nu am nevoie de camere de luat vederi şi alte chestii de genul ăsta. Vreau doar o alarmă care să sune dacă intră cineva prin efracţie.

— Dar ar trebui să ai camere de luat vederi, astfel încât, dacă cineva intră prin efracţie, sâ ai totul pe video. Nu va ajuta prea mult poliţia dacă nu poate identifica infractorul.

Toată această discuţie despre infractori şi spargeri începe să mă neliniştească.

— Poate că ar trebui să uităm de toate astea, zic.

Jake râde.

— Da, asta nu se va întâmpla, spune luându-mă prin sur-prindere.

— De ce nu?

_ Pentru că Aidan a zis că vei lua un sistem de secuntate. Ceea ce înseamnă că. fie că iţi place sau nu. vei primi un sistem de securitate.

— înţeleg.

— Perfect.

Mestec* guma şi se uită la mine ca şi cum ar vie ceva, deşi ezită. [54]

— Ce?

— Nimic. Nu e treaba mea.

— Ha. doar că faţa ta crede că este. Scuipă tot. *lakc*

Se gândeşte o clipă, apoi zice:

— Pari o fată drăguţă.

— Bleah, nu începe bine.

El ridică o mână.

— Ascultâ-mă şi fa-mi o favoare, şi nu mai repeta asta, bine' încuviinţez în timp ce devin şi mai neliniştită.

— Sunt prieten cu Aidan încă din liceu...

— Dacă eşti pe cale să-mi spui că este un afemeiat, chiar nu vreau să aud, spun întrerupându-1.

— Nu, nu asta voiam să spun.

— Bine.

El înclină capul şi se încruntă la mine.

— Dar dacă ar fi fost, nu ai fi vrut să ştii?

— Aşa cum ai spus, nu e treaba mea.

Se strâmbă şi mă exasperează.

— Ce mai e?

— Doar că nu am întâlnit niciodată o femeie care să nu vrea să ştie dacă se încurcă cu un vânător de fuste, asta e tot.

— Bine. E un vânător de fuste?

— Nu.

îmi ridic braţele în aer.

— *Mă omori!* Freci odată la subiect.

Bine. uite. Voi fi sincer cu tine. Aidan nu se apropie de oameni. Nu are încredere în ei.

Face o pauză esenţială.

-Şi...?

— A trecut prin momente dificile aproape toată viaţa ui

opreşte din mestecat şi cred că ştiu unde vrea să ajungă, f obrajii mi se încing din nou.

Vrei să spui că profit de el? Eu i-am spus în mod expres ¿voi plăti pentru lot...

_ Te place, mă întrerupe el cu vocea joasă. Iar Aidan nu place pe nimeni.

Se uită cu subînţeles la degetul meu inelar, apoi mă priveşte din nou în ochi.

— Nu vreau să-l văd rănit.

După o clipă în care creierul meu se resetează şi inima mi se topeşte, zic încet:

- Şi eu îl plac. Şi nu am de gând sâ-l rănesc, Jake. îţi promit.

Scrâşneşte neîncrezător. Mă întreb oare ce i-a spus Aidan despre mine, dar păstrez întrebarea pentru mine. Jake nu mi-ar spune, oricum. E un prieten loial şi mai e şi codul ăsta al tăcerii intre bărbaţi, şi aşa mai departe. Sunt norocoasă că am aflat atât de multe de la el.

— îţi propun un compromis. Ce zici dacă instalezi ceva care să nu însemne o supraveghere la nivel de FBI, dar care să nu fie nici doar strictul necesar? Nu voi fi în stare să mă descurc cu

ceva prea sofisticat, dar nici nu vreau să ai de-a face cu mânia iui Aidan dacă nu este de acord, aşa că hai sâ ne gândim la ceva intre James Bond şi Inspectorul Clouseau. Putem face asta?

Face un balon din gumă, îl sparge, apoi îmi zâmbeşte.

— Putem.

Ne strângem mâinile, moment în care se întâmplă să arunc o privire peste umărul lui Jake. pe fereastra biroului meu. şi observ că cineva stă în curte, jos, pe malul apei. Parţial ascunsa de trunchiul unui copac, silueta pare a fi a unui bărbat Deşt este prea ^e ^ot distinge ^”'Xemin^lntul că

ca un animal-

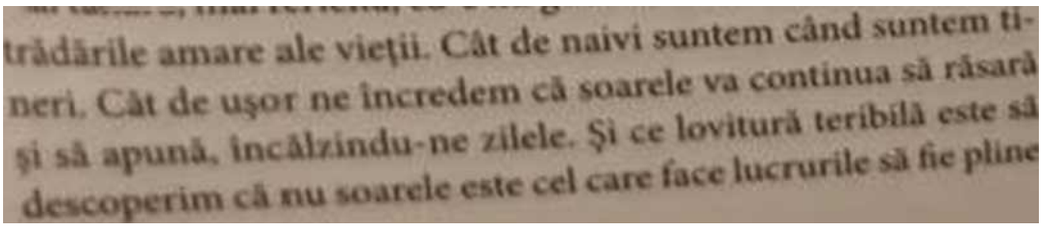
O rafală de vânt şuieră pe coşul de fum. Mi« găină, iar un fior de frică îmi străbate tot corpul pj$_{n}$^''

— îmi iau echipamentul din camionetă şi miapu^J' zicejake.

Privesc în urma lui în timp ce se îndepărtează, c^. întorc să mă uit pe fereastră, bărbatul de-afară di$_{spăniSt}$

15

Tulburata, dar şt curajoasa, pentru că Jake este în casă şi este a. decid să fac o plimbare până aproape de malul mării, să verific. Insula Bainbndge se află la doar treizeci şi cinci de minute de mers cu feribotul de Seattle, dar parcă ar fi pe o altă planeta. O mare parte din ea este acoperită de păduri dese de cedru sau dedicată rezervaţiilor naturale, dar există şi un centru
pitoresc cu cafenele confortabile, buticuri şi restaurante. Kilometri întregi de trasee care urmăresc linia de coastă abruptă şi interiorul deluros fac din acest oraş un paradis al drumeţilor. Cu
o lăţime de opt kilometri şi o lungime de şaisprezece kilometri, u o populaţie de numai douăzeci şi cinci de mii de locuitori, insula este mică, dar şi un loc perfect pentru persoanele care lucrează în oraş, dar nu doresc să locuiască acolo. Eu şi Miduel ne am stabilit aici când el a acceptat postul de director al programului de doctorat la University of Washington. Pare ci . trecut o viafâ de atunci. Eram o altfel de
m-t.s— i-rt. ..a . are nu costase inc* dtn niclun.drntre

trădările amare ale vieţii. Cât de naivi suntem când suntem ti-
neri. Cât de uşor ne încredem că soarele va continua să răsară
şi să apună, încălzindu-ne zilele. Şi ce lovitură teribilă este să
descoperim că nu soarele este cel care face lucrurile să fie pline

de lumină, ci oamenii care ne iubesc, astfel încât, atunc ei nu mai sunt, totul se cufundă în întuneric.

Proprietatea se întinde pe mai mult de opt mii de pătraţi. Este împădurită cu arbori veşnic verzi, maturi şi la mare mai este o porţiune lungă de gazon şi de plajă şi stâncoasă. îmbrăcată cu o haină grea de iarnă şi cu o câcn^ tricotată trasă pe urechi, traversez veranda din spate şi cofe, treptele până la peluză, apoi urmez poteca până la apă. Ev- să mă apropii de doc sau să arunc o privire în direcţia bărc legate de el.

Michael a botezat-o *Euridice.* întotdeauna am urât ac« nume, l-am spus că aduce ghinion să numeşti o barcă dup. o nimfa din mitologia greacă, o nimfă care a rămas captivă în lumea subterană. Dar Michael a spus că îi place. I s-a părut romantic că soţul ei, Orfeu, a iubit-o atât de mult, încât a urmat c până în iad pentru a-l implora pe Hades să o elibereze.

Când i-am atras atenţia că povestea se termină cu o tra gedie, Michael a râs de mine. „Este doar o poveste", a *zis* el s ni-a îmbrăţişat. După cum s-a dovedit, am avut dreptate. Mi grecesc sau nu, blestemul e blestem. Să priveşti în urmă e ur adevărat chin uneori.

Când ajung la copacul sub care l-am văzul pe bărbat, mi uit atent în jurul meu. Dacă voi găsi urme de paşi, voi putea spune unde a fugit. Pământul este noroios în jurul trunchiului şi lipsit de iarbă, aşa că ar trebui să pot repera ceva. Dar nue nimic, nicio urmă de paşi. Nici pământ răscolit. Niciun senin al persoanei care stătea şi se uita la mine. Cu părul suflat df vântul rece, mă întorc şi privesc înapoi spre casă. De aici, pd vedea direct în biroul meu. Casa se află puţin mai sus de linia ţărmului, dar terestrele biroului meu sunt mari şi încăperea estf foarte

bine luminată. Masa mea de desen este orientată spre uşi aşa că, atunci când mă aşez acolo, lumina vine pe fereastra d»[n] spatele meu. Ceea ce înseamnă că cineva ar ti putut să stea 4K* de ceva timp şi să se holbeze la mine în timp ce lucrez, iar^

PtH [P*L]

fi ştiut Mi «'<[ţn ambelc dlrecţii pe mal E pustiu’ Singura] Spanie sunt pescăruşii care se învârt deasupra capului „Olurile intunecate care se lovesc agitate de ţărm.

■' Oricine ar fi fost, a plecat de mult. Dar lângă pantofii mei străluceşte ceva. Mă aplec şi culeg o monedă din noroi. O şterg u degetul mare şi răsuflu uşurata. E o monedă buffalo de cinci cenţi Bătute intre 1913 şi 1938, monedele astea pot valora intre treizeci şi cinci de cenţi şi trei milioane de dolari, în funcţie de an şi de starea lor. Moneda asta e din 1937. Este de tip D, are imprimat bivolul cu doar trei picioare în loc de patru şi valorează exact 2 560 de dolari. Ştiu asta pentru că Michael a evaluat-o. A fost a bunicului său. O purta cu el peste tot. Jura că îi aduce noroc, iar eu am găsit-o îngropată în noroi, lângă copacul de unde un străin mă spiona. Inima îmi bate mai repede, strâng moneda în pumn şi mă grăbesc să mă întorc în casă, încercând să mă conving că furnicăturile reci de pe şira spinării sunt doar de la vânt.

Câteva ore mai târziu, Jake a terminat de instalat sistemul de securitate.

Aidan încă nu s-a întors.

Jake inii arată cum să folosesc hubul sistemului, pe care - a montat pe peretele din biroul meu, lângă întrerupătorul de lumină. Apoi instalează aplicaţia pe iPhone-ul meu, astfel încât să pot vizualiza fluxurile video în timp real şi în cazul în care cineva sună Va uşă să pot vedea cine este acolo fără să ies din cameră. De asemenea, a montat o

cameră deasupra uşii din spate, care captează o imagine cu unghi larg asupra curţii.

— De cât timp înregistrează asta? întreb, gândindu-mă dacă l a surprins pe omul de lângă copac.

— Cam de douăzeci de minute. Tocmai a pornit. Ai suiic»-entâ memorie în sistem pentru o săptămână de imagini, apoi

VA înregistra peste şi va şterge filmările vechi, astfel încât Q N plăteşti pentru stocare suplimentară de dale, care poate costisitoare.

Deci nu există nicio înregistrare a curţii în momentul în care am văzut silueta. Sunt dezamăgită, dar nu am ce să fa cif privinţa asta. Cel puţin de-acum înainte voi putea vedea daq îmi mai face o vizită, chiar şi atunci când nu sunt prin preajnu

— Am montat panouri cu cod la uşile din faţă, din spate şi în interiorul garajului, lângă uşa de la spălătorie, spune Jale* Dacă sistemul este declanşat din greşeală în timp ce alarnu este armată, ai treizeci de secunde să o dezarmezi cu ajutorul codului tău, înainte să ne anunţe automat. Dacă nu reuşeşti h timp, spune-i parola operatorului care suna, iar acesta va anula alarma. Şi încearcă să nu laşi să se întâmple asta, pentru că le taxăm cu o sută de dolari de fiecare dată când declanşezi alama din greşeală, continuă cu un zâmbet trist.

— Au.

— Da, suntem mercenari.

— Credeam că eşti proprietarul companiei.

— Da, sunt.

— Deci când spui „noi” te referi, de fapt, la tine.

Râde.

— Vorbeşti ca soţia mea.

— Pun pariu că este o femeie foarte inteligentă.

Zâmbind, clatină din cap.

— Acum semeni şi mai mult cu ea.

Marile minţi gândesc la fel. De curiozitate, există vreo modalitate prin care să primesc o notificare pe telefon în cazul în care camerele de luat vederi surprind vreo mişcare?

- Sigur, aplicaţia tace asta, dacă vrei sâ ţi-o configurez

aşa Unora nu Ic place, pentru că vei primi notificare cu sunet de fiecare dată când o veveriţă traversează peluza sau o maşină trece pe lângă casă. Poate deveni enervant.

Există o setare a mărimii lucrurilor pe care le înregistrează? Adică să rateze o veveriţa, dar să prindă o persoană.

— Nu, dar pot reduce câmpul astfel încât camera să înregistreze totul, dar va produce o notificare de eveniment şi va emite un sunet pe telefon doar dacă cineva, să zicem, se apropie la mai puţin de un metru şi jumătate de uşă.

Totul pare mai complicat decât am sperat. Mă şi imaginez căutându-mi panicată telefonul de fiecare dată când sună, doar pentru a descoperi vreo rozătoare care se furişează pe veranda din faţă.

— Să trecem peste notificări deocamdată. Le pot activa oricând mai târziu, nu?

— Sigur că da. Tot ce am nevoie de la tine acum este să-ţi programezi codul de acces în hub. îţi voi arăta şi cum să foloseşti panoul. Apoi am terminat.

Mă îndrumă prin procesul de introducere a codului meu şi imi arată cum funcţionează sistemul, ceea ce nu durează mult. Apoi împachetează şi imi strânge mâna. îl conduc spre uşa din faţă.

— Ştiu că nu ar trebui să pomenesc nimic despre bani, dar trebuie sâ mă laşi să fac ceva pentru tine, Jake. A fost cu adevărat peste aşteptări.

— Nu-ţi face griji pentru asta. Dacă păstrezi intre noi ceea ce am spus despre Aidan, voi considera că suntem chit.

Deschid uşa şi ii fac loc să treacă.

Aşa voi face. Şi iţi mulţumesc. Sincer. înseamnă foarte mult pentru mine.

— Sper să te mai vâd, Kayla. spune zâmbind. Ar fi foarte drăguţ dacă Aidan ar avea o fată cu care eu şi soţia mea sâ ieşim împreună. Ştiu că uneori se simte ca a treia roată la căruţă.

Surprinsă să aud asta, zic:

A trecut mult timp de când nu a mai avut o relaţie serioasă?

II chicoteşte hitr un mod care mă face să cred că poveste lungă În spate.

S ar putea spune şi aşa. Acum ai grijă dc tine.

Coboară pe cărare până la alee şi se urcă în camionetă tându mi semn cu mâna în timp ce porneşte motorul, li f_{ac} mâna, intru şi încui uşa. sperând ca noul meu sistem de alarm- sâ nu fie necesar, dar nu sunt convinsă de asta.

S-a întunecat deja când Aidan se întoarce.

— îmi pare rău că am întârziat, zice el, când îi deschid uşi întâlnirea a fost un haos. Aproape că am pierdut ultimul feribot.

Se uită pe lângă mine în hol.

— Pot să intru?

— Bineînţeles.

Deschid uşa şi fac un pas înapoi, ca să-i fac loc să intre. Intri în hol şi inspectează cutia cu codul de securitate de pe perete.

— A făcut treabă bună Jake?

— Jake e grozav, răspund zâmbind în timp ce închid uşa. îşi întoarce privirea spre mine.

— Da?

— Da. îmi place de el.

— Spui asta ca şi cum ar fi o surpriză.

Ridic din umeri.

— Nu-mi plac oamenii, în general. Mă adaptez la fiecare în *parte. Dar Jake* este un om bun.

— Este, zice el cu blândeţe, cu ochii strălucind. Şi nici mie nu-mi plac oamenii. Cei mai mulţi dintre ei.

— Ar trebui să înfiinţăm un club. Introvertiţii Uniţi, filiala Seattle. Tu poţi fi preşedintele.

— Noi nu suntem introvertiţi. Suntem mizantropi. Mare

diferenţă.

— Ceea ce îmi aminteşte să-ţi spun că apreciez vocabularul tău.

io;

Prtţindu fi* *tn oc^' arătând de parcă ar vrea sâ mâ mTcdiimMnghlU,zkc aspru:

*F Da’ Mai admiri şi altceva, iepuraşule?

Auîindu-mi porecla, îmi amintesc de urmărirea noastră în inrul mesei lui din bucătărie. Un fior fierbinte îmi trece prin tot corpul.

- 0 să-V fac o listă.

Mc uităm unul la celălalt pentru o clipă, până când el inunde mâna şi îşi trece degetul mare peste obrazul meu încins.

Murmură:

— Bine. Poţi să mi-o citeşti data viitoare când voi fi în tine. Cineva tocmai m-a ridicat şi m-a aruncat intr-un vulcan.

Căldura arzătoare îmi învăluie pielea. Răsuflarea pe care o trag în plămâni este arzătoare. Nu aş fi surprinsă dacă m-aş uita în jos şi mi-aş găsi toate hainele (acute scrum intr-o grămadă la picioarele mele. Când îmi umezesc buzele, există un moment în care aş jura că e pe cale să se năpustească asupra mea. Dar se controlează, luându-şi mâna de pe obrazul meu, cu un aer de om pus pe treabă.

— O să pun prelata aia acum.

— Cei Acum? E întuneric afară!

— Şi nu vreau să cazi de pe acoperişul meu şi să-ţi rupi gâtul! Mă priveşte intens şi tăios.

— Două lucruri.

— Oh, nu. De ce am sentimentul că asta se va termina prost pentru mine?

Mâ ignoră şi zice:

— Numărul unu. Eu nu cad de pe acoperişuri, indiferent cât de înclinate sunt.

îmi încrucişez braţele peste piept şi mă abţin să-mi dau ochii peste cap.

— Numărul doi. zice el mai încet. Şl ce dacă mi-aş rupe gâtul?

PA lese.

— Aidan, asta nu e amuzant.

— Nimeni nu râde. Răspunde la întrebare.

Acum e foarte serios, mă priveşte cu o intensitate arzătoare cu o lumină ciudata în spatele ochilor. Nu ştiu de ce, dar puk$_u$i meu o ia razna.

— Te rog, nu mâ obliga să răspund la asta, spun lâsându-nu braţele pe lângă corp.

— De ce nu?

— Nu cred că sunt pregătită pentru această conversaţie.

— Ce conversaţie?

Face un pas mai aproape. Intensitatea lui arde şi mai tare. Stăm la câţiva centimetri distanţă, atât de aproape, încât ii simt căldura corpului, dar nu mă atinge. Pur şi simplu, se uită la mine cu ochi grei, aşteptând.

— Conversaţia despre ce simt în legătură cu ceea ce se întâmplă intre noi, şoptesc privind în ochii lui întunecaţi.

— Da, o să facem asta, spune imediat. Chiar acum. Pentru câ aproape am luat-o razna gândindu-mâ la tine astăzi şi daca nu-ţi place ce se întâmplă, aş prefera să ştiu mai devreme decât mai târziu.

închid ochii şi expir .sacadat.

— Ai uitat atât de repede mica noastră discuţie de la

duş?

— Nu. Uită-te la mine.

Deschid ochii. După ce mă prinde bine şi mă ţintuieşte în focul privirii lui, zice:

— Ştiu că nu te simţi confortabil să fim apropiaţi în casa ta şi respect asta. Altfel, te-aş fi dezbrăcat deja. Ai înţeles?

La naiba, e intens. înghit nervos şi aprob din cap.

— Bine. Acum vorbeşte.

Mâ gândesc o vreme, dar Aidan nu insistă. Pur şi simplu, stă acolo şi se holbează la mine ca şi cum aş li pe cale sâ divulg nişte secrete mistice ale Universului, care au fost pierdute pentru rasa umană de când eram locuitori ai peşterilor.

Bine, dar aş vrea să te rog ca după ce spun ceea ce am de i a wun să nu taci marc caz de asta, zic în cele din urmă.

‘ _ pefineşte marc caz.

Trag aer în piept şi clatin din cap.

Cred că ştii ce vreau să spun, Fight Club.

I n zâmbet slab i se conturează în colţul buzelor.

- Da. ştiu. Am vrut doar să te ţin de vorbă.
- Ţi-a spus vreodată cineva că eşti un nesimţit?
- Da Tu. De două ori. De fiecare dată nu ai vorbit serios. Nu te pierde în detalii şi spune-mi ce vreau să aud.

Îmi trec mâinile prin pâr, închid ochii şi număr până la zece. Omul ăsta este imposibil.

- Poţi să stai acolo cu mâinile în păr cât vrei, dar eu voi fi tot aici şi te voi aştepta.

— Te cred.

Deschid ochii, îmi las braţele pe lângă corp şi mă uit fix la el.

— Bine, Aidan. Uite cum stă treaba. îmi place de tine. Ceea ce sunt sigură câ ştii deja, dar doar vrei să mă torturezi.

Fac o pauză, dar nu are de gând să mă contrazică.

Dacă ai cădea de pe acoperişul meu şi ţi-ai rupe gâtul, aş fi răvăşită, continui.

încearcă să mă întrerupă, dar nu-l las.

— Nu am terminat. Apoi o să vorbeşti şi tu.

Un mârâit răguşit de nemulţumire îi răsună în piept, dar il ignor.

— Sunt foarte atrasă de tine.

Amintindu-mi cât de mult i-am călărit scula şi cât de tare am ţipat când am avut orgasm, căldura din obraji mi se intensifică.

— Cred că am stabilit deja asta, dincolo de orice îndoiala. De asemenea, mă simt în siguranţă cu tine. Şi, dinlr-un motiv bizar, am instinctiv încredere în tine, ceea ce nu mi se întâmpla cu nimeni, dar mai ales cu bărbaţii. A fost nevoie de şase luni de întâlniri înainte de a I lăsa pe viitorul soţ să vadă interiorul apartamentului meu,

aşa că lucrul ăsta pe care 11 avem aici, în duda faptului că este ceva nou pentru mine, este *diferit* N_u nimic în afară de asta şi sper că nu vei pune presiune p_t. pentru mai mult, pentru că am tendinţa să mă comport Q lup încolţit când sunt pusă la zid şi crede-mâ când iţi $_S p_{Uf)}^{Un}$ nu iese bine.

Mâ opresc. Aidan mă priveşte fix, Iară să clipească. Ada_u cu sfială: ^{g}

— De asemenea, eu... hmmm... nu am jucat niciodată, uh. un rol sau orice altceva făceam când mă urmăreai *prin* apar tament şi...

Aidan practic strigă:

-Şi?

Răbufnesc:

— Şi mi-a placul la nebunie. Vreau să o fac din nou.

Rămân ţeapănă, încremenită de *jena* şi dorindu-mi sâ pot retrage tot ce am spus. După o perioadă interminabilă în care sufăr umilinţa în tăcere, Aidan zice:

— Bine.

Deconcertată, clipesc.

— Ce vrei să spui cu „bine”?

Zâmbetul lui apare lent şi provocator.

— Exact cum am spus.

Arată spre tavan.

— Acum mă duc pe acoperiş, să mă ocup de *prelata aia. Şi* ticălosul se întoarce pe călcâie şi iese pe uşa din faţă. lese.' Strig după el:

— Ştii ceva? Glumeam doar? Am inventat toate astea.'

Nu mă poate auzi, dar oricum mă face sâ mă simt mai bine.

16

Dragă Dan te,

M-am gândit dacă să-ţi scriu din nou sau nu, având în vedere că cu cred că eşti instabil. Dar ai putea fi şi singuratic, iar dacă cineva ştie cum e cu singurătatea, aceea sunt eu.

Versurile pe care mi le-ai trimis sunt foarte frumoase.

Imi pare râu, dar nu ştiu ce altceva să spun despre asta acum. Ceea ce aş vrea să spun este că sper că nu eşti periculos şi că eşti pe calc să fii eliberat condiţionat, pentru că, băiete, voi arăta ca o proastă când poliţia îmi va găsi cadavrul şi corespondenţa noastră. Deja văd titlul:

„Cea mat proastă femeie din lume ignoră orice logică şi ii scrie scrisori unui deţinut care în cele din urmă o ucide!”

Bine, e prea mult, dar înţelegi ce vreau să spun. Am auzit cu toţii de povestea de dragoste prin corespondenţă cu un deţinut, care se termină prost. Nu că aş sugera că ar fi ceva romantic aici, atenţie! Doar că o $4 *arăt foarte prost dacă evadezi din închisoare şi mă omori.*

Mai ales după ce am scris ultimul rând.

În fine... Cel mai probabil, voi distruge asta înainte să apuc s *o trimit prin poştă. Dar, în cazul în care nu o voi face, te rog să te gândeşti să fii sincer în legătură cu ceea ce ai*

făcut ca $4

fii condamnat la închisoare. Presupun că laj putea p$_{Un}$ prietenul meu detectiv să-mi spună, pentru că oamen poziţia lui au probabil acces la tot felul de informaţii sem i^^{1} dar aş prefera să le aud de la tine. Deocamdată, asta e tot u îndoiesc că vei citi vreodată această scrisoare, pentru că $_{iUrit}$ sigură în proporţie de nouăzeci la sută că o voi rupe, dar, nu o fac, ei bine...

Ai grijă deţine, cred.

Cu sinceritate,

Kayla

fii condamnat la închisoare. Presupun că l-aş putea prietenul meu detectiv să-mi spună, pentru că oamenii' poziţia lui au probabil acces la tot felul de informaţii sensH. dar aş prefera să le aud de la tine. Deocamdată, asta e toi > îndoiesc că vei citi vreodată această scrisoare, pentru că sigură în proporţie de nouăzeci la sută că o voi rupe, dar, ¿¡a nu o fac, ei bine...

Ai grijă de tine, cred.

Cu sinceritate,

Kayla

17

Este ora trei dimineaţă când termin scrisoarea. Sunt trează de la ora unu. mâ plimb prin birou, iară sâ pot dormi. Mintea mi se învârte intr-un ameţitor carusel de întrebări.

Cine era omul de pe malul mării?

Ce înseamnă câ am găsit moneda lui Michael exact în locul în care stătea el?

Când am hotărât câ e rezonabil sâ am un prieten prin co-respondenţa din închisoare?

Unde mi-e mintea?

Şi, în final, de ce a plecat Aidán fara să-şi ia rămas-bun? Pentru că exact asta s-a întâmplat. După ce a ieşit în mijlocul conversaţiei noastre, a urcat pe o scară până pe acoperişul meu, a întins o prelată albastră impermeabilă peste o parte din el, a scos nişte izolaţie umedă din pod, apoi a plecat în beznă în camioneta lui mare şi macho, de parcă femeia pe care a futut-o pană aproape şi-a pierdut răsuflarea, cu o seară înainte, nu era înăuntru şi-l aştepta.

Chiar nu-i înţeleg pe bărbaţi. Să ai de-a face cu bărbaţii e ca şi cum ai avea de-a face cu o specie extraterestră ostilă, care a aterizat pe planetă şi a decis că limba şi obiceiurile noastre suni prea stupide ca sâ se sinchisească cu ele şi, de-acum inamic, noi

elih ÎUn lralale cu un u $or dispreţ şi/sau ca obiecte dc trare sexuală ocazională, înainte de a fi ignorate din nou ca nmţe inferioare.

lotuşi, mă simt mai bine cu alarma, aşa că ăsta e un lucru pozitiv. Luminiţa verde de pe hub clipeşte vesel spre mine de pe peretele de lângă uşă, amintindu-mi că cel pufin poliţia poate ajunge în mai puţin de zece minute, dacă uit să dezactivez alarma. Sau dacă cineva intră prin efracţie ca să încerce să mâ ucidă, dar nu mă gândesc la asta.

îndoi scrisoarea către Dante în trei şi o strecor intr-un plic, îl pun în sertarul de sus al biroului, gândindumă că voi decide dacă vreau să o trimit sau nu prin poştă dimineaţă. Apoi mă las să cad greu pe scaunul de la birou şi frec absentă intre două degete moneda găsită. în timp ce privesc draperiile închise, adâncită în gânduri.

Până când, chiar deasupra capului meu. în dormitorul prin- I^Lcipal. scârţâie o scândură din podea. Îngheţ, uitându-mâ la ta- ■k'an. Când, după câteva secunde chinuitoare, nu se mai întâmplă Jhimic. mă uit cu nervozitate la hubul de securitate de pe perete. Lumina verde străluceşte calm. Mâ relaxez câteva secunde, f până când o altă scândură de pardoseală scârţâie deasupra capului meu, apoi încă una şi mâ trec transpiraţii reci.

— Este vântul, şoptesc, apucându-mă de braţele scaunului şi respirând accelerat. E doar vântul.

Creierul meu decide să se trezească din coma recentă, ca sămi reamintească faptul că urechile mele nu percep nici măcar o adiere de vânt la ferestre. îl contrazic incontestabil că nu ar putea îi nimeni în casă, deoarece am încuiat toate uşile şi am armat sistemul de securitate înainte să mâ duc la culcare.

Creierul meu, nemernicul, sugerează. Iară să ţină cont de starea mea emoţională, că poate cel care face zgomotul de la etaţ se alia deja în casă înainte de armarea sistemului.

La naiba!

— Păstrează-ţi calmul, Kayla, şoptesc în timp ce mâinile încep să-mi tremure. Nu e nimeni în casa în afara de tine.

Când tăcerea de deasupra capului meu continuă pentru următoarele cinci minute, decid că nu mai sunt speriată. Sunt supărată. *Pe mine însămi.* Pentru că. dacă aş fi auzit încă un scâr- ţâit, nu mă îndoiesc că aş fi sărit de pe scaun şi aş fi fugit ţipând pe uşa din faţă, doar pentru a-mi face o altă apariţie-surpriză în apartamentul lui Aidan, încă o dată, facându-mâ complet de râs.

Înarmată cu noua mea furie, trag aer în piept şi mă duc la uşă. Mâ simt bine când ies din birou şi mă uit în jur. Sunt bine când mă strecor pe scări şi mâ uit în dormitorul principal, care este exact aşa cum l-am lăsat, fără intruşi care să facă podeaua să scârţâie. Sunt în regulă şi când verific toate camerele de la etaj, aprinzând luminile şi simţindu-mă din ce în ce mai ridicol cu fiecare secundă ce trece, când nu găsesc nimic nelalocul lui. Abia când mă întorc la parter, intru în bucătărie şi aprind luminile de deasupra, trec de la starea de bine la o sperietură de moarte.

Foaie sertarele sunt trase complet în afară. Fiecare uşă de dulap stă larg deschisă. Îmi pun mâinile la gură ca să-mi înăbuş ţipătul de groază. Rămân încremenită, ascultându-mi pulsul care imi bubuie în urechi. Adrenalina îmi arde prin vene, în- demnându-mâ să fug, dar sunt înlemnită de spaimă. Nu pol mişca niciun muşchi.

Senzaţia stranie că suni urmărită mâ învăluie încet. Aproape că plâng de groază. Dar reuşesc să mâ slâpâncsc şi mă întorc să văd dacă este cineva în spatele meu. Dar nu e nimeni acolo. Sunt singură. Doar eu, paranoia mea, sertarele şi dulapurile, care se pare că toate au şine şi balamale prea unse.

Pentru că nu există altă explicaţie pentru asta. *Pentru că bucătăria nu $e hotărăşte să deschidă lucrurile de una singură.* Dar poate că o face, pentru că, din senin, un

borcan de miere zboară de pe un raft şi se sparge în bucăţi în mijlocul podelei din bucătărie.

Nervii mei o iau razna.

Sar, ţip şi mâ răsucesc pe călcâie, fugind spre biroul meu Năvălesc pe uşă, o trântesc în urma mea, o incui, apoi mâ arunc în spatele canapelei, impingându-mă intre ea şi perete. Stau acolo ghemuită, îngrozită, tremurând, până când soarele răsare, patru ore mai târziu.

Dimineaţă mă simt ca o mare idioatâ. E ciudat cum lumina zilei poate alunga chiar şi cel mai înfricoşător dintre monştri. Odată ce a răsărit soarele, mi-am amintit, în sfârşit, sa mă uit ia înregistrarea camerei de pe telefon. Cred că am apăsat pe Play şi Rewind de o sută de ori, dar nu există nicio dovada câ cineva s-ar fi apropiat de casă, cu excepţia momentului în care Jake a plecat cu maşina după-amiazâ şi când Aidan a sosit şi a plecat mai târziu.

Şi, conform hubului de securitate, perimetrul casei nu a fost deloc încălcat. Nimeni nu a intrat pe fereastră. Nimeni nu a spart vreo uşă. Am fost aici singură toată noaptea. În ceea ce priveşte dulapurile şi sertarele deschise, mâ gândesc din nou câ există posibilitatea ca eu să fi făcut asta şi să nu-mi amintesc. Dacă aş aduna toate micile scăpări de memorie din ultima vreme, aş putea face un caz convingător de demenţă precoce.

De ce naiba am simţit nevoia să-mi las propria bucătărie intr-o asemenea stare este un mister, dar s-ar putea să fi fost şi un mic cutremur pe care l-am ratat şi care să explice acest lucru.

Nu-i aşa? Pare plauzibil.

Mai plauzibil decât celelalte lucruri pe care nu-mi permit să le iau în considerare. în ceea ce priveşte borcanul de miere zburător, ei bine... am fost suprastimulată. Probabil câ a căzut

de pe raft, nu a zburat, şi în starea mea de agitaţie am suprapus asta peste spaima mea de scârţâitori şi de dulapuri deschise şi m am gândit câ a fost mai mult decât era. Ştiu foarte bine că acum caut explicaţii logice, dar asta face cineva atunci când se
- trvnti cu posibilitatea ca simţul realităţii să ii fie pus sub ^nul Întrebării.

Mă gândesc să mă întorc la grupul de doliu, dar renunţ la „cAStă idee la ici de repede cum vine. Dacă vreau să fiu depri-mata. mă descurc foarte bine cu asta şi pe cont propriu.

Apoi mă gândesc să-l sun pe Eddie, meşterul, să-mi dea nu-mărul de telefon al psihiatrului său. Dar, analizând toată situaţia atent, decid că, dacă Eddie este produsul final al psihanalizei, ar fi mai bine să mă feresc de ea.

Dacă am de gând să cheltui sute de dolari pe săptămână ca sâ-mi descarc diversele nevroze la un terapeut, aş vrea să aiung la final iară să fiu nevoită să fumez o întreagă recoltă de marijuana, ca să pot trece cu bine peste o zi obişnuită.

Mă pregătesc să părăsesc biroul şi să mă confrunt cu bucătăria, dar când ajung acolo, mă simt curios de dezamăgită. La lumina zilei, sertarele şi dulapurile deschise par absolut benigne. Mâ aşteptam să mă simt cel puţin neliniştită, dar singurul lucru pe care îl simt este o uşoară iritare. Este total dezamăgitor. Închid dulapurile şi sertarele, apoi curăţ mizeria lipicioasă făcută de miere şi cioburile de pe podea. Golesc găleţile de plastic cu apâ de ploaie în chiuvetă.

Datorită prelatei lui Aidan, din tavan nu se mai scurge apă. Petele arată ciudat, ca doi ochi mari care mâ privesc acuzator. Privind în sus la ele, murmur:

— Nu mă priviţi aşa. Şi voi v-aţi fi speriat.

Mă gândesc dacă ar trebui sau nu sâ-l sun pe Aidan, dar mâ hotărăsc să nu o fac. Nu ştiu despre ce a lost vorba în reacţia lui ciudată de ieri, dar ştiu că nu am de gând să-l răsplătesc pentru că a fugit după ce a insistat să mâ deschid în ţaţa lui.

Nu-i aşa că c tipic, totuşi? În momentul în care incepi *>j vorbeşti despre sentimente, bărbaţii devin brusc surzi

şi muţi E ca şi cum ar fi superputerea lor. Gândul ăsta mă dcpriinâ.

Fac un duş şi mâ îmbrac, apoi lucrez până când e suficient de târziu ca să nu mâ simt ca o degenerată completă pentru c

:2L Geil,

am deschis o sticlă de vin. După două pahare, mă hotăra mă întorc la muncă. Reuşesc să termin desenul cu bâiatyj* M hrăneşte iepurele vorbi tor, la care lucrez de mult prea multt^ şi trec la următorul din poveste. Trebuiesă finalizezdouă^^ şapte de ilustraţii pentru această carte şi mai am doar şase[11] tămâni la dispoziţie, aşa că trebuie să mă grăbesc, daca vreauu respect termenul-limită impus de editor. Doar că degetele^ decid câ preferă sâ deseneze altceva. Copacul prinde contur întâi. Este un arbore ¡nalt. cu vârful strâmb şi ramurile inferi^ asimetrice. Apoi apare fâşia stâncoasă a ţărmului. Urmează u$_{n}$ cer întunecat, plin de nori ameninţători, urmat de păsări demar$_{e}$ care se înalţă şi de apa măturată de vânt. Silueta apare ultima.

înalt şi slab, bărbatul se uită de după trunchiul copacului, cu ochii ascunşi de borul pălăriei şi cu dinţii dezveliţi într-o grimasă urâtă.

O grimasă ostilă.

Una cu adevărat înfricoşătoare.

Inima îmi bate mai repede, las creionul jos, mă aşez pe scaun şi mă uit fix la desen.

Ceva la bărbatul ăsta îmi este familiar. Nu mă pot hotărî ce, dar am impresia că l-am mai văzut.

Dar unde?

Sar speriată când se aude soneria de la uşă. Sunt în picioare înainte de a-mi aminti să mă uit la filmuleţul din aplicaţie. Iau telefonul de pe birou şi încerc să văd live ce se întâmplă. Veranda din faţă este goală. Agasată, strig:

— Termină, casă!

Ca un răspuns, lampa de pe birou începe să pâlpâie. îngheţ şi o *privesc cu* îngrijorare. Pulsul a luat-o razna la cât sunt de neliniştită. Momentul se prelungeşte, până când simt câ nervii mei ar putea să cedeze din cauza tensiunii. Nu ştiu ce anume aştept, dar orice ar fi sunt deja speriată.

Apoi primesc o notificare cu sunet şi tresar atât de tare, încât scap telefonul. Stau o clipă cu degetele apăsate pe tâmple, încercând să-mi recapăt respiraţia, înainte să mă aplec. $3

pEH paL

, rez telefonul de pe covor. Mâinile îmi tremura atât de tare, —Atnu-c ruşine de mine. Dar când văd mesajul expir uşurată. UK Nu m-ai sunat. Acum *ar fi un moment bun să rezolvi asta.*

- Oh. Aidan.

Oftez, clătinând din cap.

— O să fti o pacoste, nu-i aşa?

li formez numărul şi încerc să mă prefac că nu-l am deja memorat. Răspunde după un singur apel.

— Bună, iepuraş frumos, zice el cu voce guturală.

— Bună şi ţie.

Tonul meu trebuie sâ fi fost mai puţin entuziast, pentru că, după o clipă, zice:

— Eşti supărată pe mine.

— Supărată este prea mult spus. Mai degrabă iritată.

— Ce am tăcut ca să câştig mânia unui iepuraş atât de dulce?

Iritată de umorul din tonul lui, ii zic acid:

— Poate că ai nevoie de o pauză ca să te gândeşti la asta.

— Şi poate că tu ai nevoie de o bătaie ca să-ţi aminteşti cu cine vorbeşti.

Această ameninţare ar avea mai multă greutate daca nu ai râde de mine.

Nu râd. Toată ziua am fost obsedat de funduleţul tău perfect. Cât de roz a devenit când l-am plesnit. Cum ai gemut.

Se opreşte.

— Mă întreb cât de tare vei geme când o să ţi-o trag?

Ah, da. lată că roşeaţa aceea de căldură se răspândeşte de la gât în sus, pentru a-şi găsi locul în obrajii mei, aşa cum se întâmplă de fiecare dată când bărbatul ăsta deschide gura şi îmi spune ceva. îmi dreg vocea, ca sâ scap de nodul din gât.

— Mă întrebi din punct de vedere profesional, în calitate de reparator al acoperişului meu? Pentru că, dacă da. cred că ar trebui să depun o plângere.

— Cui? Eu sunt proprietarul companiei, spune pe o voce joasă. Şi nu există nicio calitate profesională aici, iubito. Să nu mă înţelegi greşit, lotul este personal.

Sunt transpirată. De ce transpir? Doamne, mă prâ vie. Mă trag de gulerul bluzei şi zic:

— Dacă e atât de personal, de ce ai plecat ieri fără să-w la revedere?

— Vino aici şi-ţi voi spune. Ca sâ trag de timp, întreb:

— Unde aici?

El zice încet:

— Ştii unde. Şi nu te obosi să porţi chiloţi. O să fie sfâşiay închide, lăsându-mă şi mai dezorientată şi tremurând mai tare decât înainte să mă sune. Ezit, nehotărâtă dacă ar trebui sâ mă duc la apartamentul lui. Ştiu că nu e înţelept. Am băut două pahare de vin, am treabă, iar el este o pantă alunecoasă, pe care cobor cu viteza fulgerului. O frumoasă distragere a atenţiei de la ceea ce înseamnă viaţa mea ca o epavă. Totuşi, partea pen- culoasă a distragerilor este cât de repede pot crea dependenţa

— Şi nu ai trecut deja prin destule? şoptesc, uitându-mi la poza înrămată de pe perete, cu Michael şi cu mine în ziua nunţii noastre.

Era o după-amiază minunată de mai. Pentru prima dată, cerul era fără nori, iar în aer plutea parfum de caprifoi. Stând alături de mine, în frac, pe treptele bisericii, Michael se uita la mine. în poză zâmbeşte larg, chipeş chiar şi din profil, cu un braţ înfăşurat în jurul taliei mele. îi stau alături cu o rochie înfoiată, fără mâneci, din mătase şi dantelă, şi ţineam în mână un buchet de cale de un alb pur, stau lângă el, privind direct în camera de filmat.

Spre deosebire de Michael, eu nu zâmbesc.

îmi amintesc cât de emoţionată eram în ziua aceea. CuH) mi s-au răsucii noduri peste noduri în stomac. Cât de tare nU strângea Michael de mâini în timp ce ne

recitam jurămintele- Mai târziu, mi-a spus că eram atât de palida şi tremuram atât de tare, încât a crezut că aş putea leşina chiar acolo, la altar. M iam spus niciodată câ am vomitat înainte dea merge spre alta[r]

[c] ceva ce vrei ca soţul tău să işi amintească. Nu este ceva ce

$â-ţi aminteşti nici tu. Nu este loc pentru astfel de lucruri în ceea cc ar trebui să fie cea mai frumoasă zi din viaţa ta.

Aşa că am această amintire» tară să-mi mai revină de-atunci.

Până acum.

Am observat ceva în fotografie, ceva ce nu am observat niciodată înainte. La câţiva centimetri sub umărul meu drept există o pată pe bicepsul meu. Mijesc ochii ca să văd mai bine. Trec un deget peste sticlă, unde e pata. Dar nu se şterge, pentru că nu este o pată. Este o vânătaie. O vânătaie mică, întunecată, sub forma unui deget. Rămân încremenită. Ceva întunecat se adună intr-o furtună în interiorul meu. Un zgomot ca o mie de bătăi de aripi îmi răsună în urechi. Acoperit de el e un alt sunet slab înăbuşit, care ar putea fi un ţipăt, dar pare că vine de foarte departe.

Sau de sub apă.

Mi se ridică părul pe ceafa. Mă simt ca şi cum o revelaţie importantă pluteşte în aer, că pot s-o ating, o cheie de la încu- ietoarea unei uşi despre care nu ştiam până în acest moment că există.

Despre ce este vorba? Ce îmi scapă?

Apoi, lampa de birou pâlpâie din nou, rupând vraja. îmi clatin capul ca să-mi limpezesc gândurile, îi trimit lui Aidan un mesaj cu mâinile tremurânde.

Vin *imediat.*

18

Aidán imi deschide înainte sâ apuc să bat la uşă. Mă trage înăuntru, închide uşa, mâ ia în braţe şi mâ sărută cu pasiune. îi răspund la sărut, disperată să uit totul, în afară de felul în care mâ simt când gura lui este pe a mea. Fără un cuvânt, imi ridica bluza şi mi-o trage peste cap. O arunca pe podea şi mâ săruta din nou. Nu poartă tricou, aşa că sânii mei sunt presaţi de pieptul lui gol. Pielea lui este netedă şi fierbinte, iar senzaţia e minunată.

— Credeam că ar trebui să-mi spui de ce ai plecat ieri tară să-ţi iei râmas-bun, îl tachinez eu.

ín loc să răspundă, mă ia în braţe şi mă duce în dormitorul lui. Mâ minunez că poate face asta cu atâta uşurinţă, pentru ca nu sunt nici pe departe vreo minionă. Dar apoi mâ lasă pe saltea şi işi apasă ferm corpul peste al meu, iar eu uit de puterea lui. pentru că sunt prea ocupată să mă bucur de cât de plăcut esâ-l simt deasupra mea.

írni place sâ-ţi simt greutatea, zic fără suflare, foindu-mâ sub el. Eşti atât de solid.

Aproape că adaug *mă face să mă simt în siguranţă,* dar îmi muşc limba. Nu e momentul să avem o discuţie despre recenta mea cădere nervoasă după cele întâmplate în bucătărie.

Asta e numărul unu pe lista aia pe care voiai să o în*

tocmeşti cu toate lucrurile care îţi plac la mine? mă întreabă sărutându-mă.

- Nici măcar nu este în primele zece. Te rog, continuă să faci asta. Iubesc cum se simte barba ta pe pielea mea.

— Este a doua oară când spui că iubeşti ceva, iepuraşule, îmi zice răguşit la ureche.

Pentru că nu răspund, înalţă capul şi mă priveşte cu o sprânceana arcuită.

— Hmm. Bine, şoptesc tremurând.

— Dacă tu poţi scăpa folosind cuvântul ăsta pentru a acoperi conversaţii întregi, atunci pot şi eu, spune râzând în barbă.

— Oh, crezi că aceleaşi reguli se aplică şi iepuraşilor, şi lupilor mari şi răi?

Ionul lui este grav şi sexy, iar în ochii lui se citeşte o sclipire palpitantă de pericol. Ştiind exact ce fac, clipesc inocent spre el.

Credeam că iepuraşii fac regulile pe care lupii trebuie să le respecte.

— Nu, n-ai spus. Mincinoaso.

Mă întoarce, îmi trage blugii peste şolduri şi îmi dă o palmă peste tund. Se opreşte, iar eu stau întinsă gâfâind şi tremurând de dorinţa.

— A fost prea tare? mă întreabă încet.

— Nu.

— Gândeşte-te mai mult de o jumătate de secundă înainte să răspunzi.

îmi întind gâtul şi mă uit la el peste umăr ca să-i întâlnesc privirea arzătoare.

— Ştiu că-ţi faci griji să nu mă răneşti. îţi mulţumesc pentru asta, dar îmi place să hi dur.

Cu o privire întunecată, îmi zice:

— Trebuie să avem un cuvânt de siguranţă, pentru orice eventualitate.

— Ce este, mai exact, un cuvânt de siguranţă?

— Este un cuvânt care face ca lotul să se oprească atunci când îl spui.

— Hmm. Ce zici de siropos?

 îşi arcuieşte sprâncenele, aşteptând o explicaţie

— Pentru că *este* siropos.

— Nu. este necesar. Trebuie să comunicăm dardtcn lucruri.

Mâ încrunt la el.

— De când eşti tu Domnul Conversaţie? Jumătate din Km. abia reuşesc să scot un mormăit de la tine.

îngenunchează deasupra mea şi işi trece palma pe Unui dintre obrajii mei arzători.

— E amuzant, spune zâmbind.

— în ce sens, mai exact?

— Vorbesc cu tine intr-o zi mai mult decât vorbesc cu oncir.t altcineva intr-o săptămână.

Mă strâmb la el.

— Serios? Cum de eşti încă în afaceri? Ştii limbajul semnelor sau ceva de genul ăsta?

Se apleacă şi mă muşcă de fund. Când ţip surprinsă, el muşcă şi cealaltă fesă, simţindu-l cum râde pe pielea mea.

— Ce iepuraş guraliv, şopteşte el, frecându-şi barba înţepătoare de fundul meu.

Apoi işi strecoară o mână între picioarele mele, iar vocea lui devine mai gravă.

— Şi atât de pregătit pentru mine.

închid ochii şi strâng în pumni aşternuturile, stând nemişcată, în timp ce el işi alunecă degetele prin umezeala mea. Nu Le grăbeşte, mângâindu-mi leneş clitorisul, până când gâfâi

— Aidan?

— Da, iubito.

— Am nevoie de mai mult.

— Şi vei primi. Când voi li gata să-ţi ofer.

îmi întorc faţa spre cearşafuri şi îmi mişc fundul. încercând să-l grăbesc.

— Iepuraş râu. îmi şopteşte el fierbinte.

— Te rog?

Gemetele lui sunt moi. Mă trage de clitoris, ciupindu-l uşor între două degete, pentru a obţine un oftat din partea mea,

împreună cu mai multe implorări şi mişcări din fund.

— Te rog, Aidan. Te rog mult.

— Mai scutură fundul încă o dată şi voi presupune că vrei să ţi-l lut, zice cu o voce gravă şi senzuală.

Rămân nemişcată. Răsuflând greu, cu tot corpul tremurând, zic:

— Vrei?

— Ştii câ vreau. Ştii ce altceva mai vreau?

li simt mirosul pe cearşafuri. Moscul cald şi parfumul trupului său, acel miros de neşters şi îmbătător al unui bărbat în floarea vârstei. Vreau sâ mă tăvălesc în aşternuturi ca un câine în noroi, să mă învălui în mirosul lui, să-mi înăbuş pielea în acel miros delicios, ca să nu mi-l pot spăla niciodată de pe corp.

— Ce? şoptesc.

Se apleacă lângă urechea mea, atât de aproape, încât simt căldura care se desprinde de pe el în valuri.

— 'lotul. Vreau tot ce naiba ai de oferit, Kayla. Şi vreau să îmi dai tară ezitare. Fără îndoială. Şi iară regrete.

Dominarea şi dorinţa din vocea lui mă fac să tremur. Sfârcurile mi se întăresc şi pizda îmi pulsează, iar în clipa asta aş semna actul de proprietate al casei mele şi tot ce mai deţin, dacă aşa s-ar grăbi să mi-o tragă.

Zic:

— Bine.

Spre marea mea dezamăgire, el zice:

— Nu. Nu am ajuns încă în punctul acela.

— Eu am ajuns’.

Expiraţia lui este sacadată, trimiţând un jet de aer cald peste umărul meu.

— Fată dulce. îmi place că ai spus asta. Dar nu eşti încă acolo, îşi înfige dinţii în umărul meu. facându-mă să tremur de disperare.

— Cum ajungem acolo?

— E nevoie de timp.

îşi strecoară un deget în mine, apăsând adânc. Gem şi ador cum se simte, dar tot am nevoie de mai mult.

— Şi de exerciţiu.

Adaugă încă un deget, mişcându-l în mine în timp ce eu strâng cearşafurile.

— *Mult* exerciţiu.

îşi împinge degetele înăuntru şi în afară, muşcându-mâ mai tare, în timp ce mă fute cu degetele. îmi înclin şoldurile şi ¡mi desfac coapsele mai mult, inima îmi bate cu putere şi corpul meu îi răspunde ca şi cum ar cânta la el ca la un instrument.

— Oh, Doamne. Aidan. Aidan.

— Roagă-mă să te las să îţi dai drumul, îmi ordonă în ureche.

— Da! Te rog, da, exact asta voiam să spun, te rog, te rog, îmi dai voie să îmi dau drumul?

Nu-mi pasă că mă bâlbâi. Nu-mi pasă cum arăt, contorsio- nându-mă iară noimă sub el. Nici măcar nu-mi pasă că tot ce a fost nevoie pentru a-i da frâiele minţii şi trupului meu au fost câteva cuvinte rostite pe tonul acela moale şi poruncitor, care mă înnebuneşte cumva.

Tot ce mă interesează este focul dintre picioarele mele, pe care am nevoie ca el să-l stingă imediat.

— Uitâ-te la tine cum ţi-o tragi cu degetele mele, mârâie el. Uită-te cum se mişcă şoldurile alea lacome. Oare iepuraşul meu nu ştie că trebuie să ia ceea ce vreau eu să-i ofer?

Este o întrebare care nu necesită un răspuns. Ceea ce este bine, pentru că oricum nu sunt capabilă să vorbesc în acest moment. Cu cea mai dominantă voce pe care a folosit-o până acum. Aidan zice:

— Aici. în patul ăsta, iată ce se întâmplă: eu ofer. Tu iei. Vei lua şi vei lua până când vei ceda, apoi mă vei ruga să te rup din nou.

În pragul orgasmului, suspin.

nu îndrăzneşti să-ţi dai drumul fora permisiunea mea, nUriie el. împingând degetele acelea lungi şi tari în mine, iar d^{tar}-

Scol un sunet confuz de plăcere, mâ împing frenetic în mâna lui şi imi dau ochii peste cap. Tocmai când sunt pe punctul >A termin. Aidan îşi scoale degetele din mine. Ignorându-mi scâncetele de protest, imi trage blugii peste picioare şi ii arunca. Apoi mă ridică în genunchi şi imi dă o serie de palme rapide şi usturătoare la fund, în timp ce mâ apucă de ceafa, ţinându-mi capul şi pieptul pe saltea.

Nu c de ajuns. Vreau mai tare, vreau mai repede, vreau sâ mâ termine. Vreau să mă facă să-mi uit propriul nume. Se opreşte din plesnit în clipa în care gem. Gâfâind, imi zice:

— Vorbeşte cu mine.

— Mai mult.

Este singurul lucru pe care reuşesc să-l spun răsuflat şi întrerupt.

Îşi trece uşor mâna peste fundul încins, apoi se apleacă să mâ sărute. Apoi aud sunetul unui fermoar care se deschide. O clipă mai târziu, capul penisului său tare imi împinge intrarea.

Printre dinţii strânşi, zice:

— Repetă cuvântul de siguranţă.

— Siropos.

— Fata cuminte.

Apucându-mâ de şolduri, se împinge înăuntru cu un mârâit gutural. De data aceasta, geamătul meu este unul de recunoştinţă. Apoi mi-o trage. Tare şi repede, cu degetele lui înfipte în carnea mea. Simt muşcătura rece a metalului pe spatele coapselor mele şi îmi dau seama că nu şi-a dat blugii jos până la capăt înainte să mi-o tragă. Nici el nu mai putea aştepta. Se apleacă, ajungând sub mine pentru a-mi strânge sânii. Gâfâind şi trăgând de sfârcul meu tare, se înfige în mine fără încetare, până când gemetele mele sunt atât de puternice, încât ricoşează din pereţi.

Pizda mea se strânge în jurul penisului său.

— Să nu îndrăzneşti, şuieră el.

Avertismentul nu face decât să mă înfierbânte şi mai tarc Inii flexez şoldurile în ritmul împingerilor lui, strâduindu-j^ sâl bag cât mai adânc în mine, până când, deodată, se opreşţe Răsuflând greu, îşi mută mâna de la sânul meu în jos, intre picioarele mele. îşi alunecă degetele pe acolo, apoi îşi freac^ vârfurile degetelor înainte şi înapoi peste clitorisul meu umflat

Aşa cum, fară îndoială, ştia că se va întâmpla, asta mă face să am instantaneu orgasm. Strigând, mă cutremur violent. Pizda mea se convulsionează, încleştându-se iar şi iar în valuri dure şi ritmice.

— Dă-ţi drumul, iubito! Ah, la naiba, da, dă-ţi drumul pentru mine!

Sună triumfător. înţeleg atunci că momentul în care mi-a interzis să ating punctul culminant facea parte din acest joc, ştia că fiecare minut în care mă abţin va spori plăcerea mea atunci când, în sfârşit, îmi voi da drumul şi sunt stupid de recunoscătoare că ştie ce face, pentru că asta e exact ceea ce aveam nevoie. *El* este exact ceea ce aveam nevoie.

Un străin chipeş, cu secrete în privire şi cu un mod de a mă privi ca şi cum ar şti deja tot ce e de ştiut despre mine. Ca şi cum aş fi o carte pe care a citit-o de o mie de ori şi a subliniat toate pasajele preferate.

Ca şi cum ar şti deja cum se va sfârşi totul. Cade peste mine, impingându-mă pe abdomen pe saltea şi prinzându-mă cu greutatea lui. Cu ambele mâini încleştate în părul meu se mai împinge cu putere de câteva ori, apoi îmi spune gemând numele.

Tresărind, se goleşte în corpul meu. închid ochii şi mă împotrivesc valului uriaş de emoţii care creşte până la maximum deasupra mea, apoi mă predau întunericului lui învolburat, în timp ce se prăbuşeşte şi mă poartă, rostogolindu-se, departe-

19

După aceea, nu ne mai vorbim.

Nu ştiu dacă el simte emoţiile la fel de intens ca şi mine sau daca pur şi simplu nu are nimic de spus, dar se dă jos de pe mine şi se duce în baie, închizând uşa în urma lui. Aud apa cum curge la robinet. Reapare cu o lavetă umedă şi un *prosop. Mâ împinge în tăcere pe spate* şi îmi trece uşor laveta printre picioare, în timp ce eu stau întinsă, simţind ca şi cum toate oasele mi s-au transformat în lichid.

Mă şterge cu prosopul de mână, apoi se ridică şi stinge lumina. Se târăşte pe saltea lângă mine, mă rostogoleşte pe o parte, mă trage la pieptul lui şi îşi îngroapă faţa în părul meu, inspirând adânc.

Când expiră, e ca şi cum o sută de ani de frustrări înăbuşite îi părăsesc corpul în aceeaşi respiraţie. în cele din urmă, respiraţia lui încetineşte până la o cadenţă adâncă şi tuuformâ, care îmi spune că doarme.

Stau întinsă în întuneric, învăluită în căldura lui şi mâgân dese la Michael.

Am fost o soţie bună?

Nu ştiu. Am încercat sâ fiu. Mai oncc’ să-l fac fericit. Şi el a vrut ca eu sâ fiu iertată ţi am

uo

S'n9»f

su nteni *perfecţi unul pentru celălalt. Ne potriveam piese de piuzle.* Q

n,Rt

Oar *relaţia noastră nu a fost deloc aşa. Ştiu că nu e să fac comparaţii. Ştiu, de asemenea, că este nedrept câ^ minţit pe Aidan şi i-am dat de înţeles că sunt despărţită*

desc^ meu, în loc să-i spun adevărul, pur şi simplu. Dar m-a pr$_{tns}$*° garda jos. Nu aveam idee că se* va *întâmpla nici măcar ceva Qn să semene cât de puţin cu ce se întâmplă. Nu eram pregj*$_{tir}$*. pentru amploarea atracţiei noastre, pentru forţa ei, pentru în care sunt atrasă de el cu o intensitate căreia mă simt ciuda de neputincioasă să ii rezist. Aşa că l-am lăsat pur şi simpla să creadă că Mîchael e încă în viaţă. O parte din mine vreau creadă asta. O parte din mine vrea să creadă că nu acesta este adevărul: soţul meu este mort. A căzut de pe barca noastră*$_{f!}$ *s-a înecat. Am văzut cum s-a întâmplat. Poate că nu i-am spus lui Aidan despre asta din cauză că nu vreau să retrăiesc ultima parte. Zbaterea şi ţipetele. Strigătele disperate ale lui Michae după ajutor devenind tot mai slabe, pe măsură ce barca se îndepărta tot mai mult. Mirosul de fum de pe* apa întunecată p *râsul îngrozitor şi fragil care părea să vină de peste tot din jur*

' Nu i-am spus detectivului care m-a interogat după accident despre râs. Nu e ceva ce pot explica.

Probabil că am adormit la un moment dat, pentru că următorul lucru pe care ii ştiu este că în cameră este lumină şi mâna mare a lui Aidan imi mângâie uşor fundul. Este încă în spatele meu, în aceeaşi poziţie în care era când a adormit.

Murmură:

— 'Neaţa, iepuraş dulce. Ai dormit bine? întorcându-mi capul spre el, inspir şi imi întind picioarele.

indoindu-mi degetele.

— Cred că da. Tu?

îmi apasă un sărut pe ceafă. Mâna lui se plimbă pe şoldul meu şi coboară intre picioarele mele.

— Ca *mort.*

Pf H _____

CheMi. .i. mare 'l .are care mă împunge la spate nU p‘Nu o rsp inv'novâţi. Are o femeie frumoasă şi goală în dege,ele ln pizda mca şi le trece peste d”°2 Sun. <Î iX'unetul ăs.a, zice el cu voce mai gravă. De , _ sunetele pe care le scoţi. Nu mă pot să.ura de t.ne, Kayla.

Mă muşcă de umăr. Nu tare, dar dominant. Precum ceva ce „ fece un animal înainte de a-şi poseda partenera.

— Tremuri.

- Nu e de la frig.

— Ştiu, iubito. E timpul să te aşezi pe faţa mea.

Deschid brusc ochii.

— Pardon?

— M ai auzit. Şi de acum încolo mă aştept să te supui unui ordin de prima dată când ţi-l dau.

Bătăile inimii mele se înteţesc. Rămân nemişcată, cu mintea luând-o la goană cu un milion de kilometri pe oră, până când mă aventurez ezitant:

— Vreau să te întreb ceva, dar nu vreau să crezi că sunt neascultătoare. încerc doar să-mi dau seama care sunt regulile.

Mâ sărută pe umăr, apoi pe gât. De fapt, ce face el nu e chiar sărut. E mai degrabă un fel de a linge şi de a suge. Ca şi cum mi-ar gusta pielea şi ar gâsi-o delicioasă. Ciupindu-mi lobul urechii, îmi şopteşte:

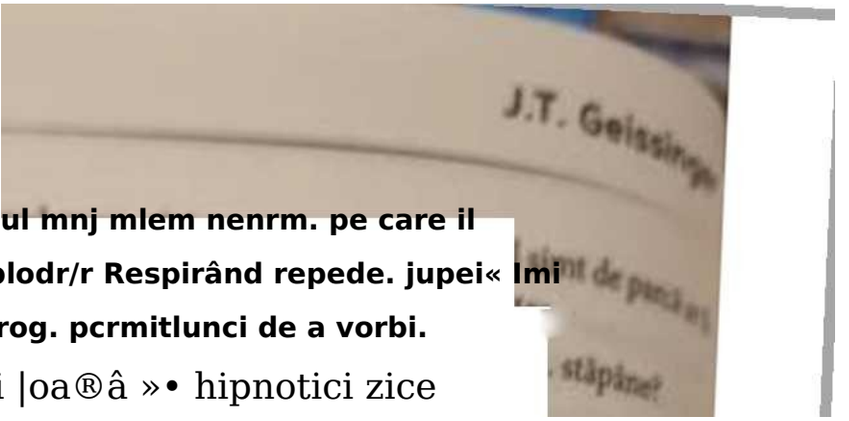
— Cere-i stăpânului tău permisiunea de a vorbi.

Oh, Doamne. Oh, Doamne sfinte din ceruri, asta chiar se întâmplă.

El! Tocmai! A spus! Asta!

Alintându-mi calm umerii şi gâtul cu buzele şi limba,

Aidan •>i trece leneş degetele înainte şi înapoi peste clitoris, care acum este dureros de sensibil. Sfârcurile mele sunt şi ele la fel. Aşa

n e tntrvyul mnj mlem nenrm. pe care il

, «k U r» plodr/r Respirând repede. jupei« lmi

dti. ir rog. pcrmitlunci de a vorbi.

\ beta lui |oa®â »• hipnotici zice

| .~f* ,rpun>ul Perfect adrâtniL *A.*
AP"< f>< apaU *dlnfii pe* partea * n*
Mnecoarâ un deget *înăuntrul meu. StriXlm^'^H*

^-E..ERF ", U " WII>J ■

R

— Nu *este chiar o ştiinţă.*

- Da. dar vreau să spun, din punct de vedere loasfe funcţionează? Mă sprijin cu mâinile de perete pentru^ Pare surprins.

— Nu *ai mai tăcut o niciodată?*

— Nu. Şi nu vreau sa te sufoc.

Râsul lui este înăbuşit în pielea mea. Apoi geme.

— La *naiba, eşti dulce. Eşti atât de dulce, încât îmi* vine».

mi infig dinţii în fiecare centimetru din line.

— Te descurci destul de bine cu asta până acum. Mă rostogoleşte pe spate şi *îmi cuprinde faţa în paliu*

Privindu-mâ cu atenţie, zice:

— Ce altceva nu ai mai făcut?

— Tot ceea ce nu include misionar sau pe la spate, cu lum;

nile stinse. Oh, şi oral. Dar nimic...

-Ce?

Mi se *încălzesc obrajii, ai naibii.*

— Pervers.

— Defineşte peners.

— Cred câ ştii la ce mâ refer, domnule.

Încearcă să nu râdă de mine. Strangându-şi *aprinşi, dă din cap.*

peste fund.

__ stăpân sau sir. Fără domni. îţi voi da o singură permi-
siunc dar. data viitoare, lipsa de respect iţi va aduce o
palmă
li zâmbesc.

— Spui asta de parcă nu ai şti deja că îmi place când mă plesneşti peste fund.

Se uită la mine în tăcere pentru o clipă, râsul lui dispărând.

Apoi vorbeşte pe un ton aspru:

— Aş vrea să ştii cât de perfectă eşti. Cât de diferită şi perfectă. Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine. Ori de câte ori suntem împreună, mă simt ca un om nou. Un bărbat mai bun. Ca şi cum tot ce mi s-a întâmplat rău nu mai contează, pentru că zâmbetul tău dulce le ia pe toate.

Căldura mă cuprinde. Parcă cerul tocmai s-a deschis şi sunt scăldată într-o rază strălucitoare de soare, din cap până în picioare. Simţindu-mă timidă, şoptesc:

— Ce lucru frumos spui. Mulţumesc.

Mă priveşte fix, ochii lui trecând încet peste trăsăturile mele, apoi mă sărută apăsat, cu mâna încă pe obrazul meu. Apăsat pe gura mea, murmură:

— O să mă întind pe spate, iar tu o să te aşezi pe faţa mea, iubito. Nu-ţi face griji că mă vei sufoca. O să te ţin eu în sus. Eşti gata?

Palpitând de dorinţă şi jenă, şoptesc:

— Da, sir.

Când expiră cel mai slab dintre gemete, ştiu că l-am mulţumit. Mă înspăimântă cât de mult îmi doresc brusc să-l mulţumesc din nou.

Se rostogoleşte pe spate şi mă trage deasupra lui, indeştân- du-şi mâinile în jurul taliei mele. Mă împinge spre perete, aşa că mă urc înainte pe mâini şi genunchi, în timp ce el se lasă mai jos pe saltea. Când genunchii mei sunt de o parte şi de alta a capului său, mă trage în jos de şolduri, până când stau cu păsărică chiar deasupra gurii lui şi mă uit

la el între picioarele mele desfăcute.

MA avertizează:

— Nu – ţi da drumul până nu-ţi dau cu voie.

Şi ii simt gura pe clitoris. Eu gâfâi. Coapsele îmi t$_{rcmu}$ închid pleoapele. El mâ stabilizează, prinzându-mă de$olr ** apoi mâ prinde cu ambele mâini şi îmi strânge sânii. gâie sânii şi îmi ciupeşte sfârcurile, în timp ce îmi linge şi mâ îndoiesc că voi mai gândi limpede vreodată.

Când gem uşor, îmi ia o mână de pe piept şi mă pîes$_{ney>}$ peste fund. Este tare şi ustură, iar mie îmi place. îmi pun pâlnii, pe saltea şi inii fixez coatele. îmi flexez şoldurile pe gura i$_{u}$. Aidan. El scoate un sunet moale de aprobare, aşa că îmi flexe din nou şoldurile. El trage de sfârcul meu tare şi mă plesneşte peste fund, lacându-mă sâ gem tare de plăcere.

— Trage-mi-o în gură, îmi ordonă el. Călăreşte-mi fata iubito. Nu mă face să-ţi spun din nou.

— *Da, sir.*

Îmi mişc pizda pe faţa lui, râzând înăbuşit când îşi bagă limba adânc în mine. Râsul se stinge repede, pentru că gura lui imi dă o senzaţie al naibii de plăcută. Nu mă mai îngrijorezi l-aş putea sufoca şi mă concentrez pe senzaţia gurii lui fierbinţi şi umede dintre picioarele mele şi a degetelor lui pricepute, care imi ciupesc sfârcul şi imi apasă pe şolduri. O contracţie ascuţită a uterului mă face să gem. Jucându-se în continuare cu sfârcu meu, Aidan işi strecoară un deget în mine şi îmi suge clitorisul cu mai multă forţă. Şoptesc răguşit:

— Oh. Aidan. Oh, Doamne, ce senzaţie *uimitoare*[1].

— Vrei să iţi dai drumul?

— Da, te rog.

— Nu incă.

Mă mănâncă, până când gem cu frânturi, coapsele inii tremură tare şi sunt sigură că voi cădea înainte de a

ajunge b orgasm. Apoi işi trage degetele pe spatele meu, de la omopbl* până la iese, şi râde pe pielea mea când mă cutremur.

— I rebuie să iţi dai drumul, iubito?

_ Da! Te rog!

_ Atunci ar fi bine sâ o meriţi.

Înainte să pot descifra ce ar putea însemna asta, mâ trage în

• de şolduri, forţându-mă să mâ târăsc înapoi cu un metru sau am aşa ceva. Apoi se răsuceşte sub mine, poziţionându-se pe spate, astfel încât scula lui tare să fie în dreptul gurii mele, iar genunchii mei sunt din nou de o parte şi de alta a capului său. îmi ordona:

— Suge-mi puia, iepuraş, şi îşi îngroapă faţa în pizda mea. îi prind erecţia cu o mână şi îmi cobor capul pentru a-i linge capul. Aidán mârâie de plăcere, un sunet care vibrează delicios prin pelvisul meu. Apoi îşi pune o palmă pe zona de jos a spatelui meu şi mă obliga sâ mă întind pe burta lui, piele pe piele, în timp ce el îmi răsfaţă pizda cu limba, iar eu îi sug scula.

El se împinge în gura mea. Îmi flexez şoldurile spre limba lui. Amândoi gemem şi suntem frenetici, pielea noastră este acoperită de sudoare, iar dacă nu-mi dă voie să îmi dau drumul, în curând o voi face oricum. Când scol un sunet înalt, din fundul gâtului, ştie că nu mai pot rezista.

— înghite-mi sperma, apoi ai permisiunea mea să ai orgasm, imi zice el, gâfâind. Dar nu înainte. Eşti gata?

Emit un sunet disperat de consimţământ, pe lângă penisul tare, şi continui să sug şi să-mi plimb mâna în sus şi în jos pe el.

— Bravo, feliţo.

învârtindu-şi limba în jurul clitorisului meu inflamat, se împinge în gura mea, întinzându-mi buzele până când lăcrimez şi mă lupt cu dorinţa de a mă strâmba. Apoi mă apucă de ceafa şi mă strânge.

Ajunge la climax cu un mârâit, revărsând spermă fierbinte pe limba mea, zvâcnind puternic. Eu sug şi înghit iar şi iar, respirând pe nas, cu tot corpul tremurând. încă ţinându-mă de ceafa, Aidán îmi plesneşte fundul de trei ori, cu putere, apoi imi bagă un deget adânc în pizdă.

Sufocată de scula lui, mă convulsionez în jurul degetului său.

— Asta e fata mea cuminte şi perfecta, mârâie4 j du şi şoldurile, împingându-şi scula mai adânc înghite fiecare picătură nenorocită, în timp ce îţi daj •?. pentru mine.

Orbită de plăcere, zvâcnesc neputincioasa, gâfâi $c_{D?}$_- erecţia lui şi fac ce mi se spune. Mă laudă cu cuvinte pe^ aud, dar nu le înţeleg. Sunt undeva departe, zbâtându $_{ra<}$- spaţiu, cu mintea înflăcărată de focuri de artificii, cu trup... pat complet de sub control. Sunt o străină pentru minei&c în acest moment. Cineva fără limite şi fără griji, o fema acelaşi timp perfect împăcată, dar complet uimită deacţ^ ei. A tras o sfoară pe care nu ştiam că o am ascunsă în m-a descătuşat din interior spre exterior.

Apoi mă răstoarnă pe spate, îmi aruncă gleznele pe K lui, işi bagă scula încă tare în mine şi mi-o trage din noa

20

Mai târziu, stau Întinsă lângă el, cu capul sprijinit pe pieptul lui, CU piciorul aruncat peste al lui, cu trupul parcă iară oase. Sunt un castron de jeleu, tremurândâ şi epuizată. Nu m-am simţit niciodată atât de vie. Privind în sus, spre tavan, Aidan murmură:

— Trebuie să te întreb ceva. Şi vreau să fii sinceră când răspunzi.

Aştept în tăcere. Nu mi-a dat permisiunea să vorbesc şi încă nu-mi este foarte clar cum şi când se aplică toate aceste reguli ale lui, aşa că aştept şi nu spun nimic.

Pieptul lui se ridică şi coboară odată cu o respiraţie adâncă.

— Care sunt şansele sâ te împaci cu soţul tău?

O durere bruscă şi ascuţită mă înjunghie sub stern. închid ochii strâns.

— Niciuna.

-Da?

-Da.

— Atunci de ce mai porţi verigheta?

Mă gândesc la asta pentru o clipă.

— Nu prea ştiu. Din obişnuinţă, presupun. Ie deranjează?

– Da şi nu.

Nu explici mai mult. Am senzaţia că aşteaptă să $_{S}p_{Un}$ dar nu pot ti sigură.

Te rog. pot sâ iţi pun o întrebare?

El murmură:

— Iepuraş dulce, poţi sâ mă întrebi oricând orice

— Serios?

— De ce pari surprinsă?

— Pentru că nu sunt sigură când facem chestia cu $_{n\#}>$ siunea şi când nu şi nu vreau sa intru în necazuri. Sau $_{G}$ ic nemulţumesc, adaug încet.

Gemetele lui sunt joase. Trăgându-mă mai aproape, im; sărută creştetul.

— Kayla, şopteşte el. Totul la tine mă mulţumeşte.

Strângându-mă mai aproape de el, zâmbesc.

— Totuşi» poţi să-ţi dai seama care e problema, nu-ia«? Adică, nu am nicio experienţă cu genul ăsta de lucruri.

Mă răsuceşte pe spate şi se ridică pe un cot, privindu-mi cu o dorinţă înflăcărată.

— Nici eu.

Râd privindu-l în ochi.

— Asta e o minciună totală!

— Nu vorbeam despre sex.

Râsul meu se stinge. Confuză, mă uit la el cu sprâncene!« încruntate.

— Atunci despre ce vorbeşti?

Işi pune palma pe pieptul meu, chiar deasupra inimii mel<

— Despre asta. Noi. Tu şi cu mine. Cât de uşor este. Cât de simplu. Cât de bine. Dar tu încă porţi verigheta şi nu tesW confortabil să mă săruţi în casa ta, iar asta îmi spune tot trebuie să ştiu despre ce e în mintea ta. Şi înţeleg, chiar inl^{c}^ Toată viaţa ta a fost dată peste cap. E de înţeles că nu eşti pregî^{IIU} pentru asta. Dar trebuie să fiu

sincer. Nu voi fi o recomp<[n]^ Nu voi fi tipul cu care iţi distragi atenţia pentru o vreme c* te simţi mai bine, apoi te îndepărtezi de el când te simţi [1]

nai cred c* ar trebui să mi opresc acum. înainte sâ-mi sfâsii Inima. pentru ci deja îmi dau scama că o să mă distruei d» a mai dureaţi mult şi apoi pleci. ® *aacâ

Mi se taie respiraţia. Rămân întinsă, privindu 1 e.. u- mari şi inima bătând cu putere, şocată de sinceritatea J r- ÎI îmi revin, spun cu fermitate şi supărare, cumva chiar prinderea mea: a Chlar sPre sur-

— Nu.

Cu ochii întunecaţi şi arzând, se uită fix la mine. Tăcerea lui mă înfurie şi mai tare.

— Nu poţi să decizi cum va decurge totul, înainte să se ajungă undeva, Aidan. înţeleg că nu vrei să fii o consolare, dar ai putea să spui: „Hai să o luăm încet" sau „Hai să vorbim despre aşteptările tale", dar în loc de asta, tu decizi singur că te desparţi de mine? Chiar înainte de a fi o relaţie oficială? La naiba cu asta. Nu aşa merge treaba. Poţi să-mi dai ordine în pat cât vrei, dar când vine vorba despre decizii în legătură cu relaţia noastră, facem asta împreună. Refuz sâ fiu o aventură de o noapte.

După un moment de tăcere intensa, el zice aspru:

— Este deja mai mult decât o aventură de o noapte.

— Bine. O aventură de trei nopţi. Cum zici tu. Mă uit fix la el, până când ceva din ochii lui se topeşte.

— Relaţie? Aşa numeşti tu asta?

— Am spus ce am spus. Acceptă asta.

— Oh, iepuraş, respiră el cu un fior în voce, eşti *atât de aproape* să primeşti bătaia vieţii tale.

îmi vine să lovesc cu călcâiele în saltea de frustrare. Şi poate să ţip puţin, de asemenea. Dar stau nemişcată, cu buzele lipite şi nările vibrând, strigându-i înjurături în minte. Apoi îmi amintesc că nu am nici măcar un afurisit de picior pe care sâ mă ridic. Furia mea e deplasată. Nu el este cel care ascunde aici un detaliu important despre viaţa lui personală. Eu sunt aia^

Dar apoi imi amintesc că nu am absolut nicic.idee

despre ceea ce ascunde el sau nu. În afară că deţine o firmă de acopenşun.

I că *are un prieten pe nume Jake. pe care îl cunoaşte d că e posibil sau nu să-şi ti omorât propriul tată*nu*

Ceea ce face ca *toată această conversaţie să fie < zară pentru amândoi. Închid ochii şi expir adânc Aid^ – Ochii la mine. Kayla.* *Oi ^*

Deschid ochii şi mă uit fix la el.

— Oh, ne am întors din nou la stăpân şi sclavi? $ cât mă duc pe internei sâ caut un chiropractician ca • trateze urmele de plesnituri.

îşi lasă capul în jos şi işi lipeşte buzele de urechea mei

— Ai idee căt de tare vreau să te plesnesc chiar acum? Nu mă pot abţine. Zâmbesc.

— Sentimentul este reciproc.

Se rostogoleşte peste mine, izbindumă de saltea cu greuij^ corpului său.

- Oof!

k Mă *zbat slab sub el. plesnindu-J.*

| *— Mă striveşti!*

ţ _ fţj place, murmură el, ţinându-mi capul intre ambdt mâini şi privindu-mă intens. Acum nu mai behâi şiasculti-nu Rămân nemişcată, aruncându -mi braţele în jos pc saltă ou pic prea dramatic, după cum reiese din strâmbătura buzelor Im – Regina dramelor.

— Tiran.

— Poţi paria pe fundul tău dulce că sunt. Şi iţi place ut» la mine.

Aşteaptă o confirmare, în timp ce eu ii privesc bărbia.

— Kayla.

Ştiu ce înseamnă acel ton de avertizare din vocea lui. fjpt dându-mi ochii peste cap.

— Bine, da, toni place.

Nu mă pot abţine să adaug:

— *De obicei.*

— *Ştrengari. După cum spuneam... zice râzând fi dumă pe vârful* u « d* • „ * P” „ ¿SXU«•»“„primi nid° aplicaţie. Zic cu vioiciune:

— Hei, am o idee!

— Ce anume?

_ Ce-ar fi sâ mă înveţi limbajul semnelor, astfel meat, atunci când vei decide brusc câ nu mai vrei să foloseşti cuvinte, să putem continua sâ vorbim.

Privirea mea este tăioasă. A lui este întunecată. Apoi îi zâmbesc, pentru că este evident că a înţeles ce vreau sâ spun şî nu prea am chef să mă mai cert. îmi înfăşor braţele în jurul spatelui lui. Ştiind foarte bine care este răspunsul, întreb inocent:

— Deci, o termini cu mine sau nu?

Nu mă pot hotărî dacă expresia lui este de admiraţie sau de iritare. Poate o combinaţie din ambele. Zice fără menajamente:

— Vrei sâ o fac?

La naiba. A întors totul împotriva mea.

-Nu.

Cercetându-mi ochii pentru orice semn dc ambivalenţă, zice mai încet:

— Eşti sigură? Nu e prea târziu să renunţi la asta.

Nu sunt sigură dacă e imaginaţia mea sau nu, dar îmi pare că există o vagă ameninţare îngropata undeva acolo. Ca şi cum ar crede că există o linie invizibilă în nisip, pe care nu am trecut-o încă, dar odată ce o facem nu mai există cale de întoarcere pentru niciunul dintre noi. îmi plimb mâinile peste umerii lui Şi în părul lui. Mă uit în ochii lui şi aprob din cap.

— Spune-o cu voce tare, îmi ordonă eL

— Sunt sigură.

După câteva clipe de tăcere, zice:

— Bine.

'' ‘ v* Ir1’ l”ı1” ’’ *• °nıl*W

Inkmnctlr

\ rri' mi pnvr|tr şl mft IntirabA Mpm

Him’lnţrlo a vreau Detecţii |ucut{

CUtrnA din mp 0 >c ulii În |oh la farfurie. îl lai cu nerâb 4arr a rumege lAspunsul. ştiind că i ar putea să nu mi ofere m, »odată unul. dat nutrind speranţa Apoi zice încet

Inc* nu sunt sigur care «unt termenii.

Nu cMc mult, dar cate suficient

Nki eu Ce ar ti sA ne dăm scama pe parcurs?

Ridică privirea spre a mea.

Sau am putea decide chiar acum.

— Asta vrei?

El da dm cap scurt. îi zâmbesc şi ¡I tachinez:

— Deci negociem.

— Amuzant. zice ursuz.

Doar îmi amintesc că este lucrul tău preferat.

SA fiu în tine este lucrul meu preferat, zice fora să piardă u clipă Sâ te fac să iţi dai drumul este lucrul meu preferat. Să ştiu că tu nu ai aventuri de-o noapte, dar faptul că ai făcut o excepţie pentru mine este lucrul meu preferat. Orice altceva este acum pe locul doi.

Mă muşc de obraz, în timp ce urechile mi se încing. El zice mai încet:

Spune-mi sâ nu mai vorbesc aşa şi o să tac. Nu vreau sâ le sperii.

îl studiez. într-un simplu tricou alb şi blugi, este încordat şi tară zâmbet şi atât de chipeş, încât pare imposibil.

— Ştii că nu mă sperii, ti spun susţinându-i pnvirea.

— Am vrut să spun să nu te alung

Ştiu ce ai vrut sâ spui. Răspunsul meu este acelaşi.

Ne privim fix unul pe celălalt prslr masă, până când el işi împinge farfuria deoparte şi se aşazâ la loc pe scaun Cu vocea)oasâ şi privirea arzând, zice:

— Vino aici.

Arc din nou privirea aceea de prădător în ochi el ar ii vânătorul şi eu aş fi prada lui. Stând în picio^ terminaţie nervoasă din corpul meu îi răspunde cu toată Pulsul, respiraţia şi temperatura corpului îmi urcă. îmi buzele, mă ridic şi ocolesc încet masa. De îndată ce supH^ demână, mâ prinde de încheietura mâinii şi mâ trag$_{e}$ în *^{n}’ lui. îşi afundă mâinile în părul meu şi îmi apropie faţa în timp ce îmi pun palmele pe pectoralii lui. Privindu-mâ^' în ochi, îmi zice răguşit:

— Spune-mi ce vrei.

Nici măcar nu trebuie să mă gândesc la asta.

— Să continui să fac asta. Să ajung să te cunosc mai b$_{lnt}$ Să petrec timp cu tine şi să văd unde se ajunge.

îşi umezeşte buzele. Privirea îi coboară spre gura mea.

— Ce altceva?

înghit nervos, apoi şoptesc:

— Să te mulţumesc.

— Nu trebuie să spui asta.

— Ştiu.

Respiraţia lui devine agitată. îi simt erecţia. Sub palmele mele, inima lui bate un ritm rapid, în staccato.

— Dă-i un sărut leului tău, iepuraş. Să fie dulce.

Duritatea tonului şi dorinţa din ochii lui mă fac să tremur, îi iau faţa în mâini şi îi apăs un sărut moale pe gură. Apoi îmi frec obrazul de al lui, închizând ochii şi oftând de plăcere când barba lui imi gâdilă pielea. El îmi murmură numele.

— Da, sir?

Un fior delicat ii străbate pieptul când ii spun aşa. El^{mur} mură:

— Doamne. O să mă omori, nu-i aşa?

— Oh, haide, Fighl Club. Eşti un dur. Poţi să faci faţă-

Mă sărută, devorându-mi gura, gemând încet în ea, în timp ce imi ţine capul ferm şi ia ce are nevoie. Când întrerupe sărutul-

, u rcspirtm greu. Se uită în ochii mei cu o expresie de Lmrinsă.>’lrcc un dc8ct Pc buza dc)os §» *» Şoptesc: -minte >u ’ , P – Aidan. Ce este?

Işi strânge dinţii atât de tare, încât un muşchi din maxi- }ar n zvâcneşte. Clatină din cap scurt şi ferm. Nu are de gând nu spună care e problema. Oftez din nou, prevăzând multe din aceste absurdităţi tăcute în viitorul nostru.

- Îmi dai, te rog, permisiunea să-ţi spun că eşti o pacoste?

O urmă de zâmbet iese la suprafaţă din adâncurile întunecate ale ochilor lui.

- Ai grijă, iepuraş dulce.

Clipesc inocent.

— Oh, nu am tăcut asta cum trebuie?

îşi coboară pleoapele şi se uită la mine în timp ce un mârâit periculos ii răsună în piept.

— Bine, în regulă. O sâ fiu cuminte.

Zâmbind, ii dau un pupic pe buze.

— Putem merge să vedem casa ta acum? Abia aştept să aflu ce fel de locuinţă îşi construieşte un rege leu. Sper că ţi-ai amintit sâ laşi spaţiu pe pereţi, ca să atârni toate pieile de iepuraş pe care trebuie să le fi colecţionat.

Eliberându-şi pumnii din pârul meu, îmi cuprinde obrazul şi mâ sărută uşor.

— Pereţii sunt goi, murmură el. Nu mi-am dorit niciodată să prind un iepuraş până acum.

Un milion de fluturi mici îşi iau zborul deodată din stomacul meu. Cad la pământ, ucişi de un îngheţ arctic brusc, cân Aidan adaugă ferm:

— Dar e timpul să te duci acasă. nm uI

pe JX fo S’ o

— *Ştiu. O bătaie.*

_ Nu f[i *place prea mult. A devenit o* recomp^ , viitoare când o să *te obrăzniceşti, o să fii pedepsiţi.*

îl analizez serioasă cu *ochn mijiţi.*

— *pedepsiţi* cum?

_ fncearcă-mă şi vei afla.

Zâmbeşte *la* expresia mea încruntată. Apoi mă *punei^ doare, se* ridică şi mă *conduce spre uşa din faţă. Deschid. zice:* , ... i

— Vorbim în *curând. între timp, îmi da o palmă la fereşte-te de belele.*

*Se apleacă, îmi dă un sărut ferm şi rapid, mă împinge p^* prag, apoi *îmi închide uşa în nas. Ofensata, strig:*

— *La revedere, Aidan!*

De cealaltă parte a uşii se aude un râs stins.

— *Ne vedem mai târziu, Kayla.*

Cobor treptele spre parcare, intrebându-mă de ce nu spune niciodată la revedere şi *de ce mi-a evitat întrebările pe* subiectul ăsta de fiecare dată *când l-am întrebat.*

Alte mistere pe care să *le adaug la colecţia care se tot măreşte Mă pierd în gânduri, în timp ce mă urc în maşină şi o pornesc, dar îngheţ când văd obiectul de pe bord, deasupra volanului.*

O monedă butfalo de 5 cenţi din 1937.

21

Mă uit fix la monedă cu inima palpitând şi mintea dând ¡napoi de parcă aş fi zărit un şarpe cu clopoţei. După un timp, când îmi

fac curaj, întind mâna spre ea, tremurând. O simt anormal de rece, de parcă ar fi fost ţinută intr-un congelator. Dar nu a fost intr-un congelator. A fost acolo unde am lăsat-o, intr-un sertar al biroului meu. Şi acum e aici. În maşina mea. Maşină parcată în faţa barului deasupra căruia locuieşte Aidan.

Mă uit în jur, dar nu văd pe nimeni. Parcarea şi trotuarele sunt pustii. Sunt câteva maşini parcate de-a lungul străzii, dar se află la ceva distanţă, lângă o brutărie. Cu adevărat speriată, mă uit din nou la monedă. Unul din două lucruri s-a întâmplat aici. Fie am luat-o din sertarul de la birou şi nu-mi amintesc să fi făcut asta, şi am lăsat-o pe bord, fie altcineva a luat-o din sertar şi a pus-o aici ca sâ o găsesc eu.

Ceea ce nu are logică. Cine ar face aşa ceva? Şi de ce?

Tremur, arunc moneda în suportul de pahare dintre scaunele din faţă şi caut poşeta în spatele scaunului pasagerului. Doar am luat cheia înăuntru cu mine la Aidan aseară, dar acum nu pot fi sigură dacă am încuiat sau nu portierele. Le-am descuia mai devreme?

Nu ştiu. Nu-mi amintesc.

Cum *pot iâ* nu-mi amintesc?

¡» r*n** dın “ *' «

l-'T în r”„J **r*h”

. ∪nd lm“ta“ ª »'Mx,,

^urrt-e P -’ ln* „J ...”j.pre/«' <’”* *1”'^'^ƒ ¿r***Î^Z în «n

««„P«« u ,*d d** • ‘ b|, „)p,rK. S »*r* fi d«lanHl dxrnu.

|W nu *r* po*«™-» ' fi (mjl un telefon *de* b firnu* (cr. ce

În^mnl , Nu

*Mcurtt***

rt,e ci im lâM montdl#a

Aşa

/mi *sprijin fruntea de volan. închid ochii şi respir adine, încercând şi nu* mâ *sufoc. Problemele astea de memorie trebuie* u fie carnale *de ceva mai serios decât stresul, dar sunt extrem de precaut! cu doctorii. Moartea ambilor mei părinţi a fost cauzatâ de diagnostice medicale greşite. Mama a murit pentru ci medicul ei a diagnosticat greşit simptomele cancerului pulmonar ca fiind cauzate de astm, iar tata pentru câ medicul t a spus câ durerile din piept pe care le avea de 12 ore nu erau altceva decât arsuri la stomac. Doctorul i-a prescris antiacide,* când, de *fapt, tata suferise un atac de cord. Când a fost dus la* A

urgenţă, a *fost prea târziu.*

Şi nu am citit undeva că cele mai multe infecţii mortale sunt p provocate în spitale?

— Ai nevoie de ajutor, inii zic. Nu mai căuta explicaţii.

Dar ce i aş putea spune unui doctor? „Bună, eu sunt Kayla! Aud zgomote ciudate în casa mea, borcanele zboară singure din dulapurile din bucătărie, memoria mea are multe lacune, corespondez cu un tip din închisoare şi la trei săptămâni după ce mi a murit soţul am început o relaţie sexuală intensă cu un bărbat care mă numeşte iepuraşul lui!”

Şi şi nu uităm de moneda de 5 cenţi care a reapărut în mod misterios şi de tipul ciudat cu pălărie, care m-a *spionat din spatele unui copac şi nu a lăsat nicio urmă, tn noroi.*

Secţia *de psihiatrie, vin acum.*

Mh im * * nu im pornit alirma înainte <ă plec de acasă, dar . a.H'i«, «Mcrv ci funcţionează aşa cum trebuie. Introduc u| U o rr*ctct. apoi Mau în hol şi ascult. Nu ştiu exact ce. , c cupnnU de linişte. Când intru în bucătărie, mă aştept ■ad mai multe sertare şi dulapuri deschise, dar nu e nimic H-fcgulâ Trec din cameră în cameră, verific tot, până când t convinsă ci nu se ascunde niciun străin în dulapuri sau palele uşilor.

Numai ci asta nu mă mulţumeşte. Sunt paranoică şi nu ştiu ce vă tac în privinţa asta. Aşa că fac ceea ce ar face orice persoană raţională, adică îmi torn un pahar de vin.

Xpoi mâ închid în biroul meu şi mă străduiesc sâ lucrez, ignorând îngrijorarea că beau vin înainte de prânz şi încercând sa pretind că este un comportament normal, când, în realitate, hm:u lumea ştie câ negarea obiceiurilor legate de băutură este categoric un semnal de alarmă pentru alcoolism.

Oh, cui ii pasâ< mormăi, uitându-mă la planşa mea de desen. Am lucruri mai importante pentru care să-mi fac griji.

După o ora, mâ dau bătută. Las creionul şi mâ frec la ochi, ªP"> mă duc în bucătărie şi îmi umplu paharul de vin. Sprijimndu-mă de blat, apăs pe butonul Derulează din aplicaţia de securitate de pe telefon şi mă aşez pentru o vizionare video de marc viteză, în sens invers. Am o presimţire proastă că revederea zilnică a afurisitului de flux al camerei este pe cale să devină noul meu hobby.

Îmi ia ceva timp să trec prin toată filmarea, de ia ora la care am plecat aseară şi până când m-am întors în această dimineaţă, dar nu găsesc nimic neobişnuit. Spre zori, două veveriţe se fugăreau pe alee. Imediat dupâ miezul nopţii, un raton.gras; a lej din grimada de lemne de pe veranda din spate a d.

la birou, cu încă un pahar • se * singur

o roşie, i—ni

JTı^*S

asortaţi şi cizme de ploaie galbene, aleargă zâmbind^ ze şi le arunca în aer. La un moment dat, cade, ţipa *''■

timp ce se prăbuşeşte cu faţa în iarbă, se rostogol^, mâna spre cer. ~

Privindu-l pe fereastră, mâ intreb dacă s-o fi muu, familie nouă în cartier. Sau poate că e nepotul cuiva, vizită? Nu mâ pot gândi la nimeni din apropiere care copii mici. Dar de ce ar fi crezul mama lui că e o idee bura lase pe acest copil să se joace pe peluza mea? Casa este în mijlocul a două zone împădurite. Trebuie să faci unetor să ajungi aici. Doar dacă nu cumva au mers pejospepbr? . unde este mama lui, oricum? Nu se vede niciun adult. D%- acest mic şi vesel preşcolar care îmi distruge iarba.

Oftând, pun paharul de vin pe birou şi ies din cameri Tre prin bucătărie în drum spre spălătorie, apoi prin garaj 51 B pe uşa laterală spre curtea din spate. Când mâ uit în jur inşi puştiul a dispărut.

— Alo? E cineva pe aici? strig.

Singurul răspuns este ţipătul singuratic al unui pescăruş care se învârte departe pe deasupra. înfrigurată, pentru câ am uitat să mi pun o jachetă, merg până în spatele casei şi mâ uit în jos, spre stradă. Nu văd pe nimeni. Aleea este goală. Mâ uit înapoi spre plajă, dar şi acolo e pustiu. La fel şi printre copacu aflaţi de o parte şi de aha a casei.

Hi, Und n a' Pl^aI' nenorocit mic? mormăi iritată.

W -mul ucru de care am nevoie este ca un puşti prost să ii. rupă piciorul intr-o piatră de care s i ¡rva.. J- ? ? mea. Pot să vád procesul venind *del.* *P' W™ ™ “*

Ma, petrec cincisprezece minute XlÍT” , Şl mâ intőre în casă, unde îmi ma. tdndu'1- aP°> renunl vine ideea să revăd imaginile de pe camXu Ap°' ím‘ ultima jumătate de oră. să văd unde s-a *j* Uar vedcr* din când deschid aplicaţia, lot ce văd sunt b,ond_ Par
apare decât o ploaie de pixelt PUI*ICJ. pc ecran nu

_____----------

< temui de securitate funcţionează la fel de bine ca '“'*'11. Poate că ar trebui să vând casa şi să mă mut. „urmul i,c<; . , & intorc (a birou şi lucrez tot restul zilei. S.mţindu-măinvn»

\ doua zi dimineaţă, mă trezeşte sunetul alarmei. Dezori-
cntată. mă ridic brusc în pat şi mă uit panicată în jur. Lumina cenuşie a zilei se strecoară prin crăpătura dintre draperii. Halatul meu este acolo unde l-am lăsat, înfăşurat pe braţul unui scaun. Nimic din cameră nu pare să he în neregulă, cu excepţia ţipătului asurzitor al alarmei de securitate. În panica mea, cad din pat, mă lovesc de podea cu un zgomot surd, dar mă repun pe picioare, cu adrenalina gonindu-mi prin vene.

Cineva a intrat în casa.

La dracu, la dracu , *la dracii, oh, la dracu', cineva a intrat* în *casă!*

Zgomotul se opreşte la fel de brusc cum a început, lăsându-mi urechile să ţiuie în liniştea care se lasă. Respirând accelerat, mă îndrept în linişte spre uşă, o deschid puţin şi ascult. În câteva clipe, aud o voce feminină mârâind:

- Blestemată chestie. Ce gălăgie nenorocită. Am să surzesc, asta e clar.

Aproape că leşin de uşurare. E Fiona. Deschizând larg uşa, ies pe hol şi mă aplec peste balustradă.

— Fiona! Tu eşti!

La ţipă şi sare cât colo, răsucindu-se pe călcâie. Privindu-mă din foaier, îşi apasă o mâna pe inimă. Cu un aer iritat. îmi zice:

— Este luni dimineaţă, dragă, e ora zece. Bineînţeles ca eu sunt.

— Ora zece? repet uimită.

Nu-mi vine să cred că am dormit atât de mult, dar imi dis trag atenţia de la acest gând, pentru că mă gândesc la altceva.

— De unde ai ştiut cum să opreşti alarma.

Urmcuzd o pauzâ ciudata. p$_{are}$ j$_{nc}$”$_{rd}$

Am introdus codul.

De *unde ai ştiut ce cod* să introduci?

Urmează o alta pauzâ ciudata.

— Tu de unde crezi că *l-am ştiut? întreabă*

ezit$_{ant}$ *La naiba. I-atn spus codul, de asta îl ştie /.*$_{dm}$ *uitat.*

Îmi trec o mână peste faţă şi expir.

— Pentru că eu ţi l-am dat. *Bineînţeles* că p ham dat h pare râu.

Când mă uit din nou la ea, pare uşurată.

— Nu e nevoie să-ţi ceri *scuze.*

Un tunet răzbate *de undeva departe. Dimineaţacenuşieestt pe cale* să se *transforme din nou în ploaie. Şi orice* ar fi această insidioasă *pierdere de memorie a mea, pare* să se agraveze.

— Te simţi bine, dragă? întreabă *Fiona, înclinând* capulp privindu-mă cu o *expresie de îngrijorare.*

După o clipă, zic:

— *Nu.* Nu cred. Nu *cred că mă simt bine deloc.*

Ea încuviinţează din cap, ca şi cum ar ti ştiut deja că starea mea este proastă, dar nu a vrut să spună ceva şi să rişte să nu jignească. îşi pune *genţile pe podea, lângă* măsuţă, îşi dă jos jacheta de lână, îşi desface eşarfa de *la gât, le pune pe amândoui pe* masă, apoi îşi ridică din nou *privirea spre mine. Pe un* ton amabil, îmi zice:

Ce-ar *ti să ne aşezăm în bucătărie, să bem o ceaşcă de ceai şi* să stăm de vorbă?

lără să aştepte un răspuns, se *întoarce şi pleacă. Simţin* du mă amefi tâ. cobor scările. O găsesc în bucăiânc *unând* un ceamic pe aragaz. Aprinde arzătorul, apoi se aşazâ la *masă şi * .mpreuneaza ma.n.le, Ma* a?ez pe scaunul jn *ce rn, rod o ungh.e.* Credeam că o să mâ în.rebe despre sânău.ea mea sau o să-nil sugereze să-mi iau o vacami „k

apropiat ospiciu, dar mă surprinde *z”-ându rn/cu blâ”«]^*

P*1

ţ iotdetun» mi-a» KaYla- 0 lănări inteV'8enta 1 „uWi«».dar Y'luati Prin

surPrindete_zic I

Mulţumesc. Şi eu tc-am plicut întotdeauna. 1

Zâmbeşte şi dă din cap ca o bunicuţă. Mă uit la ea pieziş.] 1 Dc ce ani impresia că urmează să-mi spui mai mult?

_ Pentru că aşa este. Şi vreau să nu uiţi că o fac pentru că mâ preocupă sănătatea şi starea ta de bine.

Inu sprijin coatele pe masă şi imi las capul în mâini.

— Ştiu. Sunt un dezastru. Crede-mă, sunt conştientă.

— Eu nu cred că eşti un dezastru. Cred că...

Când face o pauză prea lungă, imi ridic privirea spre ea, neliniştită. Pe faţa ei se citeşte o expresie curioasă. Este parţial îngrijorare, dar mai ales anticipare. Cel puţin aşa cred eu că este. Se uită la mine cu o lumină ciudată în ochi, aşa cum o persoană dependentă de jocurile de noroc se uită la un aparat de joc -Ce?

Zice pe un ton rău prevestitor;

— Cred că te tulbură ceva.

Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar asta pare evident.

Clatină din cap.

— Nu mă refer la pierderea soţului tău, dragă.

Mmbb... bine. Atunci despre ce vorbeşti?

— Nu ştiu nici eu prea bine. Dar, dacă este ceva despre care vrei să vorbeşti, sunt aici pentru tine. Sunt o ascultătoare foarte bună.

Mă uit în ochii ei albaştri pătrunzători şi mă întreb despre ce naiba vorbeşte.

— Um...

Aplccându-se în faţă, mă îndeamnă:

- S-a întâmplat ceva neobişnuit în ultima vreme. În cart, vreau să spun. t fnCa îmi

Mi «ridici pârul de pe mine şl un mic 6« de străbate pielea.

- Pa. înţeleg că da. zice ca încet. De ce nu v u

asta?

Inima mea decide că acum ar fi un moment b$_u$ iar în stomac simt un nod strâns. Gura mi se usucă tremură, iar un bâzâit ascuţit îmi răsună în urechi.

— Dc unde ai ştiut? şoptesc.

Zâmbetul ei este blând.

— Am crescut cu astfel de lucruri. Fanlomele sunt de frecvente în bătrâna ţară. Scoţia este unul dintre cele bântuite locuri din lume.

Clipesc din nou, sigura că am auzit greşit. Afară, un alt t$_{Uncî}$ se rostogoleşte pe cer, zdruncinând ferestrele. O presiune ciud^ se acumulează în cameră, o tensiune, ca şi cum aerul însuşi je fi devenit încărcat.

— Scuză-mă, dar tocmai ai spus *fantome*[7]*.*

— Chiar aşa, draga mea.

Mă las pe spate în scaun, râzând slab.

— Eu nu cred în fantome.

Mă priveşte fix.

— Ceea ce crezi tu este irelevant, Kayla. Pentru că fantomele cred, cu siguranţă, în tine.

Ploaia începe să cadă, lovindu-se uşor de geamurile bucătăriei. Picăturile alunecă precum nişte lacrimi. Nu spun nimic iar Fiona se hotărăşte să umple tăcerea.

— Lasă-mă să-ţi dau câteva exemple, apoi poţi să-mi spui dacă am luat-o razna, aşa cum sugerează expresia ta. Ai auzit în ultima vreme zgomote ciudate? Cum ar fi scârţâitul podelei, de exemplu? Ai simţit curenţi de aer rece neobişnuiţi? Ai avut senzaţia stranie că eşti urmărită, dar nu era nimeni acolo?

înghit în sec. Devine dificil să trag aer în piept. Ţiuitul ascuţit din urechile mele devine din ce în ce mai puternic.

Dar probleme ciudate cu electricitatea? Lumini pil^' itoare, becuri care explodează, televizorul care se aprinde sau se stinge singur?

Este o casă veche. Arc o mulţime de probleme.

Mi ignori şi işi continuă asaltul asupra sănătăţii mele min-

ţglf

Poate că ai avut vise ciudate. Poate că obiectele sunt mu-

$_{u}$tc. apar în alte locuri decât în cele în care le-ai pus.

Trebuie să fi sesizat ceva în expresia mea, pentru că se apleacă mai aproape.

- Cărţi care cad de pe rafturi? Mobilă care se rearanjează singură în mijlocul nopţii?

Cu voce slabă, zic:

— Un borcan de miere a zburat singur din dulap. O monedă pe care am pus-o intr-un loc a apărut în altul. Şi toate sertarele şi dulapurile din bucătărie stăteau larg deschise intr-o zi, când am coborât dimineaţă.

Ea încuviinţează din cap cu un aer serios.

— Dar mirosuri ciudate? Parfumuri sau mirosuri puternice? Ceva de genul ăsta?

Mă gândesc la mirosul ciudat de ars atunci când dau drumul la uscător, miros a cărui sursă Eddie nu a putut-o identifica, la fel cum nu a găsit vreo explicaţie pentru niciuna dintre celelalte probleme electrice din casă, şi simt că realmente aş putea să părăsesc corpul ăsta. Când fierbătorul de pe aragaz fluieră, chiar sar cât colo. Dintr-odată, sunt speriată de moarte.

Fiona se ridică de pe scaun, ia două căni de pe un dulap şi toarnă apă fierbinte în ambele. Scufundă apoi plicurile de ceai, imi pune o cană în faţă şi se aşază.

De parcă până acum ar fi spus numai banahtaţi. conţi

- Ar merge cu un strop de lapte, dar la bMrâne$_{ţ}$e am devenu intolerantă la lactoză. Vrei tu?

Abia reuşesc să clatin din $_{c4\ sl}$afiile şi bântu

7 ^{Dr}XX c'aXl”pentru nunele noastre din secolul $_{irea}$ lor sunt, l $_{imprcun}$*.

XXI. dar vom trece j

Poate că încă dorm. Poate că e doar un coşmar. p0Q. vinul pe care l-am băut ieri mi s-a urcat la cap şi „JhQ mai mult decât cantitatea obişnuită de celule cerebrale.

Fiona, întotdeauna *practică,* ia un aer serios.

— Avem nevoie de o şedinţa de spiritism.

— *E ridicol,* zic categorica.

— Nu, impozitele impuse *de stat sunt ridicole. Cespunei, este pur şi simplu o situaţie* care trebuie remediată.

îşi soarbe ceaiul şi scoate un sunet de plăcere.

- Cât mai curând *posibil, aş putea adăuga. Cu cât* un spirit rămâne mai mult timp *prins în aceasta dimensiune,* cu atât mai mari sunt riscurile ca el să nu mai poată merge mai departe.

__Fiona, nu am o tantoma în casă/

Plescăie în semn de *dezaprobare.*

— *Ştiu* că este îngrijorător, draga mea, dar te rog să încerci să te controlezi. Scoţienii au o aversiune imprimată în ADN faţa de manifestările *evidente de emoţie şi* nu mi-ar plăcea să-mi schimb părerea *despre tine, din* cauza unui lucru atât de neînsemnat precum *faptul* că eşti bântuită. Acum, ce zici de tulburările vizuale? Ai văzut ceva ciudat *prin preajmă?*

În mintea mea fulgeră imaginea bărbatului ciudat, ostil, cu pălărie, ascuns în spatele *copacului, care nu* a lăsat *nicio* urmă de paşi. Vine o altă imagine, aceea a băieţelului *blond care $c juca* în curte...

Băiatul pe care camera mea de supraveghere nu *l-a surprins, otenndu-mi,* în schimb, o înregistrare cu *purici. Groaza mâ* cuprinde, începând de la picioare şi *urcând încet-încet până când sunt învăluită de o frică* rece, de parcă rn-ar fi apucat strâns un

- Ahl''CUm d „■fi inChiS' H°na Zice Pc un ,on S,gUr:

Înfiorată până la oase, zic:

— Este imposibil. Nu există fantome

Fiona zâmbeşte. Zgomotul unui tuner cer. Ploaia se înteţeşte, bătând în ferestre şi rostog°Mte P luminile de deasupra noastră se sting şi ^P0*'

o înjurătură arogantă supranaturală. °n e lre* on’ ca

22

- Ascultă-mă cu atenţie, zice Fiona, redevenind serioasă. Trebuie să iţi spun ceva important.

— Ce anume?

— Orice s-ar întâmpla, nu-i spune fantomei că e moartă. Ele nu au nicio idee că nu mai trăiesc.

Sunt convinsă că suntem amândouă intr-o celulă capitonată undeva, purtând această conversaţie. Asta e singura explicaţie rezonabilă.

Mă uit la ea cu neîncredere, dar Fiona continuă.

— Fantomele sunt pur şi simplu suflete cu o poveste de spus. Alunei când o persoană moare în mod urât sau violent, spiritul ei adesea nu poate merge mai departe. Au treburi neterminate, care le ţin legate de acest tărâm. Până când nu vor încheia cu totul, vor rămâne aici, bântuind oamenii şi locurile care au însemnat cel mai mult pentru ei cât au fost în viaţă.

— Tu te auzi ce spui?

Işi arcuieşte o sprânceană.

— Sunt conştientă că este dificil pentru tine, draga mea. dar nu este nevoie să fii răutăcioasă.

— Îmi pare rău, spun descurajată şi oftez.

— Cum spuneam... Ce spuneam?

_ Fantomele webuie şi-v Încheie trebunle.

_ Da. este. Şi până nu reuşesc s-o facă sunt^c

rătăcind pe pământ în suferinţa.

Se uită la mine aşteptând să spun ceva.

_ Vrei să spui că trebuie sa o ajutam pe această care nu există şi care, cu siguranţă, nu mă bântuie

sâ^ treburile pe-aici.

Fiona radiază.

Stupefiant Vrea să renunţ la artă şi să devin un ghid spiritele pierdute.

— Sper că nu te vei simţi ofensata de asta, dar e ce! nw prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată.

îmi dau seama după expresia ei că e. cu siguranţă, ofensat! îşi trage nasul.

— în regulă. Dacă nu vrei ajutorul meu, nu te pot obliga sâ îl accepţi.

Se ridică, îşi duce cana la chiuvetă şi varsă restul de ceai. În timp ce clăteşte cana, inii zice peste umăr:

— Ai nevoie să iţi curăţ biroul astăzi?

— Serios? O să ne comportăm ca şi cum această conversaţie nu a avut loc niciodată?

- **Aveam” SPr<! mine CU ∘ Privire rece-** în negare. lprcsia câ *e simţi cel mai bine dacă te complic
- AU. Asta a fost ceva dur
- Nu sunt genul care să inH i
- Doamne, nu mi-am dat ceasca lucrurile.

Ne privim una pe cealaltă’!*”„- Spun «mici. cedez. a’ până cânH - — Rtn** k , and> ,n ce ^e d*n urmă,

- Bine, chiar dacă aş fi de , nu sunt, spun doar *daca .* °rd cu a,.

Expresia ei se înmoaie P_u*atu^'t”'6”„„' ch-etă şi se intoa^X^ ’ÎX . .

Atunc! încercăm sâ contactă CaUn- U de scurgere

rf*

lntors 1» chestia cu ţcdınıa de sPiritism-

F'** una pe cealaltă peste masă, în timp ce eu încerc *^”^07 creierul din spaţiul cosmic, unde s-a dus să se <*■”“ ^Tdupă această conversaţie ridicolă.

poale că ar trebui să mă duc la un terapeut. Se pare

. «r fi bani mai bine cheltuiţi.

‘ ‘ nu tc va costa niciun cent, draga mea. Ea ar putea

< <i fad drept o favoare personală.

-Cineeste ea?

- Sora mea. E medium.

Aceasta nouă informaţie nici măcar nu mă mai surprinde.

- Bineînţeles. Şi cum se ajunge la aceasta meserie?

— Ei bine, te naşti cu ea. E un dar.

— Un dar, repet neîncrezătoare.

- Ceva care vine natural, ca şi abilităţile tale artistice.

— Numai cu oamenii morţi.

— Exact.

- Şi ea poate garanta că acest nonspirit care nu mă bântuie va pleca după aceea?

- Oh, nu. Asta depinde în întregime de spirit. Şi există întotdeauna posibilitatea ca...

Face o pauza şi se muşcă de obraz.

- Nu mă mai fierbe. Sunt destul de încordată şi aşa.

—l i bine, nu toate spiritele sunt prietenoase. Unele dintre ele sunt răzbunătoare şi pline de furie.

Chicotesc.

~ Ca şi cum ar h lucrat la DMV[5].

Ochii ei albaştri strălucesc, iar vocea îi mai scade.

— Nu este o glumă, draga mea. Trebuie să fii extrem de precaută când ai de-a face cu fiinţe din alt tărâm. Sunt foarte imprevizibile. Dacă sunt provocate la mânie, sunt foarte capabile de violenţă.

Fiorul de frici pe care *l* n_m *Mmţit* *mai.* tm indu mi peste fiecare muşchi jihiându În urma Iul

— Cum poate o fantomă să *fie capabilă de* f i nu are corp?

— În acelaşi *fel* în care poate rearanja mobila răsturna ceva de pe un raft.

— Nu înţeleg.

Işi adună gândurile pentru o *clipă.*

— Un spirit este energie care se manifestă, asemăn^ unei furtuni electrice care îşi aduna forţa până cânddejQrj un fulger. Când un spirit este supărat, acea emoţie, acea«^ gie se transformă intr-un rezultat fizic. De aici şi dulapuri:« j sertarele deschise.

Aruncă o privire în sus.

— Sau luminile pâlpâitoare.

Mă uit la tavan cu îngrijorare, aşteptându-mă oarecum« văd un spirîduş verde rânjind şi *plutind deasupra* capului meu

— Deci... teoretic vorbind, nu că aş crede ceva din toate astea... spiritul care locuieşte în casa mea este furios?

Ea răspunde încet:

— Aş spune că spiritul care trăieşte în această casă ested naibii de furios.

Când mă uit la ea speriată, adaugă pe un ton dezinvolt:

- Sau spirite, la plural. Această casă este *foarte veche. Chiar* nu se ştie câte suflete neliniştite stau la pândă. Ar putea fi cu zecile.

— Zeci? Vrei sâ spui că trăiesc în iad?

Iadul este o stare de spirit, draga mea. Realitatea este pur ft simplu ceea ce credem noi ca este. Fiecare dintre noi ¡F creeazâ propriile adevăruri, chiar ?i fantomele

Sunt cele mai tulburătoare cuvine ~ . «Ani
uv,nt * *pe care le-a spus* pana acum. r

— *Bine.* dar eu lot nu cred în fantome *A* *f,* un impediment pentru o şedinţa de spiritism? 513 nU 3f „

H*WI

ip ridicâ sprâncenele.

_Onid Dumnezeu «te afectat intr-un fel sau altul daca (Wfnc nn nu cred în el?

- Adică- poate câ sentimentele ii sunt rănite?

Oftcari

Nu pot face prăjituri ftră zahar, draga mea.

Minunat. Acum vorbeşti în metafore. În plus, cu siguran- ppn tace prăjituri fora zahăr. Diabeticii le mănâncă tot timpul. Se uită la mine cu o privire încruntată.

Vau ce discuţie minunată avem. Mă bucur atât de mult

pentru această şansă de a te cunoaşte mai bine.

_ Ha ha. Să revenim la chestia cu prăjiturile. Ce a însemnat comentariul acela?

- înseamnă că scepticismul tău nu va interfera cu capacitatea unui medium de a se conecta cu un spirit, dar mă tem că *le-ar face* să interpretezi orice ai putea trăi ca pe un produs secundar al unei indigestii sau ceva de genul acesta. Ai trece totul prin filtrul raţiunii.

Mă gândesc la asta pentru o clipă.

— Aşa sunt eu.

— Exact cum m-am gândit. Aşa că poate ar trebui să te gândeşti puţin la asta.

Zâmbeşte.

— Să vezi dacă alte farse din partea fantomei tale ţi-ar putea deschide mintea.

— Farse? Nu-mi place cum sună asta.

— Ei bine, din ceea ce mi-ai spus până acum, se pare că spiritul tău s-a comportat relativ manierat...

Se opreşte şi se uită fix la mine, fără să clipească.

Pauza asta trebuie să fie cel mai înfiorător lucru pe care l am auzit vreodată, spun.

Sugerez pur şi simplu că fantomele, ca şi oamenii, au stări de spirit. Aş fi dispusă să pariez că încă nu ai văzut ce e mai rău. Mă trec la ochi cu degetele reci şi scot un oftat.

- Bine. Sâ presupunem, de dragul discu(lc casâ triieţie o fantomă sau că trăiesc mai multe T *”*«>. ar trebui să fiu atentă? ' iie, ^luCr.J

Ftona bifează veselă o listă.

— Sfere de lumină. Şoapte. Vise ciudate. Umbra zărită cu coada *ochiului* sau umbre *nefireşti* acolo trebui să existe. Obiecte rătăcite. Radioul sau telev^v işi schimbă singur postul. *Senzaţia unei atingeri... ***

- O atingere? o întrerup îngrozită. O fantoma ar pul* mă *atingă? Ce scârbos!*

îşi strânge buzele, privindu-mă ca şi cum aş fi dezamăgi

grav.

— Am spus *senzaţia* unei atingeri. Este o senzaţie. Dacă iţ, aminteşti, draga mea, fantomele nu au corpuri. Aşa că, în mod natural, ar rezulta că nu au mâini. Te rog să fii atentă.

Jur că o să-i dau o palmă. Dar brusc uit de acest gând, când continuă:

— Un alt lucru care s-ar putea întâmpla este sâ începi sâ fii influenţată fizic de prezenţa spiritului. Aşa că ai putea începe sâ ai dureri de cap sau pierderi de memorie, lucruri de genul ăsta.

Dureri de cap? Pierderi de memorie? Mă uit la Fiona cu gura căscată.

— Ce? mă întreabă uimită.

Când imi regăsesc vocea, zic cu o voce stinsă:

— Cred că tocmai am avut o revelaţie.

Cu sclipiri în ochi, se apleacă nerăbdătoare peste masă.

-

Nu există niciun şi. Doar că... a f os(un băje j Clipeşte confuză.

— Băieţel? Care băieţel?

_ L-am văzut pe fereastra biroului meu jucându-se pe peluza din spate, dar când am ieţit sâ-l caut. disp ârusc hr J de pe camerele de securitate erau statice când le-am a şi cum ar fi fost şterse. Sau de parcă nu

’^jnregistrat'deloc^

Pi H

, anii usc»’ c» un dc5crt’ în8hit în sec-
‘“£,nlrU că d iu era cu adevărat acolo.
Finn« »1* o cxPresie a,âl dc dudat&- tac« mă nelinişteşte. ll',TVa cum arăta băieţelul ăsta?

Blond. Poate că avea cinci ani. Purta o pelerină roşie de ploaie şi cizmuliţe galbene. Şi părea fericit, alerga şi râdea.

Dau din cap, nevenindu-mi să cred.

- Am crezut că s-a rătăcit şi a intrat în curtea mea.

Fiona işi întinde palmele peste ea şi pare să se gândească la ceva.

— Ce s-a întâmplat?

După o clipă, schiţează un zâmbet luminos.

- Doar că nu am auzit niciodată de o fantomă fericită. De obicei, spiritele care zăbovesc în acest plan se află aici din cauza unei tragedii pe care nu au reuşit să o depăşească. De obicei sunt triste sau furioase.

-Oh.

Izbucnesc Intr-un râs, la limita isteriei.

- însă celălalt tip se potriveşte, cu siguranţă, în categoria celor furioase.

— Care celălalt tip?

— Am văzut un bărbat spionându-mă din spatele unui copac din curtea din spate. Părea foarte supărat. Rânjea la mine. Dar nu a lăsat nicio urmă în noroi, iar acum mă gândesc că singurii oameni care nu lasă urme în noroi sunt cei care nu au ^Pun-

U naiba, nu-mi vine să cred că tocmai am spus asta.

Cl.pm ca o bufniţă. Fiona repetă încet:

Z «a -

o pălărie pe cap. tr®>»’”„t dreaptă pe ’c“n”sc5 pe bsietel?

Adicâ. Poate **

=

O expresie ciudată traversează chipul Fionci încuviinţează din cap. ’ >u^°c|lpi

— Poate că da. Poate că au locuit în această casă în urmă. Poate că au fost tata şi fiu. Sau poate că proyj H perioade complet diferite şi fiecăruia dintre ei j ceva tragic. Posibilităţile sunt infinite. Uneori, fanto atrase una de alta şi ajung să bântuie aceeaşi zonă, nu s-au cunoscut în viaţă. ,ardaq

Ne privim una pe cealaltă. în cele din urmă, zic-

— Nu că aş crede în fantome.

— Bineînţeles că nu.

— Aşa e. Atunci, când poate veni sora ta să facă şedinţa^

spiritism?

— O s-o întreb şi o să aflu.

— Minunat.

Ne uităm din nou una la cealaltă, dar ea zice repede:

— Cel mai important lucru, Kayla, este să nu uiţi că nu trebuie sâ-i spui unei fantome că e moartă. Dacă mai vezi aceste spirite din nou, înainte să pot aranja o şedinţă de spiritism şi, sperăm, să le putem îndruma spre lumea cealaltă, lasă-le în pace, nu le deranja. Nu încerca să interacţionezi cu ele. Şi, mai ales, nu face nimic care să le înfurie.

Simţind din nou fiori, întreb:

— De ce este atât de important acest lucru?

— Pentru că un spirit trăieşte intr-o lume creată de el însuşi Vede doar ceea ce vrea să vadă. Este orb la realitate. Spiritele rătăcitoare trebuie să fie pregătite să accepte că nu mai locuiesc în lumea celor vii. Ele trebuie să fie uşor convinse să înţeleagă acest lucru şi să il accepte prin propria voinţă, altfel se pol ret rage şi mai mult în lumea lor fantastică, condamnându-se să fie închise în întuneric pentru eternitate, dincolo de orice speranţă de a ajunge pe

lumea cealaltă şi de a obţine astfel liniştea.

Face o pauză, apoi adaugă încet:

— De fapt, vor fi blestemate.

4 fiu cauza blestemăţii vreunui spirit oarecare,

. rcd nimic din toate acestea şi probabil că visez

i num

> conversaţie. tic cu un aer serios: '^pmmit ci nu le voi spune că sunt moarte.

-Bine

Itni oferă un zâmbet liniştitor şi se ridica de la masă, lăsân- mă singură în bucătărie cu fantomele mele. Apoi intru în biroul meu, scot din sertar scrisoarea pe care i-am scris-o lui pante şi iau o umbrelă de pe suportul de lângă uşa de la intrare, ksafară în ploaie, indreptându-mă spre cutia poştală. Dacă sunt bântuită de spiritul unui băieţel fericit şi de al unui tip ostil în trena, aş putea la fel de bine să accept că menţin corespondenţa cu un bărbat din închisoare.

Măcar el e în viaţă.

Abia când ridic steagul roşu de metal de pe cutia poştală 7PUS F,Ona imi revin£ în min*e « o palmă peste faţă’ *Când o persoană moare în mod urât sau violent, de multe an. spiritul ei nu poate merge mai departe.*

Cu inima bâtându-mi cu putere, şoptesc:

— Michael.

Ca şi cum ar fi un răspuns, o explozie de fulgere şi tunete S aşie cerul întunecat al furtunii, lăsând după el o dâră albă strălucitoare.

23

Draga Kayla,

Am avut o pisică în copilărie. Portocalie, slabă, urapetoatâ lumea. În afară de mine. Pisica aia mă iubea. Şi eu o iubeam, deşi nu am ştiut asta până când a fost lovită de o maşină. înainte de asta, am crezut că OJ era periculoasă. (Acesta era numele ei, OJ. După sucul de portocale. Nu foarte inventiv, ştiu, dat aveam opt ani.)

Când pisica a murit şi n-a mai fost lângă mine, mi-amdat seama cât de mult o iubeam. Pisica aia stupidă fusese cel nuu bun prieten al meu, dar mi-am dat seama de asta doar după Ct n am mai avut-o, privind în retrospectivă. Ciudat lucru, nu-i aşa, retrospectiva? Este o amintire, dar cu un nou unghi din care priveşti, astfel încât trecutul înseamnă ceva diferit faţă dc ce a însemnat înainte.

şĂ'', ng ”u! mod de a gdsi Mel
Sd te uifi în trecut. *9*
Să dezgropi mormintele acelea.

“mfa,ut fi *vrtmt*
dispoziţie în acest loc. încât gândul tu trei „, “/, '' * mttltt,mp ,li fd*

în care îmi petrec zilele *P^ncipalul*

Ml

v htrcbat cc am făcut de am ajuns aici. Răspunsul -iQv rstr ci am iubit pe cineva prea mult.

tu am tnvâfat o lecţie din *moartea* lui OJ. Am învăţat . *¿postea* nu înseamnă nimic *dacă nu este pusa în practică.*

nu este reală fără dorinţă. Iubirea este un verb. Nu este **pauvâ**

Dar, mai presus *de toate, dragostea înseamnă sacrificiu* Treta sa *dai tot ceea ce* i(i cere *dragostea, indiferent de preţ*

Iar eu aş da cu plăcere de o mie de ori mai mult decât ce «■« ofent dragostea. Chiar dacă ar trebui să o fac în fiecare a pini la *sfirptul* veşniciei, mi-aj *tăia* venele cu o *lamă de ras şi a^ sangera bucuros.* *™a ae*

Dante

24

E sâmbătă. A plouat constant zi şi noapte în această săptămână, devenind o uşoară burniţă, pentru ca apoi sâ prindă putere şi să lovească din nou pământul saturat. Stau în biroul meu, cu scrisoarea lui Dante în mâini, în *timp ce privesc pe fe-* rcastră la după-amiaza mohorâtă. The Sound este de un cenuşiu metalic tulbure, cu apele lui neliniştite, biciuite de rafalelcde vânt. Casa expiră din când în când un suspin melancolic, dar în rest e tăcută.

Aşa a fost de când am vorbit cu Fiona lunea trecută. 0 tăcere stranie, de parcă şi-ar ţine respiraţia.

Nu este singura.

Eu abia am dormit toată săptămâna. *Mă mişc* cu maregrip. cu nervii isterizaţi la fiecare rafală de vânt sau la fiecare creangă de copac care zgârie un geam. Dar nu s-a *întâmplat nimic* ieşit din comun. Nu l-am mai văzut nici pe băiat ?i nici pe bărbatul în trenc.. Nu am mai avui parte „ici de mirosuri inexplicabile sau de lum.nl pâlpâitoare. La capătul docului. Euridice se leagănă încontinuu În apa agitată. Atrasă de o forjă irezistibilă, privirea 2“ “„ “*'• Ş“U C4 doar n”v''

fac sa pară că barca ma priveşte şi ea

Lucrez tot restul zilei cu scrisoarea lui Dante în „„nte.

până când primesc un mesaj pe telefon.

\proape d-i pot simţi iritarea că nu i-am ascultat ordinul , , suna, în cde trei puncte care se mişcă în timp ce

i \hJin Nu am mai vorbit de şase zile. Nu mă simt deosebit . .¡x-ranti. aşa «trimit un mesa)în ^oc sa sun_ îşi tas- ţri ri răspunsul.

Tu trebuia sâ md contactezi *prima.*

Incruntându-mă, ii răspund.

X'u mi-am dat seama *câ e o competiţie.*

icielonul sună. De îndată ce răspund şi zic „Alo?", aud vocea nemulţumită a lui Aidan.

i i-am lăsat spaţiu personal. Nu credeam că se va trans- lorma în distanţă.

- Nu e mcio distanţă. Doar că a fost o săptămână ciudată. După o pauza, întreabă:

- Eşti bine?

Sincer, nu există o modalitate precisă de a-ţi răspunde, apropo, mi-e dor de tine.

Vocea i se înmoaie.

-Da?

— Ştii câ da.

- Am sperat. M-am tot gândit că voi auzi o bătaie la uşă, deschide şi voi găsi în pragul uşii mele o femeie uimitoare, udă leoarcă, desculţă şi cu un tricou transparent.

Asta mă face să zâmbesc.

- Nu asta işi doreşte orice bărbat?

- Poate, dar cu sunt cel care a avut parte de aşa ceva.

Apoi continuă pe o voce şi mai joasă. nevoie

- Mişcă v fuTdul ăla dulce aici, 3-

dc tine goalâ în patul meu. M ai .“'club. Puteai »* P¹“

— Te-ai făcut singur să aştepţi, g

mâna pc

— Nu câ mi l-aş fi dorit.

— Mă interesează să-ţi ofer ce ai nevoie, Kayla |Ucr s-ar putea sâ nu coincidă cu ceea ce vrei tu.

Iar eu sunt interesată de reacţia corpului meu har- r j i C(j. vin te, care este un amestec confuz de dorinţă şi iritare Aş$_{Vr}$ să-mi smulg toate hainele şi să îngenunchez la picioarele foi în acelaşi timp, aş vrea sâ-i închid telefonul în nas. Ştiu ¡n^' nu aş face decât să-l sun înapoi, aşa că voi trece peste.

— Şi ce anume crezi că am nevoie, Aidan?

— Să uiţi totul, ca să-ţi aminteşti din nou cine eşti.

Mi se taie respiraţia. Nu doar din cauza felului întunecat şt senzual în care a rostit cuvintele, ci şi pentru câ are dreptate. Inima îmi bate mai repede, îmi umezesc buzele şi şoptesc:

-Da.

— Ştiu. Acum vino aici. Ai la dispoziţie zece minute. Daci întârzii mai mult de atât, vei fi pedepsită.

Închide, iar eu strâng tare telefonul în mână în timp ce stomacul se tensionează. Mâ întreb dacă nu cumva ar trebui sâ aştept treizeci de minute înainte de a pleca, doar ca să văd care va fi pedeapsa mea. Decid câ nu sunt încă atât de curajoasă. Ies pe uşâ în mai puţin de un minut. Şi încă o dată, Aidan deschide uşa apartamentului său înainte ca eu sâ apuc să bat. Poartă doar o pereche de blugi decoloraţi, desculţ, cu pieptul gol şi frumos. Râd în timp ce mă trage în braţele lui şi închide uşa în urma noastră cu piciorul.

— Stai acolo şi îmi asculţi paşii pe scări?

— Da. E tot ce pot tace ca sâ nu fug în parcare ca un nebun, în momentul în care apare maşina ta.

Când ii zâmbesc, mă avertizează:

— Nu te bucura.

— N-aş face-o niciodată. Doamne, eşti chiar mai chipeş decât îmi amintesc.

Mâ sărută cu poftă pe gură şi îmi zice răguşit:

— Iepuraş dulce. Cum vrei sâ ţi-o traa|

Ofln>w«tu.t»Wttscves€li_

un braţ înfăşurat strâns în jurul taliei, îmi ia maxilarul

ş» Vnc ternl aşa' 'n limP Ce mârâie:

n Cum vreau cu... ce?

Mă topesc. Mă topesc ca o 'îngheţată pe asfaltul fierbinte intr o a toridă de vara. Toate celelalte gânduri în afară de el îmi Jtxnri dm cap. Ca şi cum ar fi cel mai natural lucru din lume, .,r mod implicit ascuns, care nu ştiam că mă face să funcţionez, firi nicio secundă de rezistenţă, mâ predau, pur şi simplu. Zic foi suflare:

- Cum vrei tu, stăpâne.

Mâ sărută de parcă ar fi fost flămând după gura mea toată au Mâ agăţ de el, simţindu-i inima bătând cu sălbăticie pe sinii mei, simţind ca şi cum aş fi inhalat heliu şi că în orice moment m-aş putea înălţa spre tavan şi m-aş legăna acolo, 'izând şi plutind. Întotdeauna mă face să mă simt atât de vie, Deconectată la nimic solid şi complet nepăsâtoare.

Mâ face să mă simt liberă.

Şi, la naiba, este uimitor.

întrerupând sărutul, îmi trage bluza peste cap şi mi-o aruncă intr-o parte. Urmează blugii, pe care mi-i smulge. Mârâie în semn de dezaprobare când mâ vede purtând chiloţi şi mi-i trage pe picioare cu nerăbdare. Când stau în faţa lui complet goală, işi desface fermoarul blugilor şi îmi ordonă aspru:

— În genunchi.

Mâ las în genunchi pe podeaua de lemn de esenţă tare, plorând recunoscătoare, şi ii iau erecţia proeminen a i

¡SX--*-5SS! ai penisului său, el geme şi işi îrK“ ¡ini şopteşte răguşit ochii. Işi înfige degetele în părul me

iau me.

Cuvintele lui aspre sunt o melodic pentru urechile mele heroină injectată în venele mele. O euforie fierbinte, care cur * de-a lungul fiecărui nerv, dându-mi foc. îi sug cu atâta pofa scula, încât trebuie să mă avertizeze să o iau mai încet.

— Calmează-te, iubito. O să-mi primeşti sperma, dar nu încă.

îşi deschide ochii şi se uită la mine, trecându-şi degetul mare peste buza de sus, în timp ce eu îmi mişc capul, luându-l adânc în gură, apoi coborând din nou mai puţin adânc.

— Uitâ-te la tine, zice el senzual. în genunchi pentru mine.
Penisul meu tare în gura ta. Ochii tăi mă imploră să ţi-o trag. Ai idee cât de frumoasă eşti? Cât de perfectă?

Simţindu-mă înnebunită, închid ochii şi ¡1 înghit cât de adânc pot, gâfâind puţin în timp ce îl bag în gât.

— Atât de al naibii de perfect, şopteşte el. Kayla. Fata mea frumoasă şi ascultătoare.

Gem cu gura pe penis, sugând frenetic în timp ce ¡1 mângâi cu ambele mâini. Pizda mea palpită. Mă dor sfârcurile. Vreau atât de mult să mi-o tragă, încât gem din nou, tremurând de nevoie. El ştie. Bineînţeles că ştie. Râsul lui este moale şi întunecat.

— Simţi nevoia să-ţi depărtezi picioarele pentru mine şi să-mi iei scula aia adânc, nu-i aşa, iubito? Vrei ca stăpânul tău să ţi-o tragă.

Vena de pe partea inferioară a penisului pulsează pe limba mea. îşi încleştează degetele în părul meu. în clipa asta ar putea să-mi ordone să mă arunc pe fereastră şi probabil că aş tâce-o.

— Da, aşa. Fală lacomă. Lasâ-mâ să te privesc cum ţi-o tragi cu degetul în păsărică aia superbă în timp ce îmi iei scula în gât. Dar să nu îndrăzneşti să iţi dai drumul fără permisiunea mea.

hm bag o mână intre picioare şi încep să-mi frec clitorisul. Sunt deja udă. disperată, respir greu pe nas şi tremur toată El îmi leagănă faţa cu ambele mâini şi îşi flexează şoldurile, ghidându şi scula în gura mea, controlând vi^ adâncimea controlând fiecare parte din frenetic

>,'S'l,Nibi.da.i“b‘,oDa’la naiba.

• h el Privirile ni se întâlnesc. Buzele lui sunt întredes-

X v ochii ii ard. Trec direct prin mine, sfâşiindu-mă până 'b* xunl total expusă, crudă şi vulnerabilă. Gemând cu gura pe

]<ul lui. inii bag un deget în spaţiul dureros dintre picioare.

Nu-ţi da drumul, îmi ordonă cu o voce blândă, mângâ-t(we,în timp ce mă prinde în privirea lui hipnotizantă. Fii tjti cuminte şi rezistă pentru mine.

Îmi pierd minţile. 11 implor în tăcere cu privirea. El îşi linge tHizdc, privindu-mâ. O contracţie în adâncul meu mă face să nspir adânc pe nas. Aidan îmi pune o mână în păr şi îmi trage ¿¿pul pe spate. Penisul lui îmi iese din gură. Răsuflând greu, se apleacă până când se uită în ochii mei mari, de la doar câţiva centimetri distanţă. Ţinându-mi ferm maxilarul, îmi zice cu o voce guturală:

- Ţi-ai nesocotit stăpânul?

Gâfâi atât de tare, încât abia pot răspunde.

— Nu. Nu. Pe cuvânt.

Nu mă crede. Cu un mârâit, mă împinge pe spate pe podeaua de lemn goala şi îngenunchează deasupra mea, punându-mi o palmă peste stern şi apăsând, astfel încât să fiu imobilizată. Cealaltă mână o strecoară între picioarele mele. Şuieră când mă găseşte udâ şi pregătită pentru el. îmi bagă un deget înăuntru, punându-mi mâna la gură în timp ce gem.

— Braţele deasupra capului. întinde-ţi picioarele, ncă *unet şi vei fi pedepsită. , ...

Tremurând. îmi ridic braţele deasupra capu jmJ mâinile împreunate de podea. Apoimu ică pentru a muşc buza, rugându-mă să fiu suficient oe P rămâne tăcută, aşa cum nu sa <m ivinju.mi cu oJ''

„o'°-

18
9

ritmic* a o»»“

mişei degetul cât de pu(în, voi ceda şi voi începe sâ-¡f cu disperare în timp ce climaxul mă străbate. * W,n^ Iepuraş dulce, strâduie şopteşte el exaltat. Te mult să fii cuminte, nu-i aşa?

Dau frenetic din cap. îşi alunecă mâna apăsată pc $fern,_ meu până la un sân şi ¡1 mângâie pentru o clipă, înainte sâ du- peascâ sfârcul tare. Plâcerea se răsfrânge în corpul meu în va|L. care se îndreaptă direct între picioarele mele. Deşi sunt mapa- bilă să controlez felul în care coapsele îmi tremură şi spatele nu se arcuieşte de podea, rămân tăcută, respirând superficialpenas între picioarele lui, erecţia îi iese în evidenţă din fermoarul deschis al blugilor. Este mare şi străluceşte de la saliva mea,cu vârful roşu aprins. Penisul e gros, ferm, cu vene proeminente, îl vreau. Am nevoie de el. Vreau să mă tragă în el şi să mă tuli în neştire, în timp ce îmi rosteşte lucruri murdare în ureche imi parfumează pielea cu mirosul lui, şi se freacă de corpul meu – Ochii la mine, Kayla.

li întâlnesc privirea întunecată şi ii *şoptesc:*

— Da, sir.

Deşi trebuia să fiu tăcută, îmi dau seama că este mulţumii de mine.

Drept răsplată, mă rostogoleşte pe burtă şi mă plesneşte repede peste fund, până când aproape că plâng de dorinţa.

Se opreşte chiar înainte sâ ajung la orgasm. Când *gem>^u* obrazul lipit de podea şi cu ochii strânşi, imi zice printre dinţi» strânşi:

Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am vâzut în „o3'â viata Ar li bine să fugi acum, iepuraţule. sau te rup *în* bucal” Ştiind ci eliberare, nu este prcJ dcparl<. 4tun). p|ângU> timp ce mi tiriac în mâini ţi genunchi, apoi sar în mcioar» Mirâind ea un animal, mi plesnite p«te fund UHu , ^r. apoi ies din bucitirie cu inim. În gât. Abia reunesc U trântesc u>4 dormitorului şi să o închid. înainte ca el $4 lovească *în* ca.

certnd să I las să intre.

deschide uşa cu piciorul, ftcând-o să se izbească ' ’? < jioa vărţi cad de pe raft şi se prăbuşesc pe podea. [5] * , • Ţcmuială cade de pe tavan. Aidan stă în pragul \^hise. respirtod greu, cu nările vibrând, ochii la fel de . anui prădător înfometat, în timp ce se uită la mine

, h genunchi, pe saltea, mârâie.

U <tng sfidător:

- Sul Dacă mâ vrei, trebuie sâ mă prinzi!

Zâmbetul lui este larg şi letal. Fac o fentă spre stânga. El < aruncă Mâ arunc în direcţie opusă, prea repede ca el sâ se r.ânâs sâ mâ prindă. Cu un râs victorios, fug din dormitor şi cu duc pe hol. Mă prinde în sufragerie. Apucându-mâ de ceafa, mi -rage înapoi lângă corpul lui şi îmi înfăşoară un braţ de fier nirul coastelor. în timp ce mâ lupt sâ mâ eliberez, el râde, işi r.nge nasul în părul meu şi inspiră adânc.

- Crezi câ eşti suficient de puternică să scapi de mine, iepuraş**

-Da’

dâ răsucesc şi mâ zvârcolesc neputincioasă.

— Fu nu prea cred.

Mâ muşcă de umăr, intinzându-se să îmi bage mâna intre picioare. Vocea ii scade.

— Ceea ce cred eu este că eşti pe cale sâ fii futută toarte, ’’’uit tare S-ar putea să leşin. Pulsul meu c sălbatic, gâfâi cu Operare şi mă simt ciudat dc lipsită de greutate, ca şt cum aş h neînsufleţită, plutind în afara corpului. Aidan se lasă pe uanape^ ^gandu-mâ în)os cu el. apoi ne [rAslurn]?’u m perne. Milup» greutatea lui. astfel încât faţa mea este /. r • [k] tixea/â mâ eliberez., dar el mi prinde de inc * îmi |[oV]««tc deasupra capului. Herteinle >1 ţeapănă.

Şl SC Inunde p*»« •» *

îmi arde spatele în timp ce inii adulmecă pârul şi mârâie de plâcere.

— Dă-mi drumul!

El chicoteşte.

— Spune cuvântul de siguranţă şi o voi face.

Nenorocit îngâmfat. Ştie că nu voi spune nenorocitul 4 cuvânt de siguranţă. Ţip de frustrare. îl fac să râdă.

— Iepuraş rău, şopteşte el pe un ton vesel.

-Nu!

— Oh, da, eşti. Şi ştii ce primesc iepuraşii răi, nu-i aşa? Nu e o întrebare, dar tot necesită un răspuns.

— Sunt eliberaţi?

îşi pune gura lângă urechea mea şi zice senzual:

— Nu, iubito. Sunt futuţi în fund de stăpânii lor, până când promit că vor fi cuminţi.

Aproape că am orgasm atunci. Pizda mea se strânge de do rinţă. Gem cu disperare, clătinându-mi fundul. Prinzându mi încheieturile cu o mână, Aidan o strecoară pe cealaltă intre picioarele mele. îmi freacă labiile, răspândind umezeala până sus, între fesele fundului. Când vârful degetelor îi aluneca peste anusul meu, scâncesc. îşi strecoară degetul înăuntru. Strig, încordându-mă.

Asta e al meu, zice el grav. O sa l revendic. Dacă nu vrei asta, spune naibii cuvântul de siguranţă chiar acum.

Prinsă sub el, sunt neajutorată, dar nu *complet.* Ştiu U ar fi nevoie de un singur cuvânt pentru a schimba totul. Dacă spune cuvântul de siguranţă, ştiu câ s-ar opn instantaneu ʜ ® * elibera. Ştiu asta ftrâ nido

îndoială, iar asta mă (ine de partea bună a liniei tine dintre plăcere şi frică

Îmi întorc faţa în pernă şi li suspin numdc

El expiră un geamăt plin de dorinţă şi Mtufacţic

Întunec** o să-ţi dai drumul pentru nune. ,r,KA ‘vind

Pecete, işi freacă saliva pe nodul sensibil dintre poc »n î05 în UmP cc lşi Shidează caPul Pasului ;^ne. Strig, tremurând.

la scula stăpânului tău, îmi ordona el şt o bagă pană la

x-dc şi mă lasă fără suflare, cu ochii înlăcrimaţi şi cu muşchii mndului încleştaţi. Nu-şi mişcă şoldurile, pur şi simplu, se în- • nde deasupra mea, respirând greu pe părul meu, ambele mâini tund acum înfăşurate în jurul încheieturilor mele. Dominaţia iui iciuli asupra corpului meu face ca şi ceva fragil din pieptul meu să se rupă ca o creangă.

0 lacrimă îmi alunecă pe podul nasului. Tremurând, plină de el şi de emoţii haotice, şoptesc răspicat:

— Stăpâne.

El geme. Cu o voce slabă, fără suflare, zice:

— Fală dulce. Fata mea ascultătoare. Imploră-mă.

Închid ochii şi mă supun.

— le rog, stâpăne. Te rog să mi-o tragi. Trage-mi-o tare.

Se retrage şi împinge din nou în fundul meu, cu o mişcare scurtă din şolduri. Plânsul meu este frânt şi recunoscător. O face cm nou, împingând mai tare, apoi din nou, cu un mârâit când eu gem. Ustură ca naiba, dar clitorisul meu pulsează şi stârcu- nle mele tari se freacă excitant de ţesătura aspră a canapelei cu fiecare împingere, aşa că îl implor sâ continue, împingându-mt Şoldurile în sus şi în spate, ca o tarta lacomă în care m-a transformai. Ehherându mi încheieturile mâinilor, îmi |n

cu o mână şi cu cealaltă mă împinge de canat odată genunchi. ţinându şi scula În fundul meu u U.4 4|H.I im» cu el Mă stabilizează şi lşi sţ»ri|»nA un ce infernind»**1'* ,n B lwudilK.,

.....

Stăpâne! Stăpâne! Te rog, pot drurnu| să Îmi <jau II zice:
— Pa. iubito. Fă-o.

Se întinde intre picioarele mele şi mă trage ferm de chtOriJu| umflat. Declanşează o reacţie în lanţ instantanee. Oftez şi^ nesc. Pizda mea se strânge ritmic. Mintea mea se deconecta scurt, în timp ce corpul meu preia controlul, răspunzând h atingerea lui la un nivel dincolo de controlul conştient.

— Aidan! Oh, Doamne, Aidan, imi dau drumul! Îmi dau drumul!

Sunetul care i se desprinde din gât este gutural, animalic şi complet mulţumit. Apoi îşi bagă degetul gros în pizda mea ce palpita, iar sunetele lui sunt înecate de ţipătul meu ascuţit şi tremurat de plăcere.

Se cutremură, scoate un strigăt primar şi îşi dă drumul în mine. Izbucnesc în lacrimi, plângând neputincioasă intr-o dulce capitulare, în timp ce această bestie frumoasă de bărbat mă trage în jos cu el în întuneric.

25

Dupâ aceea, sunt un dezastru emoţional. Stau întinsă cu ţaţa în jos pe canapea, cu fundul în sus, plângând în perne, tremurând toată, transpirata şi epuizată.

Aidan stă aplecat peste mine, respirând sacadat. Fruntea lui fierbinte se odihneşte între omoplaţii mei.

— Oh, iubito, şopteşte el. Nu plânge. E în regulă, scumpo. E în regulă.

îmi apasă cel mai blând dintre săruturi pe coloana vertebrală şi se retrage încet din corpul meu. Apoi trage pătura de pe spătarul canapelei şi mă înfăşoară în ea. Se aşază, mă trage la pieptul lui şi mă înconjoară cu braţele lui puternice.

— Al naibii de frumoasă, murmură el, sărutându-mi fruntea

şi obrajii umezi. Eşti fata mea cuminte şi frumoasă.

îmi îngrop faţa în curbura gâtului său şi plâng mai tare. Işi strânge braţele în jurul meu şi mă leagănă uşor, rostind cuvinte blânde. Îmi mângâie părul şi mă dezmiardă, calmându-mă şi legănându-mă ca pe un copil. Stăm aşa până cân^laŢn,'e se .prese şi strănut. Încercând săm. ¡năbuş sughiţ apăru din inscră adânc expiră >> Işi plimbă uşor vârful degetelor ^ta Z W^i

ob’mzui de capul meu. im. zice Încet. P ' Spune- ml de ce anume ai nevoie de la mine.

Niciodatâ un bărbat nu m-a mai întrebat vorbind, a fost un ordin, nu o întrebare, dar nuT**”< diferenţe. Ameţită, cu corpul dureros şi'compk”„1“ stau şi inâ gândesc serios la asta o vreme, înainte « am nevoie de mai multe detalii.

— Vrei să spui acum sau în general?

— Ambele. Vreau să ştiu ce te face fericită. Ce te va face te simţi tot timpul aşa cum mă simt eu acum.

— Cum te simţi acum? îl întreb uitându-mă la el.

Mă priveşte cu ochii lui întunecaţi în care văd veşnicia.

— Renăscut. Iertat. Sau poate... nu ştiu, spune în timpce-nu trasează conturul buzei cu un deget.

Se gândeşte în tăcere pentru o clipă.

— Eliberat.

întreb timid:

— Te fac să te simţi liber?

— Ca şi cum aş fi trăit într-o peşteră întunecată toată viaţa mea nenorocită şi tocmai am ieşit în lumina soarelui.

Cu lacrimile blocate în gât, închid ochii şi mă ghemuiesc mai aproape de el. Cu o poticnire în glas, îi şoptesc:

— Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine.

Râsul lui este moale şi grav.

— Voi lua asta ca pe un compliment.

— Este. întotdeauna mă simt în siguranţa în preajma ta. Scoţi la iveală o latură a mea despre care nici măcar nu ştiam că există. Simt că aş putea să-ţi spun orice, cel mai întunecat secret al meu, cel mai râu lucru pe care l-am făcut şi de care mi-e cel mai ruşine şi ar fi în regulă.

Mă opresc şi ezit sâ continui.

— Doar că...

Rămâne nemişcat.

— Ce?

— Când pleci în mijlocul unei conversaţii, mă *urni fierte* frustrată.

IM* încuviinţezi dfo <ªP-

Olf • e t'W'·* ţHftr N o mti fac ªª-

1Ifl,BlL umtinui a vorbesc.

\ *nd ÎC închizi şi nu mi spui ce gândeşti devin confuză. 1M!IC intens în unele privinţe, foarte comunicativ şi deschis h,*r În W mca'Jar altcori Parcă te scunzi de mine.

*' M| oprtsc să mă gândesc din nou. Apoi îndrăznesc să con-

unui

__ poate că eşti îngrijorat de cum voi reacţiona dacă voi aiungc şi te cunosc cu adevărat.

Mă sărută, trecându-şi buzele peste ale mele cu o tandreţe ure face să mă doară în piept. Apoi murmură:

- Ceea ce mă îngrijorează este să-mi ofer inima unei femei care incă poartă verighetă.

Tristeţea din vocea lui îmi face inima să tresară. Ii şoptesc:

— Oh, Aidan. îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare. Sau să te explici. Nu vreau să te simţi niciodată obligată să te explici în faţa mea. Ştiu că iei asta încet.

Prin „asta" se referă la „noi". Acest lucru pe care il facem împreună, orice ar fi. Şi are dreptate, intr-un fel. O iau încet. Nu există alt mod de a o lua. A intrat în viaţa mea ca un meteorit care a căzut pe pământ, exact când eram mai distrusă ca niciodată. Numai că atunci

când sunt cu el. nu mă mai simt distrusă

Prea copleşită să continui conversaţia în starea mea emoţională brută, zic: . e . ...

— Bine. Vrei să ştii de ce am nevoie ca să fiu er ci

-Da.

li zâmbesc şi îl trag de barba.

-De un pahar cu vin şi o ba.e fierbmte. Mâ priveşte în tăcere pentru» cbp ■ _ Pot sa fac asta pentru tute.

— Mulţumesc, ţşi ridică sprâncenele.

— Nu cumva ai uitat ceva?

îmi întind mâna peste maxilarul lui şi zâmbesc ma(|

— Mulţumesc, sir. “

Se uită adânc în ochii mei, pentru un moment lung. APr” zice încet:

— Kayla, ai grijă cu mine.

— Ce vrei să spui? îl întreb surprinsă.

— Ştiu că tu crezi că sunt puternic. Dar problema cu lucru rile puternice este că sunt fragile. Nu se pot îndoi sub presiune. Pur şi simplu, se rup.

înainte să pot răspunde, mă ridică şi mă duce în baie.

Mă scufund în fericire timp de o oră, cu spumă de baie până la gât, sorbind dintr-un pahar de cabernet. Aidan face mai multe drumuri intre baie şi restul casei, ca să-mi aducă mici bucăţele de brânză şi felii de măr, pe care mi le oferă să le mănânc şi mâ priveşte cum mestec de parcă ar ti cel mai fascinant lucru pe care l-a văzut vreodată.

Felul în care se uită la mine creează dependenţă. Pentru că îmi place atât de mult, este şi un pic înfricoşător. Nu cred ca sunt pregătită pentru asta. Se pare că nici el.

Suntem magneţi care nu vor să fie magneţi, atraşi împreună de elemente invizibile care ne scapă de sub control. Nu am cuvintele sau voinţa să-j spun că ar fi mai înţelept dacă am încetini acest tren scăpat de sub control înainte sâ deraieze de pe şine şi să ucidă toţi pasagerii. În plus, nu am depăşit acest punct, oricum?

RAtpumul evident Me da Ha da A.» siru pwIt. inUJnliil< romantice la cină şi conversaţiile polmcoa.se şi am trecut

direct la se» pervers. Nu că ni aş plânge E mai simplu aşa.
Iu – rile simple sunt frumoase. Şi cu starea mea de *spirit re •*

)nl|,|fi cnţi *r fi un c*'ln- Îmbrăcat doar În blugi, pe toaletă cu coale'c sPr')'nile Pe genunchi.

„ *Uiw m* duc la casă’

(mutaţie MU Joar mi ,ntormezl Pe unde o să fii?

¿mbct shb >' curbează buzele.

1 4C o invitaţie, şmechero. Şi ştiai deja. Care este răs-

Răspunsul este da. Ceea ce tu ştiai deja.

_ Nu vreau sâ presupun nimic.

V uita la degetul meu inelar, apoi îşi îndepărtează privirea.

- Nu-ţi cunosc programul.

Spune-L *Spune-i despre Michael. Spune-i ce s-a întâmplat.* ¿r-J sâ ştie. Merita? Nu *există niciun angajament aici. Şi* % unt singura *care* {ine *lucrurile pe loc. Abia dacă ştiu ceva despre d. La naiba, nici măcar nu ştiu câţi ani are.*

Mâ gândesc câteva secunde, intr-un conflict interior, dar mă ia prin surprindere:

— Câţi ani ai?

Râd stânjenită.

— Doamne, ce ciudat.

— Ce anume?

— Tocmai mă gândeam că nu ştiu câţi ani ai, când m-ai întrebat asta.

— Am treizeci şi cinci de ani.

— Eu am treizeci.

Ne privim unul pe celălalt.

— La ce altceva te gândeai? mur mu r A. vin pe

Ca a Câştig puţin timp.J U bulele ce luceac gmca căzii.

Mă ridic în * unch u «i Unii n«i- în smocuri irizate, agăţa c

- Mi *in t”7^uv N“1 •”“t' n: am X«' •- '* W * »nU cum ‘„“^chu M <>« „** cUr « »>eum

- De fapt, nu e chiar aşa. Mă gândeam că vreau să- • ceva despre el.

sPun

Înghit în sec. Pulsul meu începe să se accelereze N_u • ce trebuie sâ fie atât de dificil. I-am spus lui Eddie, mest soţul meu a murit, dar *el* nu mi-a tras-o în fund şi nu m-a num* iepuraşul lui. Inspir sacadat şi închid ochii strâns pentru o di • ca să-mi adun curajul, iar Aidan îmi ordonă încet:

— Ochii la mine.

Mă uit la el. Mă priveşte cu o intensitate de nezdruncinat, cu ochii lui teribili.

— îţi face rău? Asta e tot ce vreau să ştiu.

E ceva sălbatic în privirea lui, o sclipire periculoasa, care mă face să tremur. îmi trag genunchii mai aproape de piept, infaşurându-mi braţele în jurul picioarelor.

— Dacă aş spune da, ce ai face?

Răspunsul lui este dur şi instantaneu.

— L-aş ucide.

Cu pulsul zvâcnind şi cu ochii mari, şoptesc:

— Aidan.

Se uită fix la mine, aşteptând. în cele din urmă, zic:

— Asta i-ai făcut tatălui tău?

îmi răspunde fără să clipească sau să îşi ferească privirea. -Da.

Expir, închid ochii şi îmi las capul pe genunchi. Cu voce mai joasă, continuă:

— Nu trebuie să-ţi fie frica de mine.

— Nu mi-e frică.

Parcă neconvins, adaugă:

— Nu sunt un pericol pentru tine. ti-aş face rău Nu odată.

— Ştiu.

Dar te ascunzi.

- Eu... la naiba, cred că da. Doar minut, te rog.

că Pr°ceSC2. Dâ-ni, un

în tăcerea întreruptă doar de zgomotul apei. Apoi

' hcajl Ungă cadă şi inii ia faţa în palme. Zice repede: k vlIy, mai în vârstă acum. Mai deştept. Am avut mult timp gândesc h ce am tăcut. Şi dacă se va ajunge din nou la vw h mai bine pregătit

Inima îmi bale cu putere în stern.

_ 0 să mă prefac câ nu nu-ai spus câ ştii cum să scapi cu **o alini**

- Fi ce vrei. Realitatea este câ, dacă aflu că un bărbat a pus mina pe tine la mânie, nu va mai putea să o facă vreodată.

Mi sărută uşor, apâsându-şi gura pe a mea într-o promisiune uaii. Îmi înfăşor mâinile în jurul încheieturilor lui şi îl sărut şi eu. deschizându-mi buzele ca sâ-i întâmpin limba, când o strecoară înăuntru. El sondează mai adânc, inclinându-mi capul, sa ia ce are nevoie, în timp ce eu tremur în apa care se răceşte.

Apoi întrerupe sărutul şi işi lipeşte fruntea de a mea.

- Kayla. Răspunde-mi acum. Şi spune-mi adevărul. Iţi face rău?

— Nu, ii răspund cu lacrimi în ochi.

El se îndepărtează şi mă priveşte încruntat.

— Atunci de ce plângi?

— Pentru câ tocmai mi-am dat seama câ sunt nebună. Sunt literalmente, cu siguranţă, nebună.

— De ce spui asta?

O lacrimă singuratică se strecoară şi şerpuieşte pe obrazul meu. Mă doare în piept şi şoptesc:

- Daca aş fi fost sănătoasă la cap. nu mi s-ar fi părut atât de frumos sa ameninţi că omori pe cineva pentru mine.

Se ui* h nune o mă trage în picioare şi ma ridică din ap. - un cu. cu apa şiroind de pe mine şi ma \ . inu desface coapsei vânt. îngenunchează între V.a . scX ul meu expus- deschise şi se apleacă şi pui ambele mim» Ş „ Glod V degetul peste sfârcurile mele. Cred că acesta este modul | Uldt a-mi spune că putem fi nebuni împreună.

îmi afund mâinile în părul lui şi oftez. Barba lui im, coapsele. Limba lui delicioasă şi fierbinte pătrunde adânc ¡n mine. Vârfurile aspre ale degetelor lui alunecă înainte şi in apoi peste sfârcurile mele rigide şi în scurt timp gâfâi şi g em taie legănându-mi şoldurile în ritmul mişcării limbii lui. Când im, ciupeşte sfârcurile tare. îmi dau drumul în gura lui, vibrând şi strigându-i numele.

îmi suge clitorisul până când mă lasă fârâ vlagă, apoi se ridică şi îşi dă jos blugii. Se coboară deasupra corpului meu şi intra în mine. Cu mâinile în părul meu şi cu faţa îndreptată spre gâtul meu, îmi zice răguşit:

_Oacâ te hotărăşti că nu asta iţi doreşti, promite-mi câ vei pune capăt înainte să mă îndrăgostesc de tine.

— Promit, şoptesc, luptându-mâ din nou cu lacrimile.

— Bine.

Vocea lui scade.

— Dar, ca să ştii, nu ai prea mult timp la dispoziţie.

— Aidan...

— Taci acum.

Face dragoste cu mine cu o tandreţe atentă, pe care nu a mai arătat-o până acum, purtându-se cu mine ca şi cum aş fi (acută din porţelan. Când atinge punctul culminant, o face cu un geamăt moale de disperare, ca şi cum ar şti că acest lucru pe care îl facem este mare şi periculos, capabil să ne anihileze pe amândoi.

înţeleg exact cum se simte.

26

Dimineaţa de duminică se luminează cu un albastru strălucitor. Norii de ploaie au fost alungaţi de soare şi, pentru prima dată după câteva săptămâni, afară este superb. Aidan pregăteşte micul-dejun: omletă, bineînţeles, dar şi pâine prăjită şi şuncă, apoi iacem duş împreună. El fredonează în timp ce îmi spală corpul, zâmbeşte când mă şterge cu prosoapele şi fluieră când ne îmbrăcăm.

înlr-o dispoziţie bună, Aidan este ameţitor. Cu faţa luminată, e chiar mai chipeş decât de obicei. Pentru că vremea e frumoasă, propune să facem drumul spre casă cu motorul lui. Accept şi ii spun câ făceam motocros în adolescenţă. Mă priveşte neîncre

zător, cântârindu-mă din priviri.

-Tu?

- Nu judeca o carte după copertă, Casanova. Ştiu că arat ca fata din vecini, dar pe dinăuntru sunt maii mult ca fata cu un dragon tatuat*. Se gândeşte câteva “c^d^°ar meroorie fără IQ-ul de geniu, fără abilităple informatice eidetică.

Apoi mâ înveselesc.

_ VotuO. >unt anusocia . ume , lul srie» tar.

----------din cartea cu

Aidán râde în barbă.

— Ceea ce eşti tu se *numeşte adorabilă.*

— Nu-i aşa? aprob eu, prefacându-mâ câ asta nu

să mă luminez precum soarele.

•

— Da. Hai să vedem dacă am o *jachetă pe care* sâ 0 purta, iepuraşule.

— Nu o să-mi fie bună niciuna *dintre jachetele taleur^ Scotoceşte în dulap şi scoate o* geacă bomber din *piele * gră,* atât de mare, încât aş putea *la fel de bine să o folosesc post de cort* şi să merg cu ea în *camping.*

Zâmbind la expresia mea, îmi ordonă:

— Pune-o pe tine.

Mă conformez, dar arăt *penibil îmbrăcată cu ea.*

— *Dacă port* asta, o să mă ia vântul şi o să zbor în spatele tău ca un balon.

— Nu-ţi *face griji, casca mea uriaşă te va* îngreuna.

Nu glumeşte. îmi întinde o cască *potrivită* pentru un erou

din desenele animate. Când râd, îmi zice:

— N-am ce face. *Creierul meu este uriaş.*

Zâmbeşte.

— Ca şi alte lucruri.

— Presupun că te *gândeşti la egoul* tău.

Frece pe lângă mine, *lovindu-mă peste fund.*

— *Haide, iepuraşule. Dacă* eşti *cuminte, o să-ţi dau* un morcov mai târziu.

Se întoarce ţi-mi face cu ochiul. Mi-ar plăcea să ftc o remarcă inteligentă, dar. la naiba, vreau foarte mult morcovul âU Aţa că im. muţe l.mba ţi i| urmez. Există un mic gara; în spatele barulut. unde iţ. pne Harleyul. o chestie mac ho luefoasă tăcută la comandâ, pentru a speria biHrăne/e sic *i* > ’ i asurzi pe top ceilalp. Porneţte c u un hu'ruit ţ. rânUn ' ^”7 ri' * un volum care im. străpunge *...”panele S pământul de* sub picioarele mele. d sâ Vlbreze

,nv lacC semn că ar trebui să urc în spatele lui. Când o M‘un V1buna aceea încântătoare intre coapse, mă hotărăsc ^bll, a îmi cumpăr şi eu o motocicletă.

JjLurându-mi braţele în jurul taliei lui» mă ţin strâns în c pornim în trombă. Este un drum de numai zece minute ° ,r cealaltă parte a insulei, dar este atât de frumos, încât îmi să he mai lung. Aerul e răcoros şi proaspăt, dealurile sunt ,-daJe de o lumină aurie şi oriunde mă uit, văd un milion nuanţe de verde, de la mâr palid la smarald-inchis. întreaga •imc pare impregnată de el.

După o curbă, trecem pe lângă o fermă de pe marginea drumului. apoi pe lângă o cramă. Coborâm un deal spre Port Vjdison. un cartier istoric de pe malul mării, plin de parcuri n tra>et de plimbare. Câteva viraje şi ajungem pe un drum de pământ, mărginit de o parte şi de alta de copaci inalţi. Drumul •. ’.erminâ pe o parcelă plată de iarbă crescută la întâmplare, cu vedere directă la apele calme şi cristaline ale Hidden Cove.

Aidan parchează sub un cedru uriaş şi opreşte motorul.

Cobor prima. îmi scot casca şi privesc în jur cu uimire.

- Uau. Priveliştea asta e incredibila.

Işi trece piciorul peste motor şi işi trage de pe bărbie cureaua căştu. După ce o dă jos, o pune pe scaunul motocicletei şi îmi umbeşte.

- Mult spaţiu pentru un iepuraş ca să se ‘oau*‘ Râdc Obrajii mi se încălzesc, îmi ţugui buze e ş» nv

h expresia de pe faţa mea.

Haide. (.asa este aici sus. d“r c’4rati ' °

Ccdcam c* sunu.n P< „ **.

pantă dincolo de un spaţiu h P-*”’4

pe care mi o întinde ji ajung*« «emicen de

.Arare ce parc Iad în Cu MM

M tresar Perd” t-V” Nu«*^^

pini albi

pereţi interiori MU ferestre. Nu există nici amenajare MU alee de acces. Este mai mult o schiţă, schiţa unei ideea prinde contur frumos.

Va ti o verandă de jur împrejur, zice Aidan cu blând- privind cu mândrie scheletul gol al casei sale. Şi o alee aco£ care va duce la doc.

Se uită la mine cu ochi strălucitori.

— O să-mi iau o barcă. Nimic mare. O barcă mică, cu fundul plat, cu care să mă pot plimba pe lac la ora de cocteil.

Sunt atât de impresionată, încât abia dacă ştiu ce să zic. – De cât timp lucrezi la asta?

— De câţiva ani.

Cu ochii mari, mă uit în jur.

— Şi faci toate astea singur?

Râde.

— Aş vrea eu. Urmează instalaţiile sanitare şi electrice, iar atunci lucrurile încep să devină costisitoare.

Se uită înapoi la casă, respiră adânc şi zâmbeşte.

— Multe dintre ele le pot face la schimb. Ceea ce este bine, pentru că nu am bani să finanţez proiectul ăsta. Numai costul lemnăriei era cât pe ce să mă lase falit.

Mă apropii de el. Privind în continuare casa, îşi înfăşoară braţul în jurul umărului meu şi mă trage aproape.

— Cu riscul să fiu pedepsită, trebuie să-ţi spun că sigur o să te plătesc pentru munca pe care o faci la acoperişul meu.

Râsul lui este calm. Işj lasă capul pe spate şi închide ochii, bucurându-se de soarele care-i mângâie chipul.

— Ai noroc că sunt binedispus. iepuraşul?» altfel fundul tău ar fi încasat-o.

În,i înfăşor braţele în jurul taliei lui şi „dlhne$c ^ul pe

pieptul lui.

— Promisiuni, promisiuni.

Mă sărută pe creştet. Apoi stăm aşa inlr.” cu braţele unul în jurul celuilalt, ascultând briza

Sunetul îndepărtat al unor râsete de copii ajunge

Kt dan întreabă încet:

U vrut vreodată copii?

f^mniou razna. Mâinile încep sâ-mi tremure j .

îmi îngrop ţaţa în pieptul lui şi îi şoptesc

-Dt

^o uţoară schimbare în energia lui. O nouă tensiune ;u wecoara m braţe. ««»une

- Am spus ceva greşit?

Clatin din cap.

- Su. doar că... am încercat o dată. Noi am încercat

ls> spnjina obrazul de creştetul meu şi mă cuprinde cu bra-

- Nu trebuie sâ-mi spui.

- Este în regulă. Nu este un secret sau ceva de genul asta. Expir lung.

- Am avut un avort spontan. Sarcina era destul de avansată.

0 amintire mă loveşte ca un pumn în stomac: durere, ţi-pete. sânge care imi curge pe coapsele goale. Târându-mă pe podeaua biroului şi plângând, încercând cu disperare sâ ajung ia telefonul de pe perete. Este un amalgam de senzaţii care vin luate deodată, ca un clip dintr-un film rulat prea rePe e> sunetul dat la maximum. Dar a cui este vocea asta? Ţtpătu seamănă cu al meu. E vocea unui străin, plină de u abate asupra mea ca un uragan. ărul, tăiată ca V

Amintirea dispare la tel de rep e cu ur nU impre <um *u* 6 fost trasă din priza unui pro« dc su distinctă «i înfricoşătoare vă P (cu wml

ceva mai muU-4”„A’d>n. păr*”*1 ‘„„’Sii Cey»* miămp'*'

— Ttctnuri.

Mă învăluie în braţele lui. strângându-mâ. Mă aRâ| înghiţind nodul amar din gât. După câteva minute, când mai calmat puţin, Aidan zice încet: lfn

— Nu mă deranjează dacă nu eşti pregătită să vorbeşti^ anumite lucruri. Poţi să spui asta şi voi accepta. Nu voi imisu Dar să nu mă mai minţi, bine?

Şoptesc:

— îmi pare rău.

Vocea lui devine fermă.

— Spune-mi că n-o să mă mai minţi, Kayla.

— Nu o voi face. Promit.

îmi mângâie obrazul şi murmură:

— Bine. Pentru că nu trebuie să o faci. Nu trebuie să te ascunzi niciodată de mine.

Vocea mea cedează când zic:

— Nu înţeleg cum de eşti atât de uimitor.

Mă sărută pe gât, pe ureche, pe obraz, săruturi moi, ca de fluture, pline de tandreţe.

— Sunt uimitor doar când sunt cu tine. în restul timpului sunt un nimeni.

Mă bag şi mai mult în el, având nevoie de forţa lui, şi îmi place cât de sigură mă simt în îmbrăţişarea lui caldă. Scoate un sunet de plăcere răguşit, din gât, şi inspiră în părul meu. Apoi mâ sărută din nou pe gât, doar că de data asta, gura lui este mai insistentă.

— îmi place gustul tău, iepuraşule, zice răguşit. îmi placi gustul pielii tale. îmi place şi mirosul tău. Şi cum îţi pierzi controlul atunci când te fac să termini. Şi cum te uiţi la mine. Felul în care te uiţi la mine mâ tace să mă simt ca un afurisit de rege.

îşi pierde o mână în părul meu şi ¡mi trage capul pe spate, expunându-mi gâtul. Ţinându-mâ ferm lipită de corpul luă. îmi linge şi îmi sărută linia de la lobul urechii până la clavicula, apăsându-şi dinţii în pielea mea la fiecare câţiva centimetri, ca şi cum ar vrea să muşte din mine şi să mă înghită. Când expir

mi strânge de fund şi işi împinge bazinul în ~ erecţia Pe osul şoldulu'meU' <¡2 meu este instantaneu.

mi se întăresc. Inima îmi bate cu putere. Pielea mi iar ptzda mă furnică. Nu am întâlnit niciodată un art sa am o astfel de reacţie fizică, iară efort şi instan- a \<i mâcar soţul meu. Cu ochii închişi şi faţa întoarsă f.. ar. în timp ce el mă sărută pe gât, zic:

- I n leu atât de flămând. Sper că poţi alerga pe stomacul

Zimbind, îl îndepărtez şi îl privesc ademenitor, fluturân-

• i genele. Apoi mă întorc şi o iau la fugă spre pini. Râzând, e «ngâ în spatele meu:

- Mai ai zece secunde până vin după tine, iepuraşule!

Apoi mcepe să numere cu voce tare. Cu un fior prin vene, o uu li fuga pnn iarbă şi trec pe lângă casă, mişcându-mi braţele picioarele cât de repede pot. După ce ajung la un arboret de F ■ mă ascund în spatele unui trunchi masiv şi risc să arunc o

•în rapidă pe după el. Aidan avansează spre mine cu pas în- hni' rin)ind. Ţip şi încep să alerg din nou. Dincolo de arboretul

pini înalţă e o mică pajişte înconjurată de o zonă împăduritä -'■■¿sa ; >ându-mi seama că proprietatea trebuie să fie de câteva r,cctare, alerg spre pădure cu inima în gât, fără să îndrăznesc * »na uit în spatele meu. Răsufiând greu, cu coapsele arzând, ''rapung linia copacilor intr-un sprint în forţă. Sub picioare. Pinunml este moale şi ncuniform, acoperit de un covor umed de iarbă ţi frunze. înainte să parcurg câţiva meii Mm» Pr»„1, piui de h picior mir-o rUUin» de cop« pe)<>«*«•«

M aterizez pe burtă Rămân fârâ aer. . lnccrc

Pentru o clipă, rămân acolo

i'X» – muşcându-mă de gât în timp ce imi ţintuieşte inck pământ. Râde de bucurie, în timp ce eu mă zvârcd’^P'

— Iepuraş râu. ^ti

— Dâ-mi drumul!

— Ai frunze în păr, iepuraşule. Unde altundeva ai mai avea frunze, mă întreb?

Mă răstoarnă pe burtă şi smulge geaca de piele de pe nu^ aruncând-o la o parte.

— Hmm... Nu aici. Poate sub tricou.

în timp ce mă zbat şi strig în semn de protest, îmidâjos tricoul şi îl aruncă în aer. Apoi mârâie cu buzele lipite de pielea mea, în timp ce işi freacă barba de umerii mei.

— Iepuraşul meu obraznic trebuie să fie futut în pădure, nu-i aşa?

— Nu!

Ba da.

— Dâ-te de pe mine!

îşi strecoară o mână pe sub corpul meu şi îmi strânge tare un sân.

— O să ţi-o trag atât de tare, iepuraşule, zice fierbinte în urechea mea. O să iei scula stăpânului tău în mâini, stând în genunchi, complet goală, în mijlocul pădurii

Aproape că leşin de dorinţă şi cedez chiar atunci. Dar cum jocul ăsta este despre urmărire, nu ar fi prea distractiv dacâl-*> lăsa să câştige atât de uşor.

— Nu o voi face!

Zbătându-mă cu sălbăticie, reuşesc cumva sâ-l dau jos. Mă ridic şi lug intr-o clipită, pârul îmi flutură în vânt, iar sânii *mc* dezgoliţi ţopăie. Aerul rece imi umezeşte pielea încinsă Mâ prinde în timp ce alunec pe lângă trunchiul noduros al unui stejar. Mă ia în braţe şi

mă sărută cu poftă. Dezechilibrau, mă clatin, mima imi baie cu putere în timp ce încerc sa l împing dinspre mine. E atât de puternic, totuşi E al na,b.i depu/ZnZ Imi trage în jos fermoarul blugilor, mă întoarce >i m

foceK s* **P’ ^ar 'ine alat slr^ns*tncâl sunt

' i Când mă plesneşte peste fundul gol, ţip, sărind. **«4 inip»ngc în trunchiul copacului şi mă ţine acolo, j^ina pnnsi în jurul cefei mele, în timp ce continua să , unească Scâncind, mă agăţ de trunchi. Scoarţa aspră

* rtine sânii şi abdomenul. Fundul îmi zvâcneşte cu fiecare ^uri a palmei lui, inundându-mi pizda cu unde de şoc de loviturile se opresc brusc când Ăidan îşi împinge mâna - nţpiooarde mele. Cu gura lipită de urechea mea, îmi zice:

- Ooh. ce udă eşti. Vrei să ţi-o trag frumos şi tare în păsărică isu umedă. nu-i aşa, iepuraşule?

Oftez.

— Da. vrei. Ştiu că vrei. Şi ştii cât de mult îmi doresc asta.

Îmi bagă două degete înăuntru şi mă iute cu degetul din spate în timp ce cu ţip şi mă zbat.

— Ah, Doamne, iubito, eşti al naibii de perfectă. Scula mea «te atât de tare pentru tine. Vreau să intru adânc în această pizda perfecta, în timp ce tu imi strigi numele.

Işx scoale degetele din mine şi le face să alunece pe acolo, mprâstiindu-mi umezeala. îmi ciupeşte clitorisul umflat, facân- du-mă să ţip, apoi mă învârte şi mâ împinge înapoi înspre trunchiul copacului. Işi împinge degetele alunecoase în gura mea.

— Gusta te, iepuraş. Linge toată mierea aia dulce.

Sc apleacă sâ-mi sugă sfârcul rigid, în timp ce eui mă su pun poruncii lui, dându mi ochii peste cap. tmi trage ugu brutalitate pe coapse.

Peste umărul lui şi începe să meargă, mcie. degetelc taliei mele, cu o mână întinsă pe spatele coap lui săpând posesiv în carnea nu-a■ limbează

Dau din picioare V ^¡^'Xrare. Aidan ride . nU

pacioarelor M-ablocai „ . fi un U* b“° “

plesneţlc pes« f“[1]' '$_{pr}$i$_{o}$du •«. ?*

IQb

Mă 1**4 *şi cad În picioare pe un petic de* apoi mi *împinge În Jos până când sunt* p_e *sp^^* dtirdr *mele, mă apucă de antebraţe. Mă balans# J?'** el. luptându – mă să mâ eliberez..* *$*

— M/. *iepuraş, respira el, cu ochii sălbatici de dr te mai lupta cu mine acum. E timpul să ne-o tragon” ‘*

— Ah!

Refuz, să mă *opresc. Evident bucurându-se, Aidanim*$_{lpr}$ *mite să mă lupt cu el câteva momente, înainte să mădescai-T să-mi tragă blugii de la glezne. Când sunt complet dezbrăca, mâ răstoarnă pe burtă* şi mă trage până la *genunchi.*

Mirosul copt şi umed al pământului îmi umple nânlt.Q briză răcoroasă trece peste mine şi îmi face pielea degâmâpe tot corpul dezbrăcat. Departe, deasupra capului, păsările cânţi şi frunzele şoptesc printre crengile copacilor. Faptul că mâ vede ¿oală *şi neajutorată, cu resturi vegetale agăţate de sâni, de burţi de spate şi de fund, îl excită atât de mult pe Aidan. încât gâfâit*

— Uită-te la tine, acoperită de pământ. Fata mea dulce şt murdară.

Mă plesneşte de mai multe ori, obligându-mâ să mâ ţin în echilibru pe coate ca să nu mă răstorn pe o parte. Apoi inii mângâie *pizda expusă, ciupind-o şi mângâind-o. în timp ce fundul mă ustură şi pulsează de căldură. El geme.*

— Eşti atât de udă. iubito. Doamne, eşti atât de udă, încât ţi s-a *întins pe coapse. Micuţa mea târfa drăguţă e atât de pregătiţi pentru mine.*

Vocea lui este răguşită şi exultantă, plină de dorinţă şi triumf. Suna de parcă abia s-ar mai abţine şi. de îndată ce îşi va da *drumul, un animal pe care în mod normal îl ţine strâns legat* se vu dezlânfui Simt pe $_{ca}|_{e}$ şi fi_u *devorată şi amândoi ştim ădă ^nTÂid“*$^{d}_{on}$*'?: ’* ºChii Inchi* 8™ dintre din,.*

— *Imploră-mi să* ţi-o trag *acum. Kayla*
Eu şoptesc:
— *Te rog. stăpâne. Te rog să mi-o tragi.*

u0Cnil unui fermoar care se deschide, apoi capul pe ' ^.a|lui Mdan imi împinge intrarea. Mâ apuca de talie • pa adânc în mine. Când strig de plăcere, el Începe K F^ngi şoldurile, intrând în mine iar şi iar.

Aidan! Aidan!
Spune-mi <A eşti a mea.

_ Da! Sunt a ta!
_ $pune-mi că-ţi place scula mea.
- îmi place!

Strigătele mele răsună cu ecou printre copaci. Se întinde sub nune şi îmi atinge cu palma unul dintre sânii care se leagănă, <-ingându-l cu brutalitate, apoi trăgând de sfârc. E atât de bine, ,ncâi gem din nou.

- Iepuraş mic şi murdar, mârâie el fierbinte. Nu te poţi ¿tura de scula tare a stăpânului tău. Vrei şi tu sperma mea, nu-i aşa. fetiţo? Ai nevoie ca stăpânul tău să te umple până când o să picure de pe tine.

Braţele mele cedează. Cad în faţă. Obrazul meu zgârie pământul umed în timp ce Aidan mă fute din spate, complet îmbrăcat şi controlând fiecare parte a mea.

Râsul lui este întunecat şi mulţumit.

— Da, fată cuminte, o iei aşa cum ar trebui să o ia o târfa mică şi dulce. Uită-te la pizda aia roz şi plinuţâ, umplută cu scula grasă a stăpânului ei. îţi întind păsărică şi o deschid larg,

Şl celelalte găur. fie i rbin'' . fondul me u. Când tip.« apleacă ,i îţi bagă degetul „'arcin ea deschisă. Apoi continua să iţ> împinge celălalt d'8e'^u.mi u,e din spate, în timp ceeu mi-o tragă, aplecat “ lml scutur şoldurile pentru “ZunÎXXa dintre impmgerde lui.

— F timpul sâ primeşti sperma stăpânului tâu,zi$_{Cie}$j ton urgent. Par vreau sâ am ochii ăia pe mine.

Se retrage şi mă aruncă pe spate. Gâfâind, cu bătăile accelerate, mă uit la el în timp ce se ridică deasupra scula lui umflată ieşindu-i din blugi, respirând greu, cu^ întunecaţi arzând ca focul. Despărţindu-mi coapsele, cade mine. îşi strânge puia în mână şi îmi găseşte centrul umed,^ o forţează în mine cu un mârâit. Când gem şi mă agăţ de hairu lui, îmi prinde încheieturile mâinilor şi îmi fixează braţele & pământ. începe să mi-o tragă din nou, plutind deasupra mei în timp ce mă ţine lipită de pământ şi se uită fix în ochii mei îl implor frântă:

— Te rog. Te rog, stăpâne. Te rog, pot să îmi dau drumul'

Pleoapele îi flutură. îmi şopteşte numele. Dar nu mi dă permisiunea să îmi dau drumul. Pizda şi clitorisul meu vibrează cu fiecare împingere a şoldurilor lui. Spatele meu se arcuieşte Sfârcurile mâ dor atât de tare, încât e insuportabil. Pleoapele îmi alunecă şi gem.

Aidan îmi eliberează încheieturile mâinilor şi îmi ia capul în mâinile lui.

— Uită-te la mine, îmi ordonă el.

Mă uit în ochii lui arzători, în timp ce o spirală alba de plăcere se înfăşoară din ce în ce mai strâns în miezul meu, iar coapsele încep să îmi tremure incontrolabil.

— Eşti gata, iubito? şopteşte el, mişcarea şoldurilor lui devenind frenetică.

Incapabilă să vorbesc, mă limitez să dau din cap.

— Ochii la mine când termini. Nu te uita în altă parte Vreau sâ mi-o dai uitându-te direct în ochii mei.

După alte câteva împingeri, mârâie:

— Acum.

Trag aer în piept şi mâ împing sălbatic în el Punctul minant mă loveşte puternic şi gem, dar nu mă uit în altă par’-r Mă uit cu ochii mari la el. în timp ce pizda mea *e c^ntr»’-*

ffşi iar în jurul lungimii uriaşe şi invadatoare a penisului său, incropai adânc în mine.

* _ Oh. la naiba, Kayla, respira el. lisuse Hristoase, îmi dau drumul.

întregul lui corp zvâcneşte. Adânc înăuntru, îi simt scula vibrând. Apoi geme şi se împinge superficial, în timp ce se revarsă în mine, uitându-se drept în ochii mei. Intimitatea este atât de intensa şi copleşitoare, încât îmi pierd respiraţia. Am senzaţia ci pieptul meu este strivit de o forţă invizibilă. Şi el simte asta. Inudau seama pentru că ochii i se umplu de nelinişte. îmi rosteşte numele respirând sacadat, apoi îmi dă un sărut disperat, devorator. în timpul acesta ne privim adânc în ochi.

27

Stăm îmbrăţişaţi pe pământul umed, respirând greu. & tăcuţi. Apoi el geme şi îşi Iasă faţa pe gâtul meu, ascunzându-j ochii. Privind cerul albastru nesfârşit, îmi înfăşor braţele în jurul umerilor lui, ştiind instinctiv că, de data aceasta, el este cel care se destramă.

— E în regulă, şoptesc răguşită, ameţită. Aidan, e în regula. El scoate un sunet înăbuşit de durere.

-

li sărut uşor partea laterală a feţei şi îmi trec degetele pnn părul lui. Este greu şi fierbinte deasupra mea, tremurând tot şt. dintr-odată, sunt inundată de un sentiment profund de pact Sau de uimire, poate. Sau cu totul altceva. Nu sunt sigură d există un cuvânt pentru asta. Orice ar fi, e frumos. Cu buzele apropiate de urechea lui. ii şoptesc:

— Mi-a plăcut. Mi-a plăcut fiecare secundă. Tot ce ai iacul şi ce ai spus. Mâ auzi? De asta aveam nevoie.

Expiră un geamăt răguşit.

- Leu! meu frumos. Eţti atât de minunat Eşti exact ce am nevoie.

1 ridică fruntea şi mă sărută cu gemând în

I, ... d* câteva zgârieturi ţi vanatăi. sunt intr-o stare

. , , m 1 nr»*ri* chipul. căutând orice semn că mint. Când câ spun adevărul. înghite şi işi umezeşte buzele.

&T.vertarr

, M -am lăsat puţin dus de val.

i and’ ii răspund cu un zâmbet. Doamne, ce vocabular *».rr. a» l-ste chiar mai bun decât cel obişnuit.

■'upâ o clipă. începe sâ râdă. Uşor, clătinând din cap, râde gxani. apoi mă sărută din nou.

- Nu mă pot abţine. Scoţi la iveală bestia din mine.
- Se pare că da’. Dar acum aş aprecia foarte mult dacă am putea sâ ne ridicăm. Am o piatră care îmi intră în spate şi este nespus de dureros.

— La naiba. Scuze.

Se retrage, se ridică, intră înapoi în blugi şi închide fermoa- Apoi mă ajută să mă ridic, ţinându-mă cu grijă în timp ce-mi şterge pământul şi frunzele de pe piele.

— Eşti zgâriată toată, zice el cu voce scăzută, tresărind în ump ce mă şterge de praf cu mişcări blânde ca pana. Iţi sângerează genunchiul.

Oftez adânc, satisfăcută. ,

- Asta se întâmplă când iepuraşii sunt 1lutup >n pădu

Sunt sigură că mâine o să mă doara ca nai a. hainele* Mi se face frig. ă pantofii, tricoul.

Mă lasă pentru scurt ump. s _ jos mai devreme. Mugii Şl geaca lui, ^.¿'J^jm.şte ,i concentrare, cu gnjă. Apoi mă ajuta să m _ m aş sp.^.

ca Şl cum ar >' ,ui sunt emoV0”“1 âiltoare de acum

, e şim

im

’«ti,

câteva minute. Este incredibil cât de mulţi oameni dif cuprinde un singur trup. Cu toţii umblăm cu o mied^PH în noi, care dorm liniştiţi până când altcineva h treze«//** ca impulsul de electricitate care l-a reanimat *pe monstm/* Frankenstein, tot ce este nevoie pentru ca giganţii noştri miţi să se trezească la viaţă e o singura scânteie.

Când sunt îmbrăcată, Aidan mă ia de mână şi mâ cond^ în tăcere afară din pădure. Când ieşim în lumina soarelui, uităm la cer, apoi unul la celălalt. Ceva se simte între noi, nespUi şi profund. El priveşte mai întâi în altă parte, strângându-m; mâna şi zâmbind. Zâmbetul acela ar putea să-mi frângă inimi

Ne petrecem restul zilei în apartamentul lui. Trebuie sâ mai fac un duş, să-mi îndepărtez toate resturile de frunze şi mttrdâne de pe piele. După aceea, Aidan îmi pune Neosporin pe tăieturi şi zgârieturi şi îmi bandajează genunchiul.

Pare nefericit în timp ce face asta, cu *sprâncenele* coborâte, cu buzele strânse intr-o linie subţire. Deşi rănile mele sunt minore şi obţinute în cel mai minunat mod, urăşte sâ mâ vadă rănită.

Rămân din nou peste noapte. Mă trezeşte în *zori şi* tace dragoste cu mine cu o nerăbdare fără cuvinte, care mâ lasă tară suflare. Apoi se retrage în acel loc liniştit din mintea lui unde se duce când trebuie să se ascundă.

Dar nu-l întreb ce s-a întâmplat. Nu insist. îl las în pace. Nu e singurul care are secrete.

Când ajung acasă, Fiona e *deja* acolo. O găsesc în biroul lui Michael, ceea ce imi provoacă un strop de iritare.

— Ce cauţi aici?

îO
J

 rin4ni) în m»nâ un ştergâtor de praf, se răsuces. ,. |Sirnal h” mâ vede ?• «ce. e∗te dinspre

- Kiyh!

_ pt, eu sunt. Locuiesc aici. îţi amint

Zâmbetul ci este plin de scuze ’

-tol^r‘ „ ‘K”^N“nMndMerH

o ca Optflvl

Seincreritoare, ezit în prag. Nu am mai fost în această « maideh accident. A fost uşa închisă, iar aerul este stătu A un sentiment de claustrofobie. ’tatu ‘ <‘m

- Nu am vrut să faci curăţenie în camera asta Credeam d p am spus asta. ’v>reae^m

— Da?

— Nu ţi-am spus? Ea râde.

— Ei bine, dacă mi-ai spus, nu-mi amintesc.

— Oh. Îmi pare râu. Ca sâ fiu sincera... nici eu.

Amintindu-mi ce a spus săptămâna trecută despre posibila cauză a scăpărilor mele de memorie, mă simt şi mai neplăcut. Simt cum îmi ard obrajii, îmi mut greutatea de pe un picior pe altul şi îmi dreg vocea.

— Dar aş vrea să las camera asta aşa cum e pentru moment. Pentru că...

Fac un gest de neputinţă.

— încă nu m-am uitat prin toate lucrurile lui.

Ea zice cu blândeţe:

— Oh. draga mea, înţeleg perfect.

O să încep cu bucătăria, cu şedinţa de spiritism

Multumesc. Um... în despre care am vorbit.

Fiona se luminează la faţă.

— Da am vorbit cu sora mea! Spune că ar trebui sâ o ţinem la urmMoarea Iun» plini, care «te p«te trei sâplâmâni. Oh M a mai spus ci nu ar trebui sâ porţi parfum sau b.juteru. Nici alic accesorii, mai ales telefoane mobile. Se pare câ acestea

Chicoteşte.

— Ca şi pc noi ceilalţi.

Râsul meu este slab şi stânjenit.

— Pe fapt, cred că ar trebui să uităm de toată treaba Fiona mâ priveşte o clipă, trăgând gânditoare de periei ştergătorului.

-Păi?

Tonul ei este blând, dar pare să ceară o explicaţie. Ii una, cu reţinere.

— M-am hotărât să mâ duc la un terapeut.

Ridică sprâncenele.

— Cum te poate ajuta un terapeut cu problemele tale cu fantomele?

Expir, clătinând din cap.

— Simplul fapt că m-am gândit măcar la posibilitatea ci sunt bântuită sugerează cu tărie nevoia de terapie.

Pare că e pe punctul de a protesta, dar probabil câ se răzgândeşte, pentru că doar încuviinţează din cap.

— în regulă. Dacă asta preferi.

— Da. Mulţumesc, Fiona.

Trece pe lângă mine, evitându-mi privirea. în timp ce se îndepărtează spre bucătărie, mâ îngrijorează că am insultat-o. Mă intorc să mă duc după ea, dar ceva ce zăresc pe biroul lui Michael îmi atrage atenţia şi mă intorc înapoi. Un ziar impâtunt stă lângă locul unde Fiona ştergea praful. De unde mâ aflu, nu pot citi titlul, dar pot vedea clar fotografia care însoţeşte articolul

Este o fotografie a lui Michael. Pulsul îmi creşte. Mi se usucă gura. Mâ simt puţin nesigură, ca şi cum *podeaua s-ar 6 înclinat*- Dintr-un motiv ciudat, simt brusc frica. Traversez încet camera şi mâ opresc lângă birou. Vreau sâ iau ziarul, dar nu o tac Pur şi simplu, stau acolo şi citesc titlul.

Un localnic se îneacă.

Ziarul a fost împăturit, astfel încât doar titlul po$_{W}$ Michael sunt vizibile în partea stângă. împreună semnătură. Sunt sigură câ nu im mai văz- | ^{c}u o parte din J articol

ni am ţnn icetl ziar pe biroul lui Mi- c<W cum a ajuns aici.

începe şi o ia razna. încerc să mă gândesc la ..... pentru care ar fi putut pune acest ziar pe biroul y^hjcl dar nu gtscsc niciuna. Ar fi ştiut că m-ar supăra să ^Ui»rul A* pune-o pe seama scăpărilor mele de memorie.

. i nu am mai fost în acest birou de la accident.

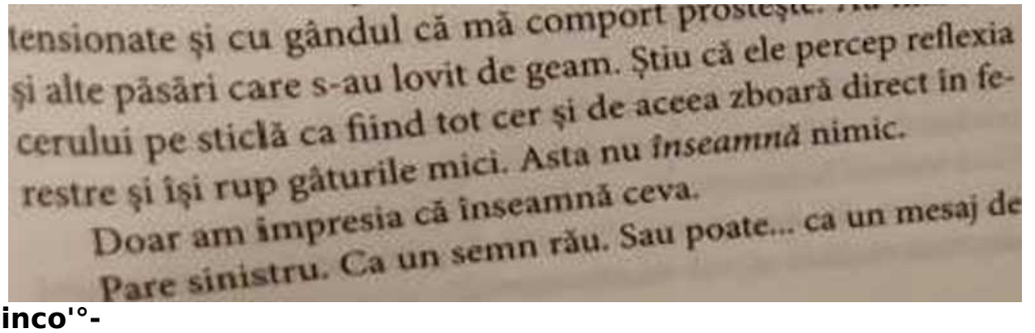
\nw

o v.x-c stinsă din minte îmi şopteşte: *poate că nu a fost* R - n.. Acopcrindu-mi faţa cu mâinile, repet în gând: Nu *există* ……. S'u existd /antonie. Nu exista /antonie.

GM loveşte fereastra biroului cu un zgomot puternic. Tre- < scoţând un mic ţipăt, apoi rămân în picioare cu inima pal- ane şi mâinile tremurânde. Nimic nu se mişcă. Şi aerul stă pe ioc Dincolo de geamuri, cerul este de un gri plumburiu, lucios, răându-mi curaj, mă duc la geam şi mâ uit afara, scrutând orizontul Nu văd nimic neobişnuit. Curtea este goală.

Plaja stăncoasâ e pustie. Abia când sunt pe punctul să mă miurc, descopăr sursa sunetului. Pe pământul de sub fereastră zace trupul fără viaţă al unei gaiţe albastre. Gâtul ii este îndoit ¡ntr-un unghi nefiresc. Picioarele se întind rigide, cu ghearele curbate. Ochii negri mă privesc fără să vadă.

Pe pervazul ferestrei se vede o urmă fantomatica a corpului păsării, acolo unde s-a lovit, cu aripile întinse în zbor. ^uPla*J dumă cu dorinţa de a ţipa, mă întorc şi fug d,n can1' |c închid în dormitorul principal. Apoi încep săpa n» toSt

tensionate şi cu gândul că mă comport prosteşte.
şi alte păsări care s-au lovit de geam. Știu că ele percep reflexia
cerului pe sticlă ca fiind tot cer şi de aceea zboară direct în fe-
restre şi îşi rup gâturile mici. Asta nu *înseamnă* nimic.
Doar am impresia că înseamnă ceva.
Pare sinistru. Ca un semn rău. Sau poate... ca un mesaj de

dinco'°-

Mă opresc din plimbare şi rámán nemişcat în camerei. Cu inima bátándu-mi nebuneşte, privev şi şoptesc: **

— Michael?

Nu se intâmplâ nimic. Momentul se prelungeşte pânjq^ nervii mei sunt încordaţi de tensiune. Când o uşă se tri^ undeva Ia parter, aproape că leşin de groaza. îmi spuncáedú* Fiona. dar nu prea cred. Impresia aceea ciudată că suntprr,^ mă cuprinde din nou, dar sunt singură în cameră.

Sau nu?

Dintr-odată, totul în cameră pare sinistru Umbra din spat« noptierei Clovnul de porţelan *de pe raftul* cu cărţi. Ursuleţul de pluş de *pe fotoliul meu de lectură,* care are, deşi nu mi-aindz seama până acum, dinţi ce par ciudat de umani.

Apoi, mai e şi adâncitura din cuvertura de *pe pat Asia* ar putea fi cea mai înfiorătoare dintre toate. Ca *aproape* în fiecare dimineaţă, am făcut *patul când m-am trezit, netezind* cuvertura şi aranjând cu grijă armata de perne decorative mid. de care Michael râdea, dar pe care eu le ador. îmi *place ca* paiul sâ arate ordonat, deoarece un *pat nefâcut face ca tot restul* şi pară dezordonat, aşa câ sunt oarecum *fixistă în privinţa acestui obicei.* Cearşafurile băgate înăuntru, pernele aşezate, cuverturile perfect netezite. Dar acum există o adâncitura distinctă pc o parte a patului. Este partea cea mai apropiată de uşă. *cea pe care eu* nu dorm niciodată.

Partea lui Michael. Adâncitura are *aproximativ* mărimea P torma unui corp.

Expir zgomotos ş, încerc u mi incura^ rome în caZT^l *

P'crzj cun, Pâi^. Nu *exişti*

de pe comodă. imi scot Nu

e nimeni la intrare Veranda dln *fal“ ÎUrn”*U dc*

Aita e. *M am sdlurat Nu am de eUctncâ stupidd sd md înnebunea! ** ° P*M*”*

jurnalul dc apeluri, să găsesc 7 numărul lui ^.^rul. aP01 stau aco ı ° rcsPirând accelerat, până când

~AW

Bună. Eddic. Sunt Kayla. Iţi aminteşti de mine? Cu aco-^ul cu scurgeri şi cu problemele electrice?

, Sigur. îmi amintesc! Hei. Kayla! Ce mai faci?

__ Sunt bine, mulţumesc. Tu ce mai faci?

Râsul lui este slab şi gâfâie.

- Suuuuper.

Pare drogat. Ce surpriză.

- Asta e... bine. Deci, motivul pentru care te-am sunat este â vreau numărul de telefon al terapeutului tău.

- Oh. sigur! Eu doar, uh...

Tace o clipă, apoi zice:

— De fapt, nu mi-l amintesc.

- Nu l-ai salvat în telefonul mobil?

Pare confuz.

— Telefonul mobil?

Da, complet drogat. Ori asta, ori aveam dreptate în legătură cu faptul că locuieşte intr-o comunitate iară facilităţi moderne. Numărul ăsta trebuie să fie un telefon fix. Oftez.

— Spune-mi doar cum ii cheamă.

- Oh. da. da. *no problema.* Numele lui este Letterman.

Dr. David Letterman.

Mă încrunt.

— Ca prezentatorul de talk-show?

încă o pauză confuză.

— Cine? , . r orice caz. această conversaţie

Deci nu arc nici telcvizo * revcdcrc.

«învârte în cerc. E “mPu ‘ . ks. ţ| voi sunr Eln s«„

_ David Ixttcrman. Am ’ ,uOly.npk.viMV)den.u<rul

dearm.Ciâd»rea*«mic4.dec

Qmofc bine dAdlrea, aşa *a* li mulţumi |ui

pnwnil din nou cA voi da numărul lui de tclcf fin U k. ncwic de un meşter. I)eşi probabil câ se pricep« mai bfaL' * ** de droguri. Pupâ cc închid, cobor la birou şi || pe Googlc, pe laptop. Nu apare nicăieri. Probabil că hj^* atAt de drogat. încât mi-a dat un nume greşit. Mâgân^" sun din nou, dar decid câ c o cauză pierduta. Următoarea^ probabil câ îmi va da numele dentistului sâu. *

Deznădăjduită, mă uit o vreme la ecranul computerului câ terapeuţii din Seattle sunt mai scumpi decât cei depein^ şi nu-mi place ideea de a lua feribotul dus-intors spre oraş 0 dată sau de două ori pe săptămână. Aş putea încerca sâ găsesc pe cineva în Bainbridge. dar ştiu că va fi greu. Apoi mâ gândesc la posibilitatea ca dr. Letterman să fie *singurul* psihiatru de pe insulă. Sau poate că nu e deloc psihiatru, ci un doctor voodoo care va dori să sacrifice un pui şi să-i citească în măruntaie, ca sâ vadă ce e în neregulă cu mine. Asta pare a fi mai mult în
stilul lui Eddie.

Doar că David Letterman nu sună ca un nume voodoo. încep să mă simt epuizată de micul meu joc *de* ghicit mental, aşa ci mă hotărăsc să fac o tură prin centru mai târziu dupâ-amiază, după ce pleacă Fiona, şi să dau o fugă la biroul lui Letterman. Poţi spune multe după biroul cuiva. Dacă are o secretară drăguţi şi locul nu arată ca şi cum ar fi găzduit recent vreo ceremoniede magie neagră, îmi voi face o programare. Oricum, trebuiesâ iau rufele de la curăţătorie, iar curăţătoria e la o stradă depărtare

Să sperăm că hainele mele sunt încă acolo. Le-am lăsat înainte de accident. Când o durere ascuţită mă înjunghie În ochiul stâng, mormăi o înjurătură.

Exact ce-mi trebuia, o durere de cap.

Mâ întind pe canapea şi închid ochii. *Probabil* câ adorm, pentru că atunci când deschid din nou ochii, *lumina* s-a *schim* bat. Umbrele se strecoară pe pereţi ca nişte degete *lungi Şi*

ce nuşii. Când mă uit la ceas, sunt surprinsă să descopăr că am dormit mai mult de patru ore.

nwu, cam este cufundaţi În linişte-

Flona

** u” « tni «Wmb 'nU un ţricou curat’apoi con‘ ’’ Cn ’nini »< parchcT. pe strada plini de copaci din faţa I ddie mi a spus sc biroul lui Letterman. am maşină» se Întâmplă să arunc o privire la P f ui de peste drum. The Harbor House este un local cu u mart, cu o terasă cu vedere la apă şi cu jazz live în serile un loc popular atât printre turişti» cât şi printre '¡nu; l neon,în timpul verii, se face chiar coadă ca să intri. pâî acum nu este vară şi nu este nici coadă. Văd limpede

- -..rca în restaurant. Pe uşa din faţă, cu braţul agăţat pe umărul ane brunete voluptuoase, intră un bărbat pe care l-aş recunoaşte onundc, chiar şi din spate.

Aidait

28

încremenesc. Inima mi se opreşte. Simţindu-mâ de parcă am primit un pumn în stomac, mă sprijin de portieră ca să-mi revin. Apoi rămân acolo, în stare de şoc, încercând să mă hotărăsc ce să fac. Dar nu e nimic de tăcut. Eu şi Aidan nu suntem intr-o relaţie serioasă. La naiba, nici măcar nu am întrebat dacă iese sau nu cu alte femei. Nu ştiu nimic despre viaţa lui personală.

— O, Doamne, zic cu voce tare, îngrozită. Kayla, tâmpito!

Ar putea avea alte douăzeci de femei cu care să facă sex prin rotaţie, tară niciun prezervativ. Exact aşa iau naştere regretele pe viaţă.

Mă întorc repede în maşină şi trântesc portiera. Gem, mă aplec în faţă şi îmi sprijin fruntea pe volan. Cu ochii închişi, mă înjur în gând, dar nu-l iert nici pe Aidan de câteva înjurături. Nu că ar merita. Nu s-a încălcat nicio promisiune. Durerea aceea îngrozitoare din piept este doar egoul meu care suferă. Sau poate că e inima mea, nu-mi dau seama. Orice ar fi, e dureros. Mi-ar plăcea să-l lovesc în câteva dintre cele mai sensibile părţi ale corpului.

Când se aude o bătaie scurtă în geam, mă ridic brusc. Aidan stă aplecat în faţa geamului din dreptul şoferului,

privindu mi întrebător.

RdhiU

pentru ci mi[iac nicio mi]$[carc]*” [au]d spunând:

Mi s-a părut nuc câ eşti tu. Ce faci?

Căldura îmi urcă în obraji şi zic repede:

_ Nimic. Stau aici.

pupă o clipă, mă întreabă:

— E un moment nepotrivit?

Ştiu ce vrea să spună şi nu se referă la iminenta mea cădere nervoasă.

— Sunt singură.

— Bine, revin la cealaltă întrebare, la care ai răspuns, dar nu chiar. Ce faci?

— Am fost doar... cu nişte treburi.

Se încruntă, iar privirea ii devine pătrunzătoare. Oftez şi îmi doresc să mă tac nevăzută, dar, din păcate, asta nu se poate face.

— Ieşi din maşină, Kayla.

Mă încrunt la el.

— Chiar trebuie?

-Da.

Face un pas inapoi şi îşi încrucişează braţele pe piept, aşteptând. Mă gândesc să pornesc motorul şi să plec în trombă, dar hotărăsc să nu o fac. Probabil că ar alerga după mine şi mar prinde la următorul semafor. Aşa că mă pregătesc pentru o conversaţie incomodă şi ies din maşină.

Mă ia de braţ şi mă conduce în siguranţă pe trotuar, apoi stă în faţa mea cu braţele încrucişate din nou pe piept Nu spune nimic. Doar stâ acolo, privindu-mâ în tăcere.

- Bine, în reguli. O să încep cu. Bună, Aidan. Ce mai faci.

Mijeşte ochii, dar nu-mi răspunde, Din experienţMtm că am putea sta aici toată noaptea până să-mi spună ce ar em minte. D.C* se va intămpla vreodată. Fac un semn spre maşină.

— Eu plec, spun.

-De ce te porţi atât de ciudat

– Eu? Eu mi P[orl duda,?]

Mă *priveşte supărat, de parcă se gândeşte serios* y *genunchi chiar aici, pe trotuar, şi să-mi dea o pal^^Pt* la fund. Cu un *avertisment în glas, mă întreabă:* [2]

— Ce s-a *întâmplat, iepuraşule?*

Auzindu-l că îmi spune aşa, *încep să mă enerva fa amintesc cu severitate că acest bărbat nu-mi aparţi^* avem niciun angajament, că toată chimia sexuală inc^^ din lume nu înseamnă o relaţie, dar nu reuşesc să mă* convinge cred asta. Sunt rănită, *sunt furioasă şi mi-e ruşine câm-ap^ prăbuşită peste volan pentru că eram* atât *de rănită şi furios Dar să fiu a naibii dacă am de gând* să recunosc asta. p$_{oae}$ că nu am prea multe, dar încă *mai am mândrie. îmi ridic bifa* şi zic *calm:*

— Nu s-a *întâmplat nimic. Eram* aici cu nişte treburi. Afi bucur sâ te văd.

Ochii lui se aprind de furie. Cu voce joasă şi controlată, ace

- Trei minciuni nenorocite dintr-o singură respiraţie. în- cearcă din nou, şi de data asta fii sinceră.

Fierbinţeala îmi pulsează în obraji. .Mă *holbez la el, conştientă că îmi* tremură mâinile şi câ aş vrea să i le *încolăcesc în juni!* gâtului şi sâ le strâng *foarte tare. Cu fiecare gram de autocontrol de care dispun. întreb:*

— Cum decurge întâlnirea ta. Aidan?

Clipeşte nedumerit, pufneşte şi râde scurt. Se uita peste umăr spre restaurant, apoi se *întoarce şi mă fixează cu o privire de o intensitate* atât de *arzătoare. încât fac un pas înapoi. Ochu* ii strălucesc şi zice încet:

— Oh. iepuraş. O sâ *plăteşti pentru asta mai târziu. Apoi mă ia de braţ şi mâ conduce peste stradă. Ignorându-mi ^r olu >a restaurantului şi mă conduce pe lângă*

<*• -

Chiar lângă prietenul *Iu, hke^?*
Injeleg intr-o clipă *că tend mu* [CU] [dc *“„***■]
în natura umană tocmai s-a ini [oC * *Presupune* ce e *mai tău*
[ors] **sâ mă muşte.**

^pnndu-sc lângâ masă, Aidan face un gest către bruneta, peb. ca este Kayla. Kayla, salut-o pe Deb,

îtni aruncă o privire tăioasă.

_ F. soţia lui Jake.

- Desigur, spun roşie în obraji. Bună, Deb. Mă bucur să lc cunosc-

Faţa mi se înflăcărează şi mai tare când Deb sare pe scaun 5i bate din palme entuziasmată.

- Kayla! Am auzit atâtea despre tine! Este atât de minunat sâ te cunoaştem! Vino alături de noi, te rog!

— Oh, nu. Nu vreau să vă întrerup cina.

— Nu fi prostuţâ. Nu intrerupi deloc. Abia aştept să te cunosc mai bine.

în timp ce stau acolo, cu mâna mare a lui Aidan încolăcită în jurul braţului meu, jenată şi roşie în obraji, Jake îmi zâmbeşte.

— Bună, Kayla.

-Jake.

— Cum merge sistemul de securitate?

— Grozav, mulţumesc.

— Mă bucur sâ aud asta.

Se uita la Aidan.

— Ai de gând să te aşezi sau bărbatul ăsta o să te arunce pe umăr şi o să te ducă în pădure?

— N-avem de unde şti.

Aidan trage un scaun ca să mâ aşez, iar el se aşazâ pe cel de lângă mine. Apoi işi sprijină coatele pe blatul mesei şi se holbează la profilul meu cu intensitatea unui anchetator FBI.

— Aidan? zice Deb. părând confuză. E totul în regulă?

Nu răspunde, dar tensiunea din corpul său este suficientă pentru a comunic» multe. Uitându-mâ la Deb, ii zic cu sfiala:

— E supărat pe mine.

Evident surprinsă, ea se uită când h unul, când la altul.

— De ce? Tocmai ne spunea cât de uimitoare eşti. înainte

să iasă afară să răspundă la telefon!

Situaţia devine din ce în ce mai bunâ. îmi * ,(W sub nusi de ruşine, dar reuşesc să zâmbesc ln COrd>(^ răspund^ ceva ce nu i_a plăcut.

Ea şi Jake se privesc surprinşi, apoi se uită ina cu sprâncenele ridicate. După ce îmi dreg vocea bin ** rri|p<

— L-am văzut venind aici şi că te ţinea de umeri supus că sunteţi împreună. îla/nPre-

Ea râde.

— *Noi** Oh, dragă, *¡1 cunosc pe Aidan din liceu Mj* un frate.

Jake îşi strecoară braţul în jurul spătarului scaunului ci h trimite un zâmbet leneş.

— Şi pe mine mă cunoşti din liceu. Simţi că aş fi fratelеu?

Zâmbind, ea îl loveşte uşor *pe coapsă.*

— *Oh.* taci din gură. Ştii ce vreau sâ spun.

Se sărută afectuos. în timp ce Aidan continuă să mă mângâi pe obraz. Apoi se apleacă şi îmi murmură la ureche:

— Erai geloasă.

îmi întorc capul. Nu se poate confunda strălucirea de călduri din ochii lui. E chiar acolo, vecină cu dezamăgirea. *Mi* mujc de obraz, el chicoteşte şi se dă înapoi. Râsul îmi dâ speranţacă pedeapsa pentru că mi-am încălcat promisiunea dea nu-l minţi niciodată nu va fi prea severă. Chelneriţa apare cu un vas cu api apoi întreabă dacă vrem băuturi sau aperitive înainte de cină.

— Doamne, da. Daţi-mi un scotch şi apă. vă rog. Dar. uyx cu apa. zice Deb.

Deja îmi dau seama că o să mă înţeleg bine cu această fcmoc Eu cer un pahar de vin. iar Jake şi Aidan *comindâ bere.* Când chelneriţa pleacă să ne aducă băuturile. *Deb te ¿pieţei pe**** masă, zâmbindu-mî cu nerăbdare.

— Kayla. am înţeles că eşti pictonţi
— Ilustratoare, de fapt.
Işi încreţeşte fruntea. ═══

Nucaa-^i'»cru? , , ,

i'rcsupun că suni o pictoriţă comerciala. Spre deosebire n artist plastic.

“ ‘|nseantnă că iaci bani, zice Jake cu un râs.

Nu prea mulţi» răspund cu părere de rău. Dar îmi plătesc tacturile-

Sunt atât de invidioasă. Eu nu am nici măcar o celulă creativi în corp.

Jake pufneşte.

- Nu ştiu ce să zic despre asta. Tu vii cu nişte poveşti destul de creative în fiecare lună când vine factura de la cârdul de credit ţi trebuie să explici de ce ai cheltuit atât de mult pe Amazon.

Ea flutură nepăsător o mână în direcţia lui.

- Iţi tot spun, dragă, tot ce cumpăr este absolut esenţial.

- Explică-mi cum şase perechi de colanţi negri identici sunt esenţiali.

Ea se întoarce spre el revoltată.

— Ai prefera să mă duc goală la cursul de Pilates?

— Aş prefera să faci totul dezbrăcată.

Ea se întoarce spre mine cu buzele strânse.

— Zece ani de căsnicie şi el e tot iepuraşul Energizcr.

Încerc să nu mă înec cu o înghiţitură de apă. Sub masă, Aidan mă strânge de coapsă. Ştiu că zâmbeşte, fără să mă întorc să mă uit. Chelneriţa se întoarce cu băuturile noastre şi ia comenzile de mâncare ale tuturor. După ce pleacă, Jake, Deb şi cu mine discutăm despre diverse, în timp ce Aidan ne priveşte în tăcere. Mâna lui încă se odihneşte pe coapsa mea, o amintire caldă că trebuie să îmi cer scuze mai târziu. Şi după aceea, când voi fi singură, o sâ mă gândesc serios la mine însămi.

l-am spus lui Aidan că ceea ce îmi doresc este să îl cunosc mai bine. Să petrec timp cu el şi să văd unde se

ajunge. Asta era adevărul, dar era lot adevărul?

Oare chiar vreau ceva mai mult?

Dacă suni sinceră cu mine însămi... da.

Î *< AnJulifttmif^rie.^uIntelegcumifpu^^* a „M «runc «

*'V1 iniin,e în,r 0 a,i ' **

»«< M'Lhad CC SPUne U,i *te " M*

S Cc *V** n^a mea_SUn,ın^ £

U ' 'au rf aflu răspunsul. Dar. pentru a fi con^. *fetişi cu mine, trebuie puse.*

— Nu *crezi, Kayia?*

RrtI<. îmi dau seama câtoata lumea ajteapta sa rasPwd

■ T.r. ne care a pus-o Deb. Dar am fost atât de p,^ fn'^dunlemele. încât nujtiu cem-a întrebat. Mă *obrajii mi se încing.*

— Scuze, *despre ce era vorba.*

Deb ezită *Când se uita în jos la mâna mea stanga* aşezată pe faIa de masă, *imi* dau seama că îmi răsucesc obsesiv verigheta în jurul degetului. Îmi trag mâna sub masa şt mgh.t nervos, spe- ând ca Aidan să nu se fi prins, dar *ştiind* ca probabd s-a pnns Şi de ce naiba mai port încă nenorocita aia de venghetaî *De ce anume mă* agăţ?

Alte întrebări care necesită răspunsuri.

Deb zice cu blândeţe:

— Spuneam doar că noi, fetele, trebuie să rămânem unite.

Este evident câ nu asta a vrut să spună. Este amabilă, îmi spune că îşi *dă scama că sunt destul de tulburată, dar câ mă susţine.*

Jake, pe de altă parte, ¡mi aruncă o privire tăioasă. El nu mi slăbeşte din priviri. Se întoarce spre Aidan şi îl întreabă cum merge construcţia casei, o stratagemă evidentă pentru a îndrepta conversaţia intr-o altă direcţie.

Ei vorbesc despre proiect. în timp ce eu stau şi ascult intr-o tăcere incomoda, oferind din - - . . .1 rscm.r» i ° Uln În can d un zâmbet crispat ca răspuns la o privire îngrijorau a lui Deb

1. un dezastru. Eu sunt un dezacrm \r - – x sâ port o conversaţie de zece min reuşesc niCl

fac de râs. Probabd câ J-am făcut OAmcnt
e ras pe bietul Aidan în *ţoale*
¿tainul poale li fikut dc râs, mai întâi presupunând «wnk'' jul mai bun prieten al lui este o parteneră dc sex. 3 ' 'ându-mă cu verigheta mea şi visând cu ochii deschişi *trebui pu aia.*

În momentul în care acest gând îmi trece prin minte. Aidan x pune braţul peste umerii mei şi mă strânge. Inundată de înghit şi mâ uit în pământ, clipind rapid, să alung licnnnle din ochi

— Trebuie sâ mă duc la toaletă. Kayla, vrei să vii cu mine? nu întreabă Deb.

Femeia este o sfântă.

încuviinţez din cap cu recunoştinţă, apoi mă ridic şi o urmez departe de masa, simţind privirea lui Aidan lipită de spatele meu. De îndată ce suntem în toaleta femeilor şi uşa se închide în urma noastră, mâ sprijin de chiuvetă, îmi acopăr faţa cu mâinile şi expir greu.

Deb îmi pune o mână pe umăr.

— Nu-ţi face griji pentru asta. El înţelege, îmi las mâinile jos şi o privesc neputincioasă.

— înţelege ce? Că sunt o cretină?

Ochii căprui ai lui Deb sunt la fel de blânzi ca şi gesturile el Îmi zâmbeşte cu blândeţe şi zice:

— Oh, scumpo. Aidan a trecut şi el prin iad. Ştie că singura cale de a trece prin el este sâ continui până ajungi pe partea cealaltă. O să ajungi şi tu acolo. Trebuie doar sâ ai încredere în acest proces.

Se întoarce şi se încuie intr-o cabină. Stau şi mă uit fix la uşa indusă pană când se aude apa şi ea reapare. În timp ce stă la chiuvetă să se spele pe mâini, li zic

_ chiar ti-a spus totul despre mine.

Scoate un prosop de hârtie din dozatorul de pe chiuvetă.

Ştergându-şi mâinile, aprobă din cap.

— Nu se Întâmplâ des ca Aidan sâ p|.1fA n#

• < • ’ »' lncvA v.i trebui să mă icr|i că m-am entuziasmat. Nuani(tl '•* . întâlnire dublă cu el de ani buni. lfe»ln, Aruncă hârtia mototolită în coşul de gunoi, lpo, |f lângă mine şi trage uşa de la baie. „»h

— Haide, prieteno. Dacă mai stăm aici mult timp, VOr ln să se îngrijoreze şi vor veni să ne caute. Şi crede-mă spun că nu vrem să se întâmple asta.

- Partea cu îngrijorarea sau cu căutarea noastră?

Ea râde.

— Ambele.

Zâmbesc, gândindu-mă că, de fapt, îmi place destul de^ când Aidan vine să mă caute. De-a v-aţi ascunselea este nod meu joc preferat, datorită lui.

Când ne apropiem de masă, Aidan ş. *ake se* opresc brusc din vorbit. Judecând după limbajul trupului ş. duPa tensmnea Î n aer am întrerupt o ceartă. Eu şi Deb ne ocupam locunlc. apoi urmează o tăcere lungăşiciud^în – —

X' *«-

zează:

— Las-o baltă.

— Nu, e în regulă, zic eu. Dâ-i drumul.

îşi sprijină antebraţele pe masă şi arată spre Ai

— Omul ăsta nu merită niciun *tel de rahat.*

— Jake. îl avertizează Aidan scrâşnind.

— Sunt de acord. Care este întrebarea ta? ii zic.

— Ce faci?

— Adică?

— Vreau să spun ce faci cu e/?

Face <> pauză şi priveşte tăios spre degetul meu *inelar.*

— Este evident că eşti angajată în altă relaţie.

n,t. Atd«n *întoarce spre mine.

' răspunde. Îmi zice şi apoi se întoarce spre Jake Ai <|rt măsura

’nîfr |W are grijă ite tinc’ zic cu încet<

Nu am nevoie să aibă grija de mine.

În timp ce Aidan şi Jake se încruntă unul la celălalt, Deb îşi ,pniină mâna pe antebraţul lui Jake. îi zice cu blândeţe:

— Dragul meu. Las-o baltă.

Jake izbucneşte:

— Pe naiba o las baltă! Este cel mai bun prieten al meu. Am văzut cum a fost luat la mişto, bătut şi lovit de viaţă mult prea mult timp. Şi, în sfârşit, se află intr-un moment bun, după ani de zile în care a trecut prin tot ce are lumea asta mai rău de oferit.

Se întoarce şi mă fixează cu o privire rece.

— Apoi ai apărut tu.

Işi coboară privirea pe degetul meu şi se uita acuzator la verigheta mea. Aidan şuieră:

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Imitând gestul lui Deb, îmi las mâna pe antebraţul încordat al lui Aidan. Inima îmi bate cu putere, mă uit în ochii furioşi ai lui Jake şi zic încet:

— M-ai întrebat ce fac. Iată care este răspunsul. Tot ce pot, ca toată lumea. Am trecut recent pnntr-o încercare uriaşă. Nu mi-am revenit încă. Nu ştiu cât timp va dura sâ trec peste ea. Dar, intre timp, îmi trăiesc viaţa şi mă străduiesc. Iau lucrurile aşa cum vin, încercând doar să merg înainte prin toată confuzia. Dar nu sunt intr-o altă relaţie. Nu există altcineva.

Mă întorc spre Aidan şi îmi fac curaj.

- Iar ziua de astăzi mi-a dovedit ceva. Văzandu-te eu Deb. crezând că esti cu ea...

înghit nodul din gât

Vreau ± K d < am crezut ,i. ca să fiu complet nicjunul dintre noi

implicata Sunt mult mai sincera, asta mă sperie de moarte.

J T_ “S

Emoţia reflectată în ochii lui Aidan este cople^ uke dispar. Restaurantul dispare. Totul în jurul no$_{Hri}$?[1]- negru. Rămânem doar eu şi Aidan stând unul lâ$_{ngl}$ ’ > ,$_{r}$>vindu-ne sufletele dezgolite. El zice răguşit: S

^{P} _ Şi eu Tot ce ai zis. Şi eu.

- Ştiu, şoptesc cu lacrimi în ochi.

El imi ia obrazul în palmă.

_ Par nu trebuie să fii speriată. Te voi prude când vei căd^

Jake geme.

— Sâ fiu al naibii. Cred că acum eu sunt nemernicul.

— Te vei revanşa plătind cina tuturor, zice Deb. Ah. $i câ acum vine chelneriţa cu aperitivele? Sincronizare perfectă Sâ mâncăm, băieţi.

Când Aidan se îndepărtează de mine, întrezăresc o figură familiară în oglinda mare şi dreptunghiulară montată pe pere- tele din spatele mesei noastre. Un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat intr-un trenci gri, cu o pălărie trasă pe ochi, stând lângă uşa din faţă a restaurantului. Deşi nu-i pot vedea ochii, simt câ se uită fix în direcţia mea.

Până când mă întorc să mă uit la el, a dispărut.

29

— Kayla? Eşti bine?

Aidan se uită peste umăr, urmărindu-mi privirea. Mă întorc repede spre masă şi îmi forţez un zâmbet.

— Mi s-a părut că am văzut pe cineva cunoscut.

Nu este o minciună. Şi nu e ca şi cum aş sta aici şi aş recunoaşte că acel cineva pe care am crezut că îl cunosc ar putea fi sau nu o fantomă, aşa că voi păstra acest zâmbet stupid pe faţă, până când bătăile inimii mele vor reveni la normal şi voi putea opri ţipetele din capul meu.

Nu există /antonie. Nu *există fantome. Nu există fantome. Doamne, te rog, fă să* nu *existe fantome.*

Începem cu aperitivele. Discutăm banalităţi. Comandăm antreuri şi mâncăm. Nu-mi amintesc mare lucru din restul cinei, deoarece creierul meu este preocupat să încerce sâ rezolve enigma bărbatului în trenci, dacă nu cumva este o apariţie din altă dimensiune care mâ urmăreşte prin tot oraşul.

Chiar trebuie sâ mă duc la psihiatrul ăla. Când terminăm de mâncat şi ne luăm rămas-bun de la Deb şi lake, Aidan mă conduce afară din restaurant cu mâna în jurul braţului meu. Când mă conduce spre maşina lui. în parcare, zic.

- Să intdeg că nu mă duc acasă în seara asta.

Vei fi norocoasă dacă o să te las să pleci acasă vreodată.

(Mi IMamn< ‘M P«*ci «m d.u (/r ,|t

«.Aratul de l.i mn.U nu va compen.13 ce *a* * % r mc /k nclimştiiâ:

— Mi am lâsut geanta În maşină.

Ei îmi arunci o privire înicnsâ, energia *lu,*

— Uită *de geantă. Ai lucruri mai importante de^* taci griji.

Sunt sigura că se aude cum *înghit în sec. Drumul* tamentul lui este tensionat şi tăcut. *îmi tot deschid gur^* ceva, dar *o închid din nou. rămasă fără cuvinte.* Pânâanjr’>; la el acasă, se întunecă şi începe să plouă. *El parchează, 0^* motorul şi se întoarce spre mine, cu *ochii strălucitori. Nu^** nimic, aşa că încep eu.

— îmi pare rău că nu am *fost sinceră când* m-ai întreba« s-a întâmplat.

Aşteaptă mai *mult, tăcerea lui arzând.*

— *Ar fi trebuit să-ţi spun adevărul, dar... am fost râmti* j, furioasă. Şi m-am simţit ca o *proastă.*

— Mi-ai *promis câ n-o să mă minţi.*

— Ştiu. îmi pare rău, *şoptesc.*

— *Te cred. Dar ce se va întâmpla data viitoare? Ce se întâmpla dacă* îţi *pun o întrebare la care nu vrei* sâ *răspunzi?* 0 să mă minţi din nou?

Neavând *încredere în mine să vorbesc pentru că mă emo* ţionez, clatin din cap.

— Nu, gândeşte-te bine înainte de a *răspunde.* Simţi că nu poţi avea încredere în mine?

Ma uit prin parbriz la *ploaie şi imi înghit lacrimile.*

— *În* mine însămi nu am încredere. *Mintea mea e varză*

Nu ştiu ce e în neregulă cu mine. *Tot ce ştiu este că te vreau.* le vreau ma. mult decât orice şi „u *infeieg cum de* s-a *p*** intampia atât de repede.

Se întinde peste scaun şi mi i- J ,
ferm. murmuri ’ “ * m4ni Srringifldu m*

I, td simt şi cu. Şi sunt la fel de speriat ca şi tine, iepu- ¡lf nu voi lăsa ca asta să mă împiedice să mă bucur de secund*nenorocită. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a tâmpla[1] vrcodatâ‘

[1] Oh, Doamne. Mă omoară. O să mor chiar aici, pe scaunul jtn faţi acestei camionete. Îmi acopăr faţa cu mâinile. Mă trage pe bancheta în braţele lui. Apoi stăm acolo în tăcerea întreruptă doar de zgomotul ploii de pe capotă. După un timp, nCe cu o voce răguşită:

— Eşti gata sâ-ţi primeşti pedeapsa?

Un fior mă străbate.

— Da, sir, şoptesc.

Mă sărută pe tâmplă, apoi îmi şopteşte lângă ureche:

— Eată cuminte.

Ceea ce se întâmplă în corpul meu când aud aceste cuvinte nu poate fi normal. Furnicături, frisoane, fluturi, tot tacâmul. Dar toate acestea se opresc brusc când Aidan îmi dă drumul şi porneşte din nou maşina. Confuză. întreb:

— Ce taci?

Singurul lui răspuns este să iasă din parcare pe stradă.

— Aidan?

— le duc înapoi la maşina ta.

— Ce? De ce?

— Te duci acasă.

— Nu înţeleg. De ce mă duc acasă? întreb tristă.

Continuă să conducă în tăcere prin ploaie.

— Pentru că asta e pedeapsa mea. Ţi-am spus că iţi voi oferi ce ai nevoie şi s-ar putea să nu fie ceea ce îţi doreşti, spune privind înainte. În momentul de taţâ, ai nevoie de spaţiu.

Cu inima în gât, îi şoptesc:

— De tine am nevoie.

Tresărind ca şi cum ar avea dureri, clatină din cap.

— Nu vreau niciodată să te uiţi în urmă la această perioadă şi să crezi că am grăbit lucrurile. Nu vreau sâ ai niciodată regrete.

Vil H» *h aturi cu noi. Aşacâogâluâm i..*

»A facem paşi mici.

*— Cred că este prea târziu pentru paşi mici *'* Se uită în ochii *nici. Chiar şi în Întunericul* lui este atât *de intensă, incât arde ca focul. Când^^^* uite *la drum şi ia toată căldura, mă lasă îngheţată la restaurant şi el parchează pe stradă în spatele* Îmi clănţănesc *dinţii. Lăsând motorul pornit, se int^* mângâie pârul, apoi mă strânge de ceafa.

— Continuă, zice el încet.

— De ce am impresia câ nu o sâ te mai văd niciodată'

— Pentru că eşti o regină a *dramelor. Acum mişcâ-ţifu^ ăla dulce din camionul* meu, *iepuraşule. Sunâ-mă* când totul v» fi *limpede.*

— Limpede?

Emoţia îmi face vocea înaltă şi încordată.

— Ce înseamnă asta?

Se apleacă, îmi ia faţa *în mâini şi se uită fix în ochii mei*

— Când vei fi gata să *dai jos verigheta, va ti totul limpede. Până atunci, eu nu fac decât sâ-ţi tulbur apele.*

Mă sărută ferm» cu gura închisă. Când se retrage, îmi u inima cu el.

— Acum pleacă, îmi *porunceşte aspru, uitându-se prin* parbriz la ploaie. Când eşti gata, ştii *unde mă găseşti.*

I uptându-mă cu lacrimile, cu *obrajii încinşi şi cu inima pulsând, zic:*

— Nu vreau sâ o las aşa.

— Ştiu.

— *Cred că putem rezolva asta şi altfel.*

— Eu nu cred.

— Aidan, te *rog!*

— *Ieşi din maşină, Kayla.*

Buza mea inferioara tremuri ca a unui co_., Un ilrlgil de angoasa mi se Hocheazi în piept. *ficându-m.*

,lia M* holbez h profilul hii Aidan, dar el refuza să sc uite K(utti doar în ploaie, cu o mână care strânge volanul 1 -u «r. muichi care li Meneşte pe maxilar.

nevoie de tnatâ voinţa ca să pun mâna pe mânerul por- hfrrl Crea ce 'Tcau cu adevărat este să mă arunc spre el şi să ţm ftrtns de el. dar ştiu că nu voi ajunge nicăieri. Odată ce . .r s a hotărât, nu mai există cale de întoarcere. Deschid uşa. p Mau pe trotuar, în ploaie, uitându-mă Ia el. tşi lasă capul m K* şi c*P,râ Rrcu- Fârâ s* se uite la mine, şopteşte răguşit:

— U naiba, iepuraşule. Ieşi odată.

închid portiera. Se închide cu un clinchet gol.

Camioneta se îndepărtează de bordură şi porneşte, prinzând niczâ până când virează şi dispare din peisaj. îmi întorc faţa vpre cer. închid ochii şi las ploaia să îmi alunece pe obraji, să se amestece cu lacrimile mele.

Nu dorm deloc în noaptea aceea. Stau trează în pat, privind umbrele care se joacă pe tavan şi ascultând ploaia pe geamuri, cu gândul numai la Aidan şi cu inima îndurerată de pierderea lui L-aş putea suna, dar nu ar răspunde. Aş putea să mă duc la apartamentul lui şi să bat la uşă, dar nu mi-ar deschide. Aş putea să i scriu o scrisoare, să-l implor, dar ştiu că tot ce aş primi ca

răspuns ar fi tăcerea.

O face pentru mine, pentru noi, dar, la naiba, doare. Cel

mai puternic medicament arc întotdeauna cel mai amar gust.

Dimineaţă mă târăsc jos din pat ţi mă străduiesc să lucrez. Orele trec atât de Încet, de parcă ar fi ani. La ora trei sunt tatro asemenea stare. încât renunţ la muncă pentru ziua respectivă » mă îndrept spre clădirea unde se află cabinetul doctoruliu I . ttrrman hotărâtă să obţin o programare.

Jumătatea drumului, văd firma unu, medium. Impulsiv, ,t,R pe marginea drumului ţi opresc. Destmy *Itighicefte.* scrie

pc finw mriprins. Se vede dfo *vitrina unei* alu. galben* tu ornamente albe. Sub *pancartă este lipjţ* apnnimath- c» *al* unui glob *de cristal* care *pluteşte* Int" ."uni Dedesubt *scrie:.*Doar astăzi, 10 dolari, ofertă ,"2^ Deşi bănuiesc dl afişul e în *vitrină în fiecare zi, 4^'* rece dolari *reprezintă un preţ mic pentru ca o femeie pe* nu Q Pestiny să-mi ghicească *viitorul.* **

Dacă nu, va fi o *poveste amuzantă de spus. Urcând*pe ajrca de piatră până la uşa din faţă, aud *clopoţei de vânt şi simt* miro- sul dulce de tămâie arsă. Deşi cam naivă, apăs totuşi pe sonerie După *o clipă, uşa se deschide şi văd o bătrână scundă,* cu *riduri* adânci pe *chip, purtând un costum de jogging mov şi nişte Air* Iordan din piele mov.

— Bună, zic, zâmbind nervos. Eram doar în trecere şi m-am gândit să fac o încercare.

După ce se uită în stânga, apoi în *dreapta, femeia îmi* închide uşa în nas. Luând asta ca pe un semn din partea Universuluicâ ar trebui să renunţ *la misiunea mea ridicolă, mă întorc* şi dau să plec. Dar uşa se *deschide din nou şi o voce de femeie strigi*

— Bună ziua! Bunâăăă!

Mâ întorc şi văd în pragul uşii o *versiune mai* tânără a *primei femei. Este şi ea scunda, dar pârul îngrămădit în vârful*

capului intr-un coc complicat împletit este negru, nu alb, iar în loc de trening mov poartă o *rochie hawaiiană înfiorată, în tonuri de* verde-gâlbui şi auriu. În jurul gâtului are şiruri de *mărgele de* plastic colorate, de Mardi Gras. Brăţări aurii ii decorează ambele braţe de la încheieturi până *la* coate. *Rujul ei este roşu aprins,* iar lacul de pe unghiile ei *lungi din acrilic este argintiu strălucitor.*

idhira sunt presărate grupuri de *pietricele care arată ca nişte* ornamente pentru pomul de Crăciun

- * —-

Kcent wd$_{lc}$. $_{ca}$rH,â$_{nu}$,e$_{sc\ c}$i^ mbCŞ‘e' Pe Un ,on siropO> C“

- Intră, dulceaţă. $^{nU\ e\ au,en,k}$- **

h«*’ Ceti**[1]* doamnă nu părea foarte primitoare.

L V »•<* g^{nH} P$^{cnlTU\ nunu}$-

flutvif i mâna astfel încât inelele ci mari să prindă lumina, ţ $_{oâ(}$bă ca un liliac şi mai nebună decât o găină udă. $_{u}$ anint la uşa înaintea ei, dar femeia e sprintenă ca o Ift^ _XI

Intră, mira.

v.ta trebuie sâ fie un fel de record în ceea ce priveşte comparitnli cu animale, dar decid că entuziasmul ei compensează > a trântit uşa în nas şi accept invitaţia. Gâfâind uşor, uşa în urma mea, apoi mă îndeamnă să intru intr-un ui 'n de pe hol, entuziasmul transpirând din toţi porii ei. Am impresia că nu are mulţi clienţi intr-o după-amiază de marţi. Sau poale chiar niciodată.

- Stai jos, drăguţă, îmi zice, arătând spre o măsuţă rotundă acoperită cu catifea neagră, flancată de o pereche de scaune din caliica aurie şi maro.

Pe masă e un pachet de cărţi de joc şi un glob de cristal pe ar. piedestal argintiu jos. Camera este decorată în ceea ce presupun câ este stilul obişnuit al unei ghicitoare. O eşarfa roşie este înfăşurată peste abajurul cu franjuri al unei

lămpi de podea. O etajera înaltă de sticlă expune o colecţie impresionantă de cristale. La fereastră, nişte draperii de mătase brodată, de un auriu prăfuit, sunt ţinute la o parte cu ciucuri şi conferă spaţiului un anumit farmec vintage, la fel ca şi covoarele de pe podeaua de lemn, care sunt uzate pe alocuri, dar totuşi elegante. Mai multe hărţi aslrologice înrămate şi de neînţeles împodobesc pereţii, împreună cu un citat din Henry David Ihoreau: „Na *la ce te uiţi e important, ci* ceea ce *vezi."* Alături de citatul lui Ihoreau este atârnat un portret vag tulburător al lui lisus. cu o cavitate toracică deschisă, cxpunându-şi inima însângerată şi plină de spini. Ochii ii sunt îndreptaţi implorator spre cer.

Mă aşez la masa, inhalând mirosul îmbătător de patchouli. în timp ce mă uit în jur în căutarea oricărui semn de sănătate mintală. Doamne, ce-o fi fost în capul meu?

GMtte iwt nu mi di timp a mi gândea.

te ta» mei >> mi anunţi. rıîrnı

Se

- Eu «unt Dettinv. scumpo. Şi este 0 mire cunosc Acum. spune-mi de ce eşti *aici* p*ere

Vieaptâ. în timp ce eu încerc sâ formulez un*pu^ sâ nu sune nebuneşte.

— Aş vrea sâ-mi citeşti Cred.

!şi încreţeşte nasul.

— Oh. drăguţă, doar nu ai venit *aici* ca să desenezi ş^- că eşti aici sâ-ţi citesc! întrebarea mea este *de ce ai* nevoie de 0 citire? Spune-mi ce se *întâmplă în* viaţa ta.

— Nu ar trebui sâ fie treaba ta sâ-mi spui ce se întâmpfc?

— Da. da, dar am nevoie de o întrebare pentru Tarot.

Arată spre *pachetul de cărţi de pe* masa care *ne*

desparte.

— Trebuie sâ *abordezi o citire cu intenţie, vezi* tu. Nu poţi sâ începi sâ tragi cărţile la voia *întâmplării Există un proces în* acest sens. Trebuie sâ o facem cum se cuvine.

Simt o dezaprobare în tonul *ei,* aşa că îi *răspund cu cea ce sper că* este respectul cuvenit.

— Bineînţeles câ da. Um. *Ei bine, cred câ întrebarea* mea ar fi... Ce ar trebui sâ fac?

Dwtiny ţfj acuzator genc/e falx spre m•M

mirin n !lmp Ce eu curâf *cirt'le. tu poţi şi* te *gândeşti cum ti* rntring. tntrebarea la ceva mat *util.*

. dnX *h efectuam un "' n<ual* elaborat *de* .curafare'

•ZZzs.'ZsxZ•* «* -

-

cuvinte nemteligibile. Dun aCCStula< în timP " mormăit loveşte de •rei ori mar$_{E}$me/L'.^{e}.^{rm}'i>â-.$^{Cir,'/eiUnta'n""a"}$ *•ndrepu. apoi* pune pachetul În feta^ *îndreaptă spre fereastră u 1 mc* cu *un teatral. Se iemiobscuht^c* g ara Peri»|$_{e}$. Li»ănd *camera to*

— Ai întrebarea, dulceaţă?

— Da

_ întreabă Tarotul.

Pnvesc cu precauţie pachetul de cărţi supradimensionate, ^cptindu niă să vâd un ochi care mă priveşte dintre pergamentele şi lianele răsucite ilustrate pe verso.

_ Cum pot sâ ii uit pe soţul meu?

Destiny işi ia din nou locul» aprobând din cap.

- Bine. Taie pachetul în două, apoi pune-l la loc şi împrăştie cărţile în forma de evantai. în jumătate de cerc.

Vocea ci este şoptită acum. Nivelul ei de entuziasm pare sâ fi crescut. Chiar şi în întuneric, pot vedea picăturile de transpiraţie adunate deasupra buzei superioare. După ce ii urmez instrucţiunile, zice:

— Acum alege trei cărţi şi pune-le în faţa ta, de la stânga la dreapta, intorcându-le aşa cum se află în pachet, iară sa le pui cu susul în jos în timp ce o faci.

Am nevoie de o secundă să înţeleg, deoarece creierul meu este varză. Dar reuşesc să îndeplinesc sarcina, spre satisfacţia ei. Cel puţin aşa *cred* eu, că este mulţumită. La fel de bine ar putea avea un atac de cord. Singura ei reacţie vizibilă sunt ochii măriţi, dar e ceva înfiorător în privirea ei. Felul în care a trecut de la animată la înlemnită, în decurs de doar câteva secunde, este neliniştitor. Urmându-i privirea, mă uit în jos la cărţile pe care le-am tras. Cea din stânga înfăţişează o persoană întinsă pe jos cu un rând de săbii ieşite din spate. Cea din mijloc înlăţişeaza un cuplu nud care se ţine de mână sub un copac» dar cartea este îndreptată spre Destiny. nu spre mine.

Cea din dreapta este cea turnat cu susul în jos. >n armu i cu o coasă în mâna osoasi. ş . dubios V nu a)uu deloc 1. surea mea Iragdi privirea spre Destiny.

Reuneai j drsculu, de spirit. Imi ndic

— Şi! Ce ln*e»mn*

Cu voce '■'lbu»1,4; '^anc|e mstore. ceea ce în sine este

- A‘ vuU' pre scheletul înfricoşător ş> spre cuplul nud semnifica»* Ar> 1

'Ui

Arcanele majore reprezinţi influentele karrnice^ Ci

„ imol» în călătoria sufletului spre iluminare. Ace«*,**

.nv -rsate. înseamnă că nu eşti sufic.ent de atena Xle a^ne majore sunt inversate. Acesta este un Joarte complex un.

jVII

Deja nu-mi plac

- Complex atâ Spre cartea cu tipul va < cu toare

Ignorându-ma. fesu . în*1

săbiile în spate. este trecutu]. Acesta este j Zecedt

_ Cartea din stâng mascu linâ puternici, IJ ce w *c<*

spade. Spadele poarta ¡n iţie verticali.e, des legătură cu mintea. A finalun < dureroase, toci

— Cartea din *mijloc este cadoul tău. Ai tras*

semnaliza criza, p

IndrigostiţiL care în *mod normal reprezintă un echilibru de forţe, energu complementare, încredere intr-o relaţie, armonie şi putere.* Dar aici este inversată, ceea ce *indică dizarmonie şi dezechilibru. Orice* se *întâmplă în viaţa ta amoroasă iţi* va *provoca o mart suferinţă.*

Minunat. Pur şi simplu, minunat. N-am noroc nici măcar de la un pachet de cărţi *stupide. Destiny* arată spre *cartea* dir dreapta mea, scheletul în armură călare.

— Această carte *reprezintă viitorul tău.*

Pentru că tace, o întreb *nerăbdătoare:*

— Şi? Ce înseamnă asta?

— .Moartea, răspunde simplu.

Ne privim fix peste masă, în timp ce ceasul df F ticâie. iar bătăile inimii mele o iau razna. Disperau dup* ** grăunte de ceva pozitiv, argumentez.

— Par este cu susul în iov Asta nu ar însemna viaţa de genul Asta? Când e inversată, nu înseamnă opusul'

cer c int â şi o

btn *

i.nn i din cap. ftctad şi-i tremure podoabele din păr.

«*« c carlc loartc prosl în clcasă* Nu se referă

. 8 k1j,Mtul vieţii. Este despre noi începuturi, transformare şi s mhart Metamorfoza de la o stare la alta. Atunci când cartea K Sioaflcs este inversată, înseamnă că te opui schimbării. A l(, i.K o schimbare majoră în viaţa ta, dar nu renunţi la trecut. v ;ucât refuzi mai mult timp sâ renunţi, cu atât mai dureroasă u deveni situaţia ta. Trebuie să te eliberezi de vechiul bagaj, mainteca acesta să te împovăreze definitiv.

Sâ md *eliberez de bagaj? Ca o clisrnă psihica?*

Derutata, mâ aşez pe scaun şi expir. Destiny zice cu blândeţe:

— Uneori este util să mai tragi o carte, să înţelegi mai bine h *a vrea* cartea cu Moartea să renunţi.

Mă uit la pachetul de cărţi desfăşurate în evantai şi mâ gândesc că mai degrabă mi-aş tăia unul dintre degete cu un cuţit tocit decât să aud alte veşti deprimante.

— Haide, insistă ea. O să-ţi facă bine.

Eu strâmb din nas.

— Bine ca un tratament de canal la dentist?

— Alege una, dulceaţa.

Ei *bine, la naiba. Dacă tot e să dau zece dolari.*

Ezitând, îmi ţin mâna deasupra pachetului cu cărţi, încercând să obţin un fel de semnal karmic de la el. Când nu se întâmplă nimic, aleg una care iese un pic mai mult decât celelalte şi o pun cu faţa în sus pe masă, în dreapta cărţii cu Moartea.

— Ah. Magicianul.

Destiny pare mulţumiţi, lucru care mi face să mă simt mai bine.

— E de bine?

Ü Î“tc O ahă carte din arcanele majore. 4i inversată, aşa câ este complicat-

¿orTndu mi «nul deznădăjduit. zice:

f **Dar.** *în esenţă. înseamnă* **c4** *cccaf”,*
I sunt durnle t»le. *,r*buk M*
I *- Ihuii despre ttt întreb Încruntau,* ****
OBrtfor *Imi Întâlneşte privirea. E* **ceva** *foart -*
Numai tu poţi răspunde la această întreb^a întrebat Tarotul cum ilpoţi uita pe soţul tău. pe aceastâ citire, este să te uiţi cu atenţie la lucruldcc^ Ea bate cu o unghie pe Zece de spade. *fCa&*

— Există o trădare aici. Poate că este vorba despre Clatin din cap.

— Nu. Nu *are sens. Michael nu m-a înşelat niciodată*

— Eşti sigură?

în amintesc brusc momentul în care femeia de la petreceri de sărbători de la jobul lui Michael l-a făcut nemernic. **Sharoo** *sau Karen ori cum o ti fost numele ei, aceeaşi femeie care a sta! în spatele meu la înmormântarea lui şi a plâns.*

Dau amintirea la o parte şi zic cu fermitate:

— Sunt sigură. Trebuie să fie vorba despre altceva. Destiny se uită la mine ca şi cum mi-ar cunoaşte toate secretele, iar acestea o deranjează foarte tare.

— În regulă, dulceaţă. Tu ştii cel mai bine. Doar gândeşte la asta. Şi, intre timp, mă voi ruga pentru tine.*

De ce naiba imi tot spun oamenii că se vor ruga pentru mine? Fiona a spus acelaşi lucru! Iritată, mă ridic. Atunci inu Iau scama că mi-am uitat poşeta în maşină.

Imi pare rău, dar trebuie să dau o fugă până la **HW.TJ** *iţi aduc banii.*

Destiny se ridică şi ea. incrucişându-şi mâinile la brâu **H** *mbmdu mi.*

Oh, nu u costă nimic, dulceaţă. E din partea mea. i

*rcducere din mdi. aceeaşi f**

I **-i** *d^^^* *muJ' ∗*

Mullumetc• E foute

PEH

Jau înapoi, nerăbdătoare să plec din casa asta. Destiny oferă să mă însoţească pănă la uşă. Pur şi simplu, stă acolo ^mbind trist, facându-mă să mă simt mai rău decât atunci ind am intrat.

0 aud strigând în urma mea când dau să închid uşa:

— Ai grija la drum, scumpo'.

Cumva, mi se pare cel mai ameninţător lucru pe care l-a spus dintre toate.

30

Draga Dante,

Sper ca aceasta scrisoare să te găsească bine. Nici eu nu mâ simt prea bine. De fapt, cred că am trecut de starea de râu şi am aterizat direct în Oraşul Nebunilor din America, unde candidez în prezent pentru funcţia de primăriţă. Ai simţit vreodată că viaţa iţi scapă de sub control? Ca şi cum ar exista forţe nevăzute care trag sforile, iar tu eşti doar o marionetă care dansează neajutorată, fiind trasă în toate direcţiile?

Aşa mă simt şi eu. Neajutorată. Pierdută în furtună. Şi e mai mult decât jalnic, pentru că singura persoană cu care pot vorbi despre problemele mele este cineva pe care nici măcar nu l-am cunoscut. Care în prezent e încarcerat din motive necunoscute mie. Care ar putea fi un criminal în serie din câte ştiu eu. (Asta nu a fost o ironie. Doar subliniez faptele.)

Deşi probabil că e mai bine aşa. Mă îndoiesc că aş putea spune cuiva pe care îl cunosc că o ghicitoare pe nume Destiny mi-a spus că am un bagaj psihic, că menajera mea încearcă să mă convingă că sunt bântuită

de fantome şi că mă gândesc serios la ideea de-a face o şedinţă de spiritism, pentru că nimic din ce este „normal” nu mai are sens. Normalitatea a dispărut pe fereastră, când a murit soţul meu.

fn plus- „A indnlgostcsc.

Ml s rt mai întâmplat doar *o* singurâ *dată, aşa că* nu sunt în domeniu. Tot *ce* ftiu este cd md simt incredibil când t cv ci ?’ ca nfl’^a cânii nu suni’ ^n‘ *?lace să l fac sâ zâm’* k n 1 'I şi urâsc *să-l fac să fie trist. Lucru la care, din păcate, se 'XJ-* r.«p.

Sunt datâ peste cap, Dante. Ai vreo vorbâ *înţeleaptă pentru mine-*

Cu sinceritate,

Kayla

31

Dragă Kayla,

M-ai întrebat dacă am vreo vorbă înţeleaptă pentru tine. Răspunsul este da. Nu tu controlezi furtuna şi nici nu te pierzi în ea. Pentru că tu eşti furtuna

Mi-arplăcea să-mi asum meritul, dar aparţine unui scriitor pe nume Sam Harris. El susţinea că liberid-arbitru este o iluzie şi sunt sigur că eşti de acord că este o idee complet deprimantă. Trecând peste poziţia filozofică sumbră insă, îmi place foarte mult perspectiva că haosul nu este în afara noastră. Este întotdeauna în noi, chiar dacă noi îl percepem ca fiind altfel.

Tu eşti haosul. Tu eşti furtuna. Tu eşti cea care creează vân tarile puternice şi mările agitate pe care trebuie să navighezi. Tu eşti sursa a tot ce se întâmplă.

Cu alte cuvinte, ţu gştj cea care are puterea,

întrebarea este ce vei face cu ea?

Sam Harris ţi-ar spune că i-am distrus complet argumentul şi < (1 habar tm am despre ce vorbesc, dar noi nu-l ascultăm pe el.

Asculta te pe tine, Kayla. Opreşte-te şi ascultă-te cu adevărat.

Tu eşti furtuna.

Ce iţi spun toate fulgerele şi tunetele?

Dante

32

Zic furioasă către scrisoarea din mâna mea:

- Daci ştiam ce-mi spun toate tunetele şi fulgerele, nu ţi-aş fi cerut sfatul!

Poate că Dante a fost trimis la închisoare pentru că a fost criminal de enervant.

Cu un oftat de frustrare, trântesc scrisoarea pe birou şi mă uit tristă pe fereastră la după-amiaza ploioasă. Şi mai multă ploaie afurisită. E ca şi cum vremea ar fi complotul malefic pentru a mă înnebuni şi mai tare decât sunt deja. Au trecut două săptămâni de când n-am mai luat legătura cu Aidan. Fiecare zi ce trece e mai mohorâtă şi mai deprimantă decât precedenta. Nu mai pot să dorm, pe lângă toate celelalte probleme, şi încă nu am găsit un terapeut. Zilele trecute, când am fost la clădirea în care a zis Eddie că are doctorul Letterman cabinetul, nu era niciun doctor Letterman trecut în registru. Oricum, nu ştiu de ce t-am cerut ajutorul drogatului ăluia. Probabil că mai are doar o singură celulă cerebrală funcţională. aţât de muU vin.

Nu că aş fi în măsura ,U . dustria Vllicolă. Când aud încât ar trebui să cumpăr ac'iunl fcreastr*. Se aude din nou. – ■ –

vesel V spumo». dcş. nu P

nu

1T

=«« duc ţHT feream SI ml uit afară. Băieţelul h|on d roşie de ploaie aleargă pe gazon în faţa mea. ° 'n Wfr*.

Tresar şi mă retrag lângă perete, lipindu-mi spa(d Inima îmi bate cu putere. Adrenalina îmi inunda venele du-mâ tremurând. Dacă cineva mi-ar fi spus înainte câ (unui copil vesel îmi va provoca o asemenea teroare în suflet j fi râs în nas. Nici măcar tipul în trend nu mâ *sperie* atât de

Nu e o fantomă. E prea fericit ca să fie o fantomă. Nu a spi Fiona ceva despre spiritele triste prinse în această dimensiuni Panicată, am un conflict cu mine însămi, sunt ridicola, darnu mă ajută. Apoi am un gând atât de înfiorător, încât îmi opreşte inima care bate cu putere.

Este copilul pe care l-am pierdut?

Sunt bântuită de spiritul fiului meu mort?

Ştiu că nu are sens. Copilul meu nici măcar nu a apucat sâse nască, cu atât mai puţin să crească .şi să fie un copil mic. Dar ce ştiu eu despre fantome? Poate că ele continuă sâ se dezvolte în persoana care ar fi fost dacă ar fi trăit. Dar de unde să ia haine? A fost acest copil în vreun magazin pentru *copii din* altă lume, pentru a-şi alege pelerina de ploaie şi cizmele galbene?

îmi pun o mână peste ochi şi gem.

— încetează, Kayla! Asta nu este o fantomă? Acum du-te afară şi găseşte-o pe mama lui?

Sunetul vocii mele îmi taie o *parte din panică, suficient* sâ mâ Iacă să trec la fapte. îmi *îndrept umerii, respir* adânc *şi* întorc spre fereastră. Băieţelul blond stă *la câţiva* metri distanp şi sc uită direct la mine. Ne uităm unul la *celălalt prin* g<^ Inima e pe cale să-mi spargă cutia toracică. *Accelerează* atât de mult. încât nu mai pot respira.

De ce este atât de înfricoşător?

Bâiitul arată cu degetul *sp*$_{rt\ minc.\ \&oaIe\ un}$ ^pt. *a* gura desch.U ochii alba$_{ţ}$tr. $_{mjn\ de}$ » tuge.dispărând. Rămân incrememta Gafă, *pini* când nu cuprinde furia. Strig la fereastră.

Pv tr M tu dracului, puştlulel

t1 u imediat gura cu mâna. Nu pot fi femeia aia care i, .npiii de P*' P°iu74 c’ cram micât era una de felul d M mati lumea o ura. Alerg prin casa până la uşa din spate.

a n furtuni, sar de pe veranda şi mă uit prin curte.

\U C nici urmă de băiat. Alerg în stânga şi mă uit în partea uu aii a casei, dar nici acolo nu e. Aşa că mă îndrept în direcţie □nud,cu respiraţia ieşind ca un nor alb în aerul rece. Nici urmă Jc el pe Partea cealaltâ a casei. Nu e în curtea din faţă. Nu se scunde în tufişuri şi nici nu aleargă pe stradă.

A dispărut, pur şi simplu. Stând udă şi tremurând pe alee, simt o prezenţă în spatele meu. Când mă întorc, nu e nimeni. Apoi se întâmplă să arunc o privire spre etajul doi. La fereastra dormitorului meu principal, băieţelul blond stă în picioare şi se uită fix la mine. *Nu există fantome. Nu există fantome. Nu există fantome.*

Ploaia îmi loveşte faţa întoarsă în sus şi strig:

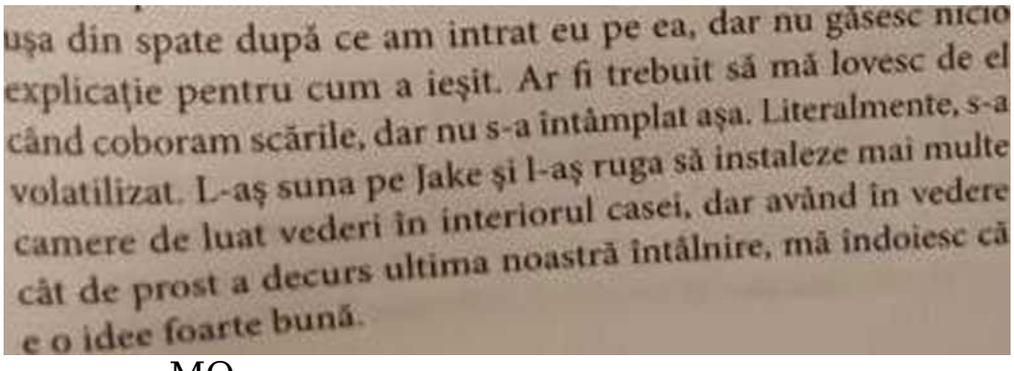
— Stai acolo’

El se îndepărtează de fereastră şi nu-i mai văd.

Scrâşnind din dinţi, dau fuga înapoi în casă, urc treptele câte două odată pânâ la etaj şi intru în dormitorul principal.

Este gol. Caut peste tot, în fiecare colţ şi cotlon al casei, dar afurisitul ăla mic a dispărut.

Când mă uit pe cameră, nu văd decât paraziţi. Profund zdruncinată de această întâlnire, mă învârt obsesiv prin casă, verific incuietorile» trag draperiile şi, în general, mă comport la tel de paranoic cum mă simt. Presupun că băiatul a intrat pe

uşa din spate după ce am intrat eu pe ea, dar nu găsesc nicio explicaţie pentru cum a ieşit. Ar fi trebuit să mă lovesc de el când coboram scările, dar nu s-a întâmplat aşa. Literalmente, s-a volatilizat. L-aş suna pe Jake şi l-aş ruga să instaleze mai multe camere de luat vederi în interiorul casei, dar având în vedere cât de prost a decurs ultima noastră întâlnire, mă îndoiesc că e o idee foarte bună.

MO

Aşa dl îmi torn o cupă dc vin, mă închid în în cadă Adâncită în bule, mă ţin dc paharul de cu mâinile tremurânde, şi încerc să localizez exact care am început să-mi pierd minţile. Pentru câ convinge că sunt cu toate ode acasă. Dacă mă gândesc câ fantoma unui copil de cinci ani mă bântuie inc^J*’[01] , . .1 ’ [,,,ica]mna c»
mi-am pierdut minţile.

Când luminile de deasupra măsuţei de toaleta pâlpâie de trei ori, îmi înăbuş un plâns şi înghit vinul, şi inii dauseanucâ am nevoie de Aidan cu o durere incurabilă.

fn noaptea aceea, visez că mă înec. E un vis foarte realist $j înfiorător. Mă trezesc transpirată, cu un ţipăt blocat în gâL În următoarele trei nopţi, am acelaşi vis. Sâmbătă dimineaţa sunt o epavă. Nu am reuşit să lucrez deloc. Fiecare scărţâit mic din casă mă sperie de moarte. Mirosul de ars când dau drumul la uscător se transformă intr-un miros de ceva putred, ca de canalizare

Doar că în starea mea de nervozitate accentuata miroase a carne în putrefacţie. Când investighez, nu pot găsi sursa. Dad pornesc televizorul, acesta se opreşte singur. Fiecare rafală de vânt de afară trimite un curent de aer rece prin casă, făcând perdelele să foşnească şi să şoptească. Cel puţin cred câ dc b asta vine acel sunet şoptit, dar mi-e prea frică să mă duc să vid Sunt atât de speriată şi încordată, încât ţip când o muscă imi aterizează pe braţ.

Disperată să vorbesc cu cineva, ii trimit mesaj lui Aidan *Mi-e dor de tine.*

Nu răspunde atât de mult timp. încât cred că nu va răspunde deloc. Dar apoi mesajul lui vine cu un mic clopoţel care îmi inima să-mi sară în gât.

Şi mie mi-e dor de tine.

1 f miu |i un cmoji cu un iepure alb. Dintr-un motiv ciudat, focc sâ plâng *pal să vin la tine?*

De dat» aceasta, răspunsul lui este instantaneu.

Moi *por ţi verigheta?*

Nu.

p-<ji *scos-o chiar înainte de a-mi răspunde?*

La naiba. De ce trebuie să fie omul ăsta atât de insuportabil de inteligent?

Te rog, Aidan. Trebuie să te văd. Te rog.

îmi pare rău, iepuraş.

Mă holbez la ecran, muşcându-mi buzele. Nu pare să-i pară foarte râu. Poate câ trebuie să îndulcesc oferta.

Pot să vin la tine... stăpâne?

Telefonul meu rămâne amuţit.

Mă întreb dacă ar trebui să-i trimit o poză cu fundul sau cu sânii mei, dar gândul de a tace o serie de fotografii nud deloc măgulitoare, în căutarea disperată a uneia suficient de bune pentru a atrage un bărbat care sâ mă lase sâ alerg la el, mă face să mă simt şi mai deprimată decât eram înainte.

Cum am ajuns în acest punct al vieţii mele? Ce naiba s-a întâmplat cu mine? Când sună soneria şi nu e nimeni la uşa de la intrare decid că singurul lucru logic care mi-a mai rămas de iacul este sâ mâ imbăt. Dacă o iau razna, nu am niciun motiv sâ o fac trează.

- Kayla? Kayla. draga n*ţ^^LaU P«“ '„'ne ™ °
Deschid ochii şi o ᵛ*‘> aparent, luni dimine^a.^
expresie ingr^’^^X- di$uf ragerie. cu o durere stau întinsă pe

M’“ ’ ¿«nuşâ 8uri

de cap B

— Vai, zice ea, *chicotind. Arăţi* ca naiba. Ai tra$$_0$ în weekend, nu-i aşa, draga?

— Mică e puţin spus.

Mâ ridic în *picioare. Camera se înclina, iar stomacul simte nevoia* să se golească. *Îmi acopăr* gura şi scot un *rfa puternic, deloc* feminin.

— E totul în regulă?

— Oh, da, totul este *splendid.* Absolut splendid.

Işi strânge buzele şi îmi aruncă o privire dezaprobatoare

— Trebuie să spun că sarcasmul nu ţi *se potriveşte.*

— Va trebui să *fii blândă cu mine.* Mi-am dat seama recent că mi-am pierdut creierul. *Şi, mai rău, am realizat câ* probabil l-am *pierdut de ceva vreme.*

__*Nuc* nimic în *neregulă cu creierul* tău, draga mea. Acum, ridica-te de pe canapea şi adună-te. Nu-mi place să te văd deprimată.

— Nu sunt *deprimată, murmur eu, ştiind că exact* aşa sunt. Dă să plece şi atunci o *întreb:*

— *Ar fi în regulă* dacă ţi-aş cere un *sfat personal?*

Surprinsă, se întoarce spre mine.

— *Bineînţeles* că da. *Despre ce este* vorba?

Expir şi inii trec *mâinile prin pâr. Aplecându-mâ,* îmi *sprmn* antebraţele pe coapse şi *privesc covorul în timp ce-nu adun* gândurile.

— Când cineva spune *câ* îţi oferă *spaţiu, dar* tu nu *vrei* ip-»l^{uJ} pe care încearcă sâ ţi-J ofere, ce faci?

— V rei sâ spui câ cineva a *închis o uşă. dar* tu *vrei* U *o* deschizi?

Aprob dând din cap. pentru câ îmi $_p$u.$_e$ mug.nr

Mâ priveşte cu blândeţe şi înţelegere

- Draga mea fată. Baţi la usâ $_z$," c, .

Tocmai atunci se aude soneria. F.ona
— Sau suni la sonerie. *Deschid*
eu Când se întoarce şi pleacă.
strig <j$_{up4}$
_ Nu c nimeni.
— Nu se ştie niciodată, zice ea, chicotind ca şi cum s-ar bucura de o gluma personală.

ksc din cameră. Câteva momente mai târziu, se întoarce, clătinând din cap.

— Ei bine, ai avut dreptate. Nu era nimeni.

Se opreşte, privindu-mă cu atenţie.

— Cel puţin din câte am văzut eu.

Gem şi îmi las capul în mâini.

— Bine. Ai câştigat. Vom face şedinţa de spiritism.

Soneria de la uşă sună din nou. Televizorul porneşte singur, cu volumul la maximum. Din hol se aude pocnetul distinct al unui bec care explodează intr-unui dintre corpurile de iluminat.

Cred că este o idee toarte bună, spune Fiona foarte serioasă.

33

Dragă Dante,

Mulţumesc pentru sfat. Trebuie să spun totuşi că a fost de doi lei. Tu eşti furtuna. Ce-fi spun tunetele şi fulgerele? Asta chiar trebuia să fie de ajutor? Pentru că nu a fost. Te rog să mă ierţi pentru grosolănie, dar viaţa mea este pe cale să se destrame. Ba nu, deja s-a destrămat. Mă plimb printre toate cioburile care sunt viaţa mea, ridic praf în aer şi mă tai pe tălpi.

Şi, apropo, ce a fost toată chestia aia cu dragostea care a ntors stelele şi roţile? A fost foarte confuz. De fapt, toate scrisori e tale au fost confuze. Încă nu ştiu ce vrei de la mine on de tCIS Cd ar trebtd s &fim prieteni prin corespondenţă sau găsit, în primul rând.

*aceste scrisari^“ ‘ ‘ * Wa/ Ce nu ' Nici măcar nu f ttu camera mea tnJi^di^ md holbez la P errtfli*

*toate astea. Aşa nti- ‘/ tr Ufl s pital de nebuni, imaginându-mi drumul frânghiei car °f Hum Mă simt ca fi cum aş fi dat în derivă, dem^ * Un d oC ’ iar acum plutesc înconjurată de rechini Z * k>r *u] nt drii, pe o plută spartă.*

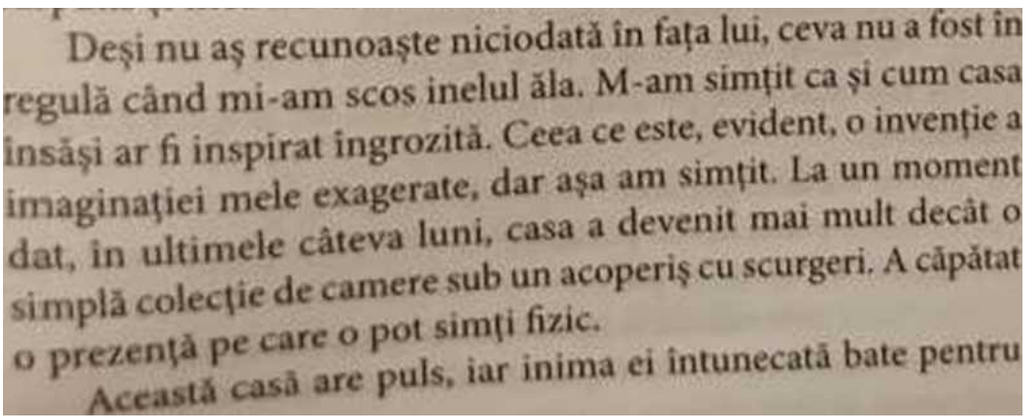
*Mă înec, Dante. *** Ac am am nevoie de o vestă de Mă salvare.*

34

Fiona îmi spune câ în următoarea seară este lună plină, aşa câ putem face şedinţa de spiritism imediat. îmi spune că ‘.unt norocoasă că o putem face atât de repede. Eu nu mă simt norocoasă. Mă simt blestemată. Totuşi, nu spun asta cu voce tare, pentru că nu vreau să ispitesc soarta să mi-o dovedească.

Îmi petrec restul acelei zile şi următoarea intr-o stare de mare anxietate, uitându-mâ din când în când la mâna stângă. De fiecare dată sunt surprinsă să constat că verigheta mea este încă acolo, pe degetul inelar.

Aidan a avut dreptate când a ghicit că mi-o scosesem chiar înainte de a-i răspunde la mesaj. Nu-l voi mai minţi încă o dată, aşa că a trebuit să fiu creativă. Dar am pus-o la loc când nu mi-a răsouns şi încă nu-mi dau seama de ce.

Deşi nu aş recunoaşte niciodată în faţa lui, ceva nu a fost în regulă când mi-am scoş inelul ăla. M-am simţit ca şi cum casa însăşi ar fi inspirat îngrozită. Ceea ce este, evident, o invenţie a imaginaţiei mele exagerate, dar aşa am simţit. La un moment dat, în ultimele câteva luni, casa a devenit mai mult decât o simplă colecţie de camere sub un acoperiş cu scurgeri. A căpătat o prezenţă pe care o pot simţi fizic.
Această casă are puls, iar inima ei întunecată bate pentru

mine-

Cred că vrea ceva.
Cred câ încearcă să-mi transmită un mesaj
încă o gaiţă albastră s-a sinucis la fereastra biro Mi s-a părut simbolic, aşa că am căutat pe internei sem unei gaiţe albastre moarte. Da, acum sunt atât de disperau • apelez la internei pentru ajutor. Oricum, se pare câ aceste^? anume au asocieri spirituale puternice şi au fost adesea co^i' derate de nativii americani ca fiind mesageri ai zeilor. Vederea uneia se presupune câ aduce noroc. Cu excepţia cazului în care este moartă, când înseamnă că fugi de problemele tale. Măcar dacă aş putea să alerg mai repede.

— Bună, Kayla. Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Claire.

Stau în pragul uşii deschise, uitându-mă la sora Fionei $i gândindu-mă că probabil văd dublu. Arată exact la fel. Are inclusiv aceleaşi gropiţe în obraji. Acelaşi *păr* scurt şi grizonant, aceiaşi ochi albaştri strălucitori, aceleaşi picioare robuste şi acelaşi zâmbet vesel. Seamănă atât de mult, încât e straniu. Dacă Fiona ar fi fost bolnavă într-o zi şi ar fi trimis-o pe Claire să tacă curat în casă în locul ei, nu mi-aş fi dat seama. Singura diferenţa este că Claire poartă o geantă neagră, iar Fiona are o umbrelă.

— Şi eu mă bucur să te cunosc. Vă rog, intraţi.

Mă dau la o parte, să le las pe cele două să intre în hol, apoi închid uşa lăsând în spate seara vijelioasă.

— Nu mi-ai spus că ai o soră geamănă, Fiona.

Işi lasă umbrela picurând în suportul de lângă măsuţă $i zâmbeşte.

— Nu suntem gemene.

— Aţi fi putut să mă păcăliţi.

Claire işi netezeşte părul.

— Nu fi ridicolă. Sunt mult mai drăguţă decât ea Iţi arunci una alteia o privire afectuoasă. apoi işi dau jos paltoanele de lăţii albastre asortate. În mjscân ce par sincronizate.

l(. i iont i« ambele paltoane şi le agaţă în dulapul de '^ Yclairr w întoarce spre mine şi mă priveşte curioasă, ^.hrându mi de sus în |os.

*n<l (et TK nervos, intrebându-mă dacă am pete pe tricou un spanac intre dinţi.

Zâmbetul ei este amabil.

Fiona mi-a povestit atât de multe despre line, încât deja mi simt ca şi cum am fi vechi prietene.

- Oh Ei bine, aş avea nevoie de câţiva prieteni acum, ca să tiu sinceră. Viaţa mea este destul de haotică.

— Nu-ţi face griji, draga mea, chicoteşte. Eşti pe mâini bune. Comunic cu spiritele de când aveam patru ani, aşa că vom vedea ce vrea spiritul femeii âsteia şi îl vom trimite în treaba lui, cât ai clipi.

Trecând peste şocul meu că această biată femeie a purtat toată viaţa ei conversaţii cu oameni morţi, zic:

— Minunat. Doar că spiritele care mă bântuie sunt de sex masculin, râd nervos. Nu-mi vine sâ cred că tocmai am spus asta.

— Ah, da, scuze. Am alte două şedinţe de spiritism în seara asta şi detaliile se încurcă.

— Două? repet uimită.

Ea face un gest spre tavan.

— Luna plină este o perioadă foarte ocupată pentru mine. Cât despre solstiţii şi echinocţii... pentru acestei» am programări cu un an în avans.

Mă vede nedumerită şi îmi explică:

- Mediumurile experimentate sunt la mare căutare.

Nici n-ai crede câţi oameni mor şi refuză să treacă pe lumea cea a ta.

Nu ştiu cum să răspund la asta, dar simt că menta un răspuns

FixrX”'“v«s”-'„: “'d■* “

vezi dacă simţi ceva?

< latre t-latin* din cap

-Nur nevoie Simt deja o energie foarte puternici Arai*

<prr hol.

— Ce cMr acolo Jotl m* Întreabă.

— Biroul meu. Şi al soţului meu.

Ea ţi Bona schimb* o privire plin* de subînţeles.

— Nu puteţi face pe gemenele telepatice cu mine. Sunt dc(4 destul de speriat*. Ce-a fost privirea aia?

— Nu vreau sâ le alarmez, dragă, dar... spune Claire, dar se opreşte.

1 ;ită. tăcând o faţa de parcă ar trebui să fugă în grabă la cea mai apropiată toaletă.

Doamne lisuse, dacă se înrăutăţeşte situaţia, mă urc pe acoperiş şi mă arunc de acolo.

— Continuă.

— Cred câ ar trebui să facem şedinţa de spiritism în birou] soţului tău.

Un tunet îndepărtat zguduie ferestrele. Bineînţeles câ se ntâmplă chiar atunci, pentru că până şi nenorocita de vreme vrea sâ mă vadă cum înnebunesc.

— De ce?

Ea şi Fiona împart din nou privirea aceea ciudată.

— Pentru că simt că acolo vrea spiritul să o fac.

Ne uităm una la cealaltă în tăcere. Apoi zic:

— Claire, am să te întreb ceva acum şi vreau să fii

complet sinceră cu mine.

-Da.

— Asta e o prostie?

- Oh, nu, draga mea. zice ea vehement, clătinând din cap- le asigur câ este departe de a fi „ prostie

Ca o dovadă în plus a faptului că im, pierd simţul realităţii, xr,,“™ -4™- A.».

u‘. nu mă trageţi la

„ iert JM* O pocne« cu cel mai aProP';” obiect greu. Sâ ^nW.xhticuasta.

“ Mi întorc Şi o iau pc hol, asctdtându-le paşii în urma mea inlrtbÂndu-mă dacă eticheta spirituală permite să bei vin în ',.npul unei şedinţe de spiritism. Am sentimentul că voi avea ncvM de băutură înainte ca toate astea să se termine.

Deschid uşa biroului şi aprind luminile. Dându-mă la o parte sâ le las pe Fiona şi Claire să treacă, observ cât de frig este în încăpere. Parca ar fi un congelator.

Tremurând, zic:

- Îmi parc râu pentru frigul de-aici.

Ignorându-mâ, Claire face câţiva paşi prin cameră, uitân- du-sc la lucruri, în timp ce eu şi Fiona o privim. îşi pune geanta pe un scaun oarecare şi arată spre masa rotundă de lângă ea.

— Putem sâ o mutam în mijlocul camerei?

— La ce ne trebuie?

— O masă rotundă este cea mai propice.

Nu mâ obosesc sâ întreb propice pentru ce anume, pentru că am ajuns oficial în Oraşul Nebunilor. Când eşti la Roma, bla bla. În timp ce eu şi Fiona mutăm masa, Claire îşi despachetează geanta. Scoate din ea o faţă de masă neagră şi o scutură, murmurând ceva. Presupun că sunt vrăji. O întinde peste masă, aiustând-o astfel încât sâ fie egală, apoi se întoarce la geantă şi scoate trei lumânări albe, pe care le pune în mijlocul mesei. Urmează un bol mic de ciocolată neambalată, pe care îl aşaza lângă lumânări.

— Pentru ce este ciocolata?

- O ofrandă alimentară pentru spirit, răspunde Clatre.

şi cum ar fi evident. „uc.raiiaic cu puţină

Nu mă pot abpne să contrazic «eastă absurd.u.e

'Oiy – Cum să mănănce. dacă nu are gură? ~

.....

JT

— Ah. dar *spiritul* nu *ştie* că nu arc guri nu

(Jnd mi uit la I iona. ca *ridică din umeri ****

*- N-ar fi râu sâ laşi puţin neîncrederea deop*arte d

— Nici nişte cabernet n-ar fi rău. murmur

— Fârâ mâncare şi băutură în *timpul şedinţei! mă* Claire. aprlnzând *lumânările.*

îmi aruncă o privire *severă peste rama ochelarilor.*

— Şi nici bijuterii. Va trebui să le dai jos.

Face un semn cu bărbia spre *verigheta mea.*

— *împreună cu orice altceva ai* putea purta. De asemenea închide orice *dispozitiv electronic, te* rog. Fiona, vrei sâ sting) luminile?

Mă aştept ca *Fiona să stingă lumina principală* de deasupra capului şi să lase lămpile aprinse, dar ea le stinge pe amândouă, cufundând camera intr-un întuneric întrerupt doar de strălucirea pâlpâitoare a lumânărilor de pe masă.

Zgomotul îndepărtat al tunetului se rostogoleşte din nou pe cer. mai tare de data asta. *O rafală bruscă de vânt urlă* printre copacii de afară. Ploaia se loveşte de *ferestre, alunecând* Câ nişte lacrimi argintii.

Dacă Claire voia să aibă *o atmosferă* înfricoşătoare, nu ar ti putut alege o noapte mai bună *pentru asta.*

— Aşezaţi-vă. zice ea, punând pe masă un carneţel şi un pir Aduc scaunul de birou al lui Michael şi mă aşez. Fiona trage un scaun dintr-un colţ al încăperii şi ocupă *locul din stânga mea* Claire împinge scaunul de mai devreme, *işi ia geanta de pe el M o pune pe podea. Apoi se*

aşază şi se uită la *mine.*

— *Draga* mea?

— Da?

— Trebuie să-ţi scoţi verigheta.

— Oh, da. Scuze.

îmi scot verigheta de pe deget şi o bag în buzunarul spate ai blugilor. Claire pare nemulţumită

- Nu poate fi pe corpul tău. A> putea . >

Kta Şoptii pc birou?

. ct ar fio problemă atât de mare, dar nu vreau să p*ibdiute* Je a afla ce vrea fantoma care nu există şi M . Sintuie. *** cA imi scot vert8*lcta dm buzunar şi o pun sroul Im Michacl. Chiar lângă ziarul împăturit cu articolul moartea sa Chipul lui Michacl mă priveşte în alb şi negru <ub acel titlu teribil.

localnic se ineacâ.

Cu inima palpitând, mul cu grijă inelul spre poza lui. Apoi 2 ,m?ing până când 11 aşez deasupra feţei lui. Nu ştiu de ce, dar nu simt bine. Pe măsură ce mâ dau înapoi, parcă m-ar privi şi m.-ar urmări fiecare mişcare.

Stresată, mă întorc la masă şi mă aşez la locul meu. îmi şterg palmele transpirate pe blugi şi încerc să scap de sentimentul de presimţire nefastă care mă cuprinde.

— Toată lumea sâ îşi pună palmele pe masă, vă rog.

Eu şi Fiona facem întocmai. Apoi Claire face la fel, pnvin- du-ne pe rând. cu un aer sumbru şi o voce joasă.

— Înainte de a începe, un avertisment. Spiritele sunt imprevizibile. Orice s-ar întâmpla, păstraţi-vă calmul. Rămâneţi în tăcere. Nu rupeţi cercul de energie ridicându-vâ în picioare. Voi începe prin a declara intenţia noastră de a intra în contact şi prin a invita spiritul să ni se alăture la masă. Dacă spiritul acceptă invitaţia noastră, este posibil să auziţi zgomote ciudate, cum ar fi bătăi sau ciocânituri. Pentru început, îi voi pune spiritului întrebări de tipul da sau nu, iar dacă se dovedeşte .

întreba ce vrea. S-ar putea sâ a
mâna, pentru a desena pe acest carn ţ

2«

intreugd •*» **, inc«l. încercând sâ**

— Cind ?edin|it *de «piritixm « va termi ave** fntrvbân. vni imdfumj *spiritului pentru^i ’’ **’’ %* putem aprinde *luminile* şi sâ *discuţii» ce ... , *’’enn* pregătită. *Kayla? n, *m Plit.*

încuviintez din cap, deşi nu mâ

— Atunci şi începem.

Claire îşi închide ochii. Cu faţa înclinată spre tavan, o voce înăbuşită:

— Ne adunam în această seară sub *luna plină pentru a căuta* îndrumare din partea lumii *spiritelor. Invităm orice spirite dm* apropiere să se alăture cercului nostru. Va rugăm să vă faceţi cunoscută prezenţa.

Următoarea pauză tăcută este cea mai *lungă* din toata viaţa mea. S-ar putea să dureze doar *şaizeci de secunde, dar parcă* ar fi o viaţă întreagă. Pulsul mi se *accelerează şi respir sacadat* Dinţii incep să-mî clănţăne. Mă simt ameţită, mi se face greaţă şi incredibil de frig.

Pentru că nu se întâmplă nimic, *Claire repeta:*

— Invităm orice spirit din *apropiere* să se alăture cercului nostru. Vă rugăm sâ vă faceţi cunoscută prezenţa. Sunteţi cu noi? Daţi-ne un semn.

Diploma de absolvire a facultăţii a lui Michael, înrămată, alunecă de pe perete şi aterizează cu zgomot pe *podea. Tresar şi* mă infior. Stau încremenită, cu *spatele drept şi cu ochii mari, iară să* clipesc. Inima, care îmi bate cu putere, este singurul muşchi din corpul meu care mai funcţionează.

— Rămâi calmă, zice *Claire încet, cu ochii încă închişi.*

Calină nu sunt. Calmă s-ar putea să nu mai fiu *niciodată.* Calmul *este pentru* oamenii aflaţi în vacanţe minunate *pe plajă.* cu picioarele în nisip şi un daiquiri în mână, nu

pentru *oamenii* «flaji în pericol iminent de *a avea dovada că soţul lor* mort apare de dincolo de mormânt.

Nu sunt *deloc* **calmă, sunt pe calc să explodez.**

Zgomotul unui tunet rnâ tace sâ sar pe scaun. *Este urmat de* **un fulger care trasează o dâră albă pe cerul Întunecat al** *nopţii.*

unavâ pentru scurt timp intr-o strălucire teatra- 'j,\ din nou intr-un întuneric derutant, ca o casă 11.*c“ .atnaval, menită să terorizeze copiii de Halloween. joiirfc* dc jicc Qairet mulţumim că sunteţi alături de noi. multe de umil? Vă rugăm să bateţi în masă pentru Sun’f'' O dată pentru da şi de două ori pentru nu. Ciotul de afară se înteţeşte. Temperatura din cameră mai . ploaia loveşte geamurile ferestrelor cu un sunet care ^nănă cu grindina.

Şi inima mea. lisuse, Doamne, biata mea inima nenorocită ppi de moarte, pentru că prin cameră răsună ecoul inconfun- dibil a două bătăi puternice.

- Unul, aşadar, murmură Claire. Bine ai venit, spiritule. Suntem onoraţi de prezenţa ta.

Vocea ei s-a mai calmat, la fel şi respiraţia. Pare să intre intr-un fel de transă. Orice ar fi opusul unei transe mi se întâmplă mie. Aproape că fac pe mine. Nervi pe care nu ştiam că ii am s-au trezit şi au început să ţipe. S-ar putea să vomit.

— Michael? şoptesc eu cu tot corpul tremurând, în timp ce mă uit înnebunită prin cameră. Michael, eşti aici?

Nu se întâmplă nimic. Nu se aud bătăi în masă. Nu cad tablouri de pe pereţi. Claire zice:

- Spirit, cunoşti vreunul dintre oamenii din această cameră Cioc.

— l-ai cunoscut când erai în viaţă?

Cioc.

— Pe mine?

Cioc-cioc.

— Pe Fiona?

Cioc-cioc.
— Pe Kayla?
Singurul ciocan«
risp u—<«aepu—M vrei
transmit»?

CIOC!

IM

Sunetul respiraţiei mele greoaie este chiar mai vântul. Deja tremur incontrolabil. Claire întinde' închişi, căutând orbeşte carneţelul de pe măsuţa deT[CUOch]” apucă, găseşte creionul şi şopteşte: [an]^ «i îl

— Spune-ne, spiritule. Care este mesajul?

Ţine pixul strâns atât de tare, încât încheieturiledegetd albesc, iar mâna lui Claire pluteşte deasupra paginii alb/T * stâ în faţa mea cu ochii închişi şi cu palmele pe masă, Q ?? dacă aş închide ochii acum, aş muri instantaneu de atac de cori Sunt atât de speriată, încât sunt gala să izbucnesc în lacrimi

— Spirit, care este mesajul tău?

Secundele se transformă în minute. Furtuna face ravagg afară. Noi trei stăm în tăcere la masă, la lumina tremurândăa lumânărilor, aşteptând un răspuns care nu mai vine. După un timp îndelungat în care nu se întâmplă nimic, Claire zice:

— Dă-mi voie să reformulez întrebarea. Spirit, ce vrei?

Mâna ei care ţinea creionul se încordează. Apoi începe sâ tremure necontrolat. Privesc fascinată şi îngrozită cum antebraţul lui Claire incepe să sc mişte înainte şi inapoi pe hârtie, în reprize scurte.

Brusc, braţul ei îngheaţă. Apasă pixul pe hârtie şi scrie un cuvânt dintr-o singură mâzgăliturâ rapidă, de la început până la sfârşit. Cuvântul este compus din litere mari, majuscule toate, şi este apăsat atât de adânc în hârtie, încât în unele locuri aceasta se rupe până la pagina de dedesubt.

RĂZBUNARE

Un curent de aer brusc şi îngheţat stinge lumânările. Ceva rece îmi atinge obrazul, ca un vânt fantomatic. Sau ca nişte degete fantomatice. Ţip cu putere şi fug din cameră.

35

Fiona şi Claire mă găsesc în bucătărie, ghemuită pe podea, ntr-un colţ, cu spatele lipit de dulapuri şi cu genunchii aduşi pini la bărbie.

Claire se uită în jur şi mă întreabă:

- De ce ai deschis toate dulapurile şi sertarele?

— Erau deschise când am ajuns aici.

Râsul meu sună labil.

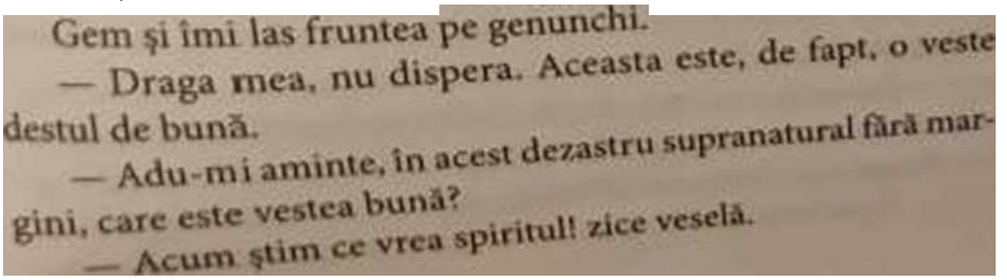
— Fantoma care stă aici crede că este amuzant sâ faci lucruri dc genul ăsta.

Surorile se uită una la alta, apoi la mine.

— Ce-ar fi sâ ne aşezam cu toţii la masă şi să stăm de vorba? propune Claire cu blândeţe.

— O discuţie sună grozav. La fel şi o exorcizare. O *nenorocită de fantomă* c în *casa mea!*

- Da, dar priveşte partea bună a lucrurilor. Cel puţin e doar una, zice Fiona.

Gem şi îmi las fruntea pe genunchi.
— Draga mea, nu dispera. Aceasta este, de fapt, o veste destul de bună.
— Adu-mi aminte, în acest dezastru supranatural fără margini, care este vestea bună?
— Acum ştim ce vrea spiritul! zice veselă.

» îmi ridic privirea şi mâ uit la ea ncvcnindu
0 Din cite te parc, spiritul vrea să comită”,”„ Mc'* eu sunt singura persoană care locuieşte aici. mâ candidatul principal pentru asta. nd<lc a^

— Spiritul este furios, dar am simţit că furia

* nil

dreptată împotriva ta, zice Claire, trăgând un scaun b din bucătărie.

Se aşază, îşi netezeşte părul şi îşi trece o mână pe parki d faţa a bluzei. Pare epuizată. Sâ fii posedată de o persoana mo^ trebuie sâ fie extenuant.

— Dar mă *cunoaşte.* Ce înseamnă asta?

— Eşti proprietara casei. Ai trăit aici cu el. Bineînţeles Q te cunoaşte.

Sunt din nou îngrozită.

— Oh, Doamne. M-a urmărit când eram la duş?

— Cred că nu vezi imaginea de ansamblu, draga mea. ace Fiona.

— Care este? întreb exasperată.

îşi trage un scaun lângă sora ei şi se aşază. împreunându-şi mâinile în poală şi privindu-mă cu bunătate în ochi, zice:

— Dacă poţi ajuta spiritul să obţină ce îşi doreşte, îşi va vedea de drum.

Mâ uit la Claire, care aprobă din cap.

— Adică să fiu complice la crimă?

— Spiritul nu a spus nimic despre crimă. A vorbit despre răzbunare, care poate lua tot felul de forme.

îmi las din nou fruntea pe genunchi şi zic tristă:

— Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta.

Irebuiesâ luăm din nou legătura cu spiritul, zice Fiona. foarte pragmatică.

În *niciun caz* nu mai fac o altă şedinţă de spiritism.’ & ridicându-mi privirea.

Claire ridică din umeri.

— Cum vrei tu.

m«’ disperată. întreb.

v t wt? Am târna» fir ă opţiuni? Nu poţi să arzi

H .. MU ceva« *1 w Iaci dispară?

¿toi* a∗11 SPUS 0 Proslic-

Oh. draga mea. Asta c un mit. Un spirit nu este o insectă , mi j pe care o poţi alunga cu puţin fum parfumat.

Mmunal Deci trebuie să vând casa, dacă vreau să mai HT hniMc vreodată?

We câ nu casa este cea pe care o bântuie spiritul tău.

-Ce vrei să spui?

Ponte câ spiritul le bântuie pe line. în acest caz, nu contrară unde locuieşti. Te va găsi întotdeauna.

0 privesc cu gura căscată. Ea ridică din nou din umeri, de ... nu tocmai mi-a dat cea mai proastă veste de până acum. Apoi. ceva mă loveşte.

- Sfinte Sisoe. Poate că este unul dintre părinţii mei. Doamne. nu m-am gândit niciodată la asta!

Claire şi Fiona împart incă una dintre privirile lor cu subînţeles.

- Nu am primit niciun răspuns când am întrebat dacă e Michael, aşa câ trebuie să presupun câ nu e el. Nu-i aşa? zic puţin în defensivă.

E ceva ciudat în pauza lui Claire, ca şi cum şi-ar alege cu grijă cuvintele.

— Nu putem presupune nimic. De cât timp sunt morţi părinţii tăi?

— De mulţi ani. Amândoi.

— Atunci nu sunt ei.

— De unde ştii? devreme. Spiritele nu

Ar fi trebuit să te contacteze * lnto”că în această pot trece în lumea de acest plan de existenţă

dimensiune. Odată ce se d , lu0 contact zăb»' 1« este Închis. Singurele^irie*u cârc

>„ tXdu -”4 “ ghem“,,â „

J.T. G.i *'S

#

Deşi picioarele lini tremuri, reuşesc să mâ ridi lor. aşezându-niă în faţa Fionci şi sprijinindu * masâ. Inii las capul în mâini şi oftez. Dupiocfau > cu blândeţe:

— Kayla, te rog, uită-tc la mine.

îmi ridic capul şi ii întâlnesc privirea.

— Vreau să te ajut. Amândouă vrem.

Se uită la Fiona, care aprobă din cap.

— Aşa că, dacă nu vrei să faci o altă şedinţă de spirit^ iată ce îţi sugerez eu că ar trebui să faci.

— Te ascult.

— Cercetează istoria acestei case. Află cine a locuit aici uy. intea ta. Poate că vei găsi un indiciu despre identitatea acesir. fantome. Dacă nu este cineva pe care îl cunoşti, este cineva ¿are
a trăit aici înainte.

— Asta pare ceva logic. Doar că uiţi că, în timpul şedinţa de spiritism, spiritul a spus că mă cunoştea *când era în viaţă*

Ea flutură o mână în aer.

— Nu aş lua asta ca pe ceva exact. De obicei, spiritele suni foarte confuze.

Nedumerirea mea o face să explice.

— Fantomele sunt cam ca oamenii cu tulburări psihice. Ei nu pot distinge iluzia de realitate. Când un suflet este prins aici, are nevoie de un ghid, un spirit ghid, dacă vrei, care să-l conducă spre lumină.

— Stai aşa. Acum vrei ca eu să fiu *ghid pentru fantome*[7]

— Preferi să fii bântuită pentru tot restul vieţii tale? spune ridicând o sprânceană.

Mă uit la Fiona pentru ajutor. Ea nu face decât să ridice din umeri.

— Ori asta, ori ne întoarcem în birou şi încercăm din nou.

— În niciun caz. M-a *atins.*

Mă cutremur de dezgust.

— Doamne, cum să dorm aici acum, ştiind că există o fantomă nenorocită care se plimbă pe aici?

şf pliffiM pe dc ceva timp, draga mea.

X, ,nta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? 9

Su ie a molestat încă, dacă asta tc îngrijorează, chicoteşte, îngrozită. mă holbez la ca.

_ *IncA?*

. Nimeni nu molestează pe nimeni! intervine Claire iritată. Spiritul nu vrea să tc mângâie, ci vrea să îl ajuţi să se răzbune.

- Pe cine? Pentru ce?
- Fă cercetări şi află.

0 privesc fix şi continuă:

- Sau ne întoarcem în biroul ăla chiar acum şi punem capăt acestei chestiuni.

Se uita la ceas.

- Oricum ar fi. sunt deja în întârziere. Ce alegi?

— Dacă pot sâ mâ abţin, nu mai intru niciodată în camera aia.

Ei bine, atunci asta este. Dacă te răzgândeşti, sună-mă.

Se ridică. Fiona se ridică odată cu ea. Nu pot să le las sâ plece Iară sâ le mulţumesc, aşa că mă ridic şi o urmez pe Claire pe hol, în timp ce Fiona ia paltoanele din dulap. Geanta de voiaj a lui Claire, cu lucruri pentru şedinţe de spiritism, stă deja lângă uşă, împachetată şi gata de plecare. Probabil că au adunat lucrurile în timp ce eu eram ghemuită pe podeaua bucătăriei în chinurile mele mintale.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, Claire. Apreciez asta.

— Plăcerea e de partea mea, dragă.

— Şi ţie iţi mulţumesc. Fiona.

- Să fii sănătoasă. Kayla. Ne vedem lunea vutowe

— Bine. Dacă nu cumva sunt ucisă de un spin

până atunci.

Îmi zâmbeşte, ceea cen* cu nimic. u deschid uşa. oprcştc brusc.

Claire este pe pune privirca confuză.
Fiona şi cu mine b urmânrr ^opren porlocaliu aprins,

P' piep'_U CaPMU1 CUrelC1°r

dttrame de plastic. În lumina verandei, pttlcderefu

de pe umerii vestei sunt supărătoare. <,Or%

— Ce naiba *c asta? întreabă* Fiona.

— O vestă de salvare, şoptesc eu, începând q ifefnu nou.

— Ce caută asta *pe* veranda ta? întreabă Claire, vizib.j fază.

_I-am cerut-o prietenului meu prin corespondenţi

Se uită amândouă la mine şi repetă la unison:

_Prieten prin corespondenţă?

-Da- ...

Agăţându-mâ de tocul uşii ca să mă sprytn, rad încet -Ce e aşa de amuzant? întreabă Fiona.

— Cred că mi-am dat seama cine mă bântuie.

Zece minute mai *târziu, toate trei suntem din* nou la nusj din bucătârieşi ne *uitam prin scrisorile lui Dante, pe care le-am* luat din *sertarul cu lenjerie intimă de la etaj. Claire şi-a* sunai ceilalţi doi clienţi *pentru a anula programările, deoarece cazul meu a devenit mult prea interesant ca să renunţe la eL Separe că nu în fiecare zi, o fantomă livrează dincolo de mormânt co respondenţâ şi un dispozitiv personal care te ajută să pluteai Interesant, zice Claire aplecată peste masă, în timp ce se* uită atent la una *dintre primele scrisori pe care le-am primit.*

Cu grijă să nu atingă *hârtia, ea arată spre coiful din dreapta*

— Arată *de* parcă ar fi sânge.

să *sângereze? „* *CU∗ Dar cum ar P*uM *o Î2nU>ttli*

SP“ne UiUndu- mine Da, arpu.ca fi

— Sau de la *altceva. intervin- L.*

_ *rviric biona. Un „lmaJ*

ţt ţ o nebunie De ce naiba ar trimite o scrisoare mân-

i «ângr animal ?

ivatc ci e un indiciu, spune Claire.

x. uiiimtoate trei la pata dc culoare ruginie. Afară, furtu-

, ••miiă lovească. Plouă atât de tare acum, încât nu mai c ondină ci ca o ploaie constantă de focuri de armă pe f V ântul urlă ca o haită de lupi înfometaţi.

(latre ndici scrisoarea de un colţ şi o întoarce, punând-o jos ¿ir nou cu grijă. «Voi aştepta o veşnicie dacă va trebui”, citeşte ea cu voce tare.

- Asta trebuie să fie cu referire la răzbunarea pe care o caută. Aceasta fantomă te aşteaptă să o ajuţi să se răzbune.

— Dar mai sunt şi alte prostii despre sentimentele lui, zice Fiona. arătând spre o altă scrisoare. Ce ar putea să însemne asta?

— Poate că este îndrăgostit de mine. Sunt destul de drăguţă.

Fiona şi Claire mă privesc tăios.

— A fost o glumă, fetelor.

— Asta e ceva serios, zice Claire cu dezaprobare. Dacă nu-l putem ajuta pe acest spirit să facă tranziţia spre lumea cealaltă, va fi vina noastră că este prins în purgatoriu pentru totdeauna. Hai să acordăm acestei situaţii respectul pe care îl merită.

Nu-mi vine să cred că un medium care poartă pantofi ortopedici mă mustră cu privire la atitudinea corectă faţa de ceea ce mă bântuie, dar iată că se poate.

— Ai dreptate. îmi pare rău.

Studiez scrisorile împrăştiate pe masa dintre noi şi tean

[MC1]lXru“e a Xbare: eun> naiba poa.e o ianionU Să folosească un pix?

- Spiritele îşl pol manifesta energia]n iot fduldc zice (hire. Folosirea unor obiecte precum pixuri]/ dintre ele, dar pot controla şi dispozitive precum tekf, şi computerele.

- Sau soneriile, ¡mi aminteşte Fiona.

Exact, este de acord Claire. Sunt remarcabil de pncep^ în a manipula mediul înconjurător. Dacă sunt suficient depj termce, pol influenţa chiar şi vremea.

Ascult furtuna care se aude afară şi mă întreb daca Danu are vreo legătură cu asta.

— Dar dacă poate controla energia şi obiectele, de ce nu se duce să se răzbune singur? Pentru ce are nevoie de *mine'* Nu putea să arunce un pian în capul duşmanului său?

— Păi, în primul rând, s-ar putea să nu-şi amintească cine este inamicul său.

Când mă uit la ea surprinsă, Claire zice:

— Să fii prins în purgatoriu este teribil de confuz. De fapt, cel mai probabil, această fantomă a ta nici măcar nu ştie că este
moartă.

— I-am spus deja asta, zice Fiona.

— Aşa că are nevoie de mine ca să o ajut să-şi amintească Mă uit din nou la scrisori.

— Aminteşte-mi de ce nu pot să-i *spun* pur şi simplu de mort?

— Asta nu ar face decât să-l împingă şi mai mult în negare, răspunde Claire.

— Rişti să-l îndepărtezi cu lotul. Dacă cineva ţi-arspuned ai murit, care ar fi reacţia ta?

Pufnesc.

Aş sPune sigur, amice, iar familia ta sunt nişte tomate, «s r 1 T? n 'arătăm cu blândeţe adevărul. Trebuie învăţa â „X^aiinU^^^^ te scurte şi uşoare. Câine. Pisică Co * U ' Apo'înVa,a j împreună în propoz.ţii simple, până e^/-POi pUne C"V'n – f ana Când, In cele din urmă. U

$hâkc*veArt este un proces în mai ^u«c întâmplă dintr-odată.

ptr cum a a,uns sA Wocat 'n PurBatonu» ta primul ' pc ce nu se mută sufletul În mod automat atunci când .pul moare’ ‘ În mod normal, o tace. Dar uneori, ele pierd din vedere şi meargă Realitatea densă a celei de-a treia dimensiuni, •ombinată cu gravitaţia planetei noastre, face ca lucrurile să fie ?4U1 de complicate pentru o fiinţa nontemporală. Adaugă la suferinţa emoţională a oricărei situaţii neterminate de care .uîerâ şi te trezeşti cu un spirit pierdut foarte confuz şi irascibil Expir greu şi murmur:

— Fantomele sunt foarte pretenţioase.

Fiona chicoteşte, de parcă aş fi spus ceva foarte înţelept

— Intr-adevăr.

Mă aşez la loc pe scaun, îmi încrucişez braţele peste piept şi examinez din nou scrisorile, în timp ce revizuiesc totul în minte.

— Deci, ca să recapitulăm, ceea ce trebuie să fac este să con- ving acest spirit să accepte că nu mai este în viaţă şi că trebuie să plece pe lumea cealaltă.

— Exact aşa, zice Claire, radiind.

— Cum anume să fac asta, dacă nu pot să-i spun că e mort? Ea şi Fiona împart o privire încărcată, apoi ea zice încet:

- Dacă le dai oamenilor lumină, ei îşi vor găsi singuri calea. Iritată de ambiguitate, zic pe un ton acru:

- Sigur. O să încep să strig din când în când către tavan.

.Du-te în luminii’ Ce zid de o *

-Ai «'«ederemtoşu prin

iţi vina o idee. Ai batan *y** ’ a faptul câ i-ai descoperit i cn Am joar numele lui’.

_ Dai nu »tiu n«„« J de una dintre scrisori, ac« Arăt spre semnară

partw-

Fiona fi < 3alrt te uită din nou una la ciudată de telepatie gemclari. Zic categoric* ,n

- Jur pe Dumnezeu că dacă nu încetaţi u * Sparge ceva.

- De ce nu începi prin a-i cerceta numele?

După un moment, recunosc cu jumătate de gere,74*ior14

— Nu e o idee rea. Mă gândisem să-l sun pe detectiv ca să obţin nişte informaţii despre Dante ,CtCnu|

Râd apoi în barbă.

— Asta era înainte să ştiu că este o fantomă, lotuşi Claire repetă:

— Prietenul detectiv?

— Omul de la poliţie care m-a interogat după accidentul lui Michael.

Luminile de deasupra pâlpâie. Ne uităm toate la tavan. ln bâzâit electric slab umple camera, apoi luminile se sting Se aprind din nou în câteva secunde. Claire murmură:

— Da. în mod sigur te îndrepţi în direcţia bună.

Mă aplec şi şoptesc:

— Pluteşte *pe* aici trăgând cu urechea la noi? £ *atât dt înfiorător!*

— Kayla, concentrează-te.

— Serios, totuşi, de ce am mai avut nevoie de o şedinţă de spiritism, dacă fantoma asta poate auzi fiecare cuvânt pe care îl rostim?

Fiona se uită la mine şi zice:

— Pare omniprezentă, nu-i aşa?

— Asta zic şi eu!

C laire se uită spre tavan cu ochii mijiţi. Aproape că pot vedea cum se învârt rotiţele în capul ei. înainte să o pot întreba la ce se gândeşte, strigă:

— Spirit, mai eşti cu noi?

în capătul holului, o uşă se închide cu o asemenea forţă, incit face dulapurile deschise din bucătărie să se balanseze uşor. Sar cat colo, cu gura căscată. Fiona murmură:

Oh. l>oamne.

Cbirvo apucă de mâni pe Fiona şi zice repede:

__ Cred ci suntem aproape.

— Aproape de ce? întreb confuză şi alarmată.

Claire ordonă:

_ Kayla. sună-l pe detectivul ăla.

— Ce. acum? E trecut de ora opt!

_ Poate că lucrează până târziu. Dacă nu, lasă-i un mesaj. Ai un laptop pe care să-l împrumut?

— Păi. da. este în biroul meu. Dar...

Fără să mă aştepte să-mi termin gândul. Claire sare în picioare şi se grăbeşte să iasă din bucătărie. Mă uit după ea şi o întreb:

— Fiona, ce se întâmplă?

— Probabil, Claire crede că suntem pe cale să facem o descoperire, îmi răspunde calm.

— Descoperire?

— Pentru a ajuta spiritul.

Mă uit precaut la tavan şi la luminile de deasupra capului, care acum pâlpâie încontinuu. într-o clipă, Claire se întoarce cu laptopul meu. 11 pune pe masa din faţa mea.

— Oh, zice ea, scoţând ceva din buzunarul cardiganului. Asta era pe laptop. M-am gândit că ar putea fi important.

Pune obiectul pe masă. Este moneda de 5 centi de tip D din 1937 a lui Michael. Cea pe care am găsit-o sub copacul în care bărbatul în trenci gri stătea şi se holba la mine. Cea pe care am găsit-o apoi pe bordul maşinii mele, în faţa casei lui Aidan. Cea pe care am lăsat-o ascunsă în siguranţă intr un [scr,]J

Rămân Tară aer. Inima începe să-mi bată cu putere. O rafală de vânt Xattcâ zdruncină ferestrele bucătăriei. Apoi. [P]nn tavan

tste verigheta mea.

36

Mă uit cu ochii mari la monedă şi la inel, cu pulsul şi cu un ţipăt prins în piept, ştiind că ceva extrem de import îmi scapă. Când îmi ridic privirea spre Claire, ea zice calm.

— Cheamă-i pe detectiv.

Eu şoptesc:

— Cum a căzut inelul meu prin tavan?

— Sună-l pe detectiv, Kayla. Nu avem mult timp la dispune

— Ce vrei să spui? Ce se întâmplă?

Afară, furtuna prinde putere. Ploaia loveşte ferestrele ? acoperişul. Tunetul răsună şi fulgerele trosnesc. Parcă toată ca» ar fi în mijlocul unei tornade şi este pe cale să fie smulsa de h sol şi lansată în spaţiu. Din celălalt buzunar, Claire îmi scoate telefonul mobil. Probabil că l-a luat de pe biroul meu. 11 împinge spre mine, insistând:

— Sunâ-I!

Panicată, îi iau telefonul din mână. Traversând bucătănx cotrobăi prin sertarul deschis de lângă aragaz, unde ţin toate vechiturile. Găsesc cartea de vizită a detectivului şi ii formei numărul cu degete tremurânde.

Răspunde o femeie, pe un ton tăios.

— Poliţia din Seattle, cu ce vă pot ajuta?

— Cu detectivul Roman Peters, vă rog.

S,£teil*”WniCUd,d0,mnS?

Zmtrtbirt ciudalA

‘ ce’ Nu Nu. m a ajutat cu ceva timp în urmă. Soţul meu un ardent, iar el m-a interogat şi mi-a dat cartea lui de “v $& vorbesc cu cl, vă rog. E urgent.

o7K R,a K privirea şi le văd pe Clairc şi Fiona stând lângă masa . n bucătărie» incurajându-mă cu zâmbete şi aprobări din

cap. ţ nioa dc h celălalt capăt al tirului zice:

- Îmi parc râu, dar este imposibil.

— De ce?

— Detectivul Peters nu mai este.

Sunt atât de agitată, încât nu înţeleg.

- Nu mai este? Vreţi să spuneţi că a fost transferat la alt departament?

- Nu. doamnă. A murit. A făcut stop cardiac subit. O să vă transfer la înlocuitorul său, detectivul Brown. Vă rog să aşteptaţi.

■\ud un clic» apoi o tăcere scurtă. După care se aude o înregistrare cu vocea unui bărbat, care mă instruieşte să îmi las numărul. închid, simţindu-mă ciudat de amorţită. Fiona întreabă:

— Ei bine, ce au spus?

— E mort. Detectivul Peters este mort. A murit în urma unui atac de cord.

- Când?

— Nu a spus. De ce contează?

Clătinând din cap cu nerăbdare. Claire deschide laptopul şi apasă pe butonul de pornire. Deschide browserul dc interne şi începe să tasteze.

— Ce taci? registraturii. Putem verifica arhi-

_ Caut biroul adresă. şi aflSm cine a deţinui vele de proprietate pen casa înaintea ta. tastează ceva intr-o bară dc căutare.

« - *Actul de proprietate a fost* lnrcgj siraf

— Nu. Ar trebui să fie Înregistrau pe n

***

Kayla Reece. Mă apropii şi mă uit peste umărul M1Q*

— Cine naiba sunt Sandy şi David Wainwri^p4' ' cumpărat această casă în ianuarie! ■<,

Undeva la *etaj, se trânteşte o altă uşă. Aud* $z_{g0TnM\ 4}$ în alergare, apoi *râsul unui copil.*

Mi se opreşte respiraţia.

— Băieţelul, am uitat de el, spun privind în sus, Dj^ *este fantoma din această* casă... cine este copilul? $» cum cu bărbatul în trenci şi *pălărie? Cum se potriveşte astea?*

Expresia tristeţii s-a întipărit pe chipul celor două alături de o altă emoţie *pe care am mai văzut-o* înainte k văzut-o pe *chipul lui Destiny, ghicitoarea pe care am vmu-c* şi care mi-a urat drum bun *la plecare. Este* inconfundabdi£* milă? *întreb neliniştită.*

— De ce vă uitaţi aşa la mine?

Claire zice cu blândeţe:

- E în regulă, Kayla. Nu-ţi fie teamă. Nu ai de ce să-n ne fricâ, draga mea.

— Ce vrea să însemne asta?

— Dă-mi telefonul, dragă.

— De ce?

— O sâ sun din nou la secţia de poliţie.

— Pentru ce?

— Cred că e ceva ce ar *trebui* să ştii.

— Cum ar fi?

— Dâ-mi telefonul.

Un sentiment *copleşitor de nedreptate mă cuprinde* AB dau înapoi cu un pas. Sângele meu se transformă în «te# Mi se ridici Pârul pe bra_te $_5$i încep sâ respir accelerai. Atu* furtuna tace ravagii. Claire ia telefonul din mâna mea *înlemniţi ,i* apasă câteva butoane. Când o voce fam.banl Jc femeie un,p|e

i seama că a format ultimul număr apelat, apoi •gtnri’*',n’ _

^difuzor.

,P poliţia din Seattle, cu cc vă pot ajuta?

pa. bună scara, doamnă. Vreţi să-mi spuneţi, vă rog. când „Jritdctt«ivulPeters?

Se tace o pauză. Claire explică:

_ Prietena mea a vorbit cu dumneavoastră acum câteva jipe şi a fost atât de surprinsă de veste, încât a uitat să întrebe. \r vrea să trimită flori la înmormântare, dacă nu a avut loc încă.

- Oh, înţeleg. Mă tem că este mult prea târziu pentru flori. Au trecut şase luni de când a murit, aproape că se fac şase luni.

Claire ii mulţumeşte, apoi închide. Cele două stau acolo şi mă privesc cu acea milă îngrozitoare în ochi, aşteptând.

Parcă de foarte departe, îmi aud propria voce.

— Este imposibil. Se înşală. M-a interogat după accident. Asta a fost cu doar două luni în urmă. A stat cu mine pe chei şi m-a interogat’

Claire zice cu tristeţe:

— Nu mâ îndoiesc că a iacut-o.

Mâinile încep să-mi tremure. îmi este greu să respir. Mă dau înapoi încă un pas. Privind-o în căutarea ajutorului, zic: – Fiona?

— Trebuie să înţelegi, dragă, că sunt toarte puţini oameni care pot comunica şi cu spiritele, zice încet.

— Ce vrei să spui? Ce legătură are asta? spun cu voce n

continuă pe tonul acela calm şi liniştitor, ignorându-ml

pan,Ca- . ■ r c; Câtiva spiritişti, deşi majoritatea

— Mediumuri, desigur. Şi c i r le înţelegem sunt falşi. Chiar schizofrenici’ legătură cu chimia modificată

CU adevărat. deşiProb3b.l ci are leg

a creierului l°r-

Claire adaugă

__Şi pisicUe.

- Da. aşa este. Şi pisicile pot vedea fantomele Face o pauză.

— La fel pot face şi unii copii înzestraţi.

Râsul unui copil care pluteşte de la etaj mă face să mima. Acesta se opreşte complet când Claire zice:

— Şi alte fantome pot. Deşi nu se recunosc intre ele ca Mâ uit de la una la alta.

— îmi cer scuze, ce?

Unul dintre becurile din instalaţia fluorescentă de deasu$_{pra}$ explodează. Un altul urmează imediat după aceea, umplând încăperea cu un pocnet ascuţit de sticlă spartă şi cu mirosul acru de cabluri arse. O rafală de vânt rece şuieră pe coşul de fum intr-un vuiet ascuţit care seamănă sinistru cu un ţipăt de banshee.

Un vers din ultima scrisoare a lui Dante îmi trece prin minte *Tu eşti furtuna. Tu eşti sursa a tot ceea ce se întâmplă.*

Apoi îmi amintesc ceva ce mi-a spus Fiona în ziua în care a venit şi a declanşat alarma:

Un spirit este energie care se manifestă. Asemănător unei furtuni electrice care işi adună forţa până când descarcă un fulger. Când un spirit este supărat, acea emoţie, acea energie se transformă intr-un rezultat fizic. De aici şi dulapurile, şi sertarele deschise.

Şi încă un lucru pe care nu l-am înţeles până acum:

Aş spune că spiritul care locuieşte în această casă este al naibii de furios.

Felul în care s-a uitat la mine când a spus asta era aproape ca şi cum...

(Ia şi cum ar fi vorbit despre mine. Ca o armată de păianjeni, groaza rece se târăşte pe pielea mea. Şoptesc răguşit:

— Nu.

Fiona zice încet:

— Ba da. draga mea. Mă tem că da.

F£H P*L

fort» «P loitivă a unei bombe > 0 sută de amintiri diferite goneai» în «P deodată. Cât de şocată a fost Fiona când anii a doua zi după înmormântarea lui Michael. Cum m a p Câ ccl ton ciudat: *Deci, vei râmâne în casă?*

'„'cum toţi oamenii de la grupul de doliu au ignorat-o pe M,dison. femeia al cărei copil fusese răpit cu ani în urmă. Cum jtitt*singură în cerc, ca şi cum ar fi fost invizibilă pentru toată lume* în afară de mine.

Cum Eddie, meşterul care se îmbrăca precum un hippié, nu jvea telefon mobil şi credea că Dávid Letterman era terapeut.

Cum. când m-am dus să-l caut, acel terapeut nu exista. Cum toţi reparatorii de acoperişuri pe care i-am sunat nu m-au sunat înapoi.

Cum camera de supraveghere a înregistrat doar imagini statice atunci când am ieşit în curte.

Cum Destiny, médiumul, a zis cu tristeţe: *Mă voi ruga pentru tine.*

Cum atunci când am sunat la sonerie, mama ei a deschis uşa, s-a uitat în jur, apoi a închis-o, ca şi cum nu ar fi fost nimeni acolo.

Cartea cu Moartea. lubiţii. Magicianul inversat, indicând câ trebuia sa renunţ la iluziile mele.

Zece de spade întors, care sugera răni adânci, sfârşituri dureroase...

Trădare. .

Fiona zicând. *Rea ^a e |^e. R ^a propti- iMrun. dem că este. Fiecare dintre noi»$« ^ t caz > chiar* şi fantomele. daU în sea ra asta. s-a referit

Cum. când Claire a ven‘ P conWCt ca fiind „ea” înainte de a la spiritul cu care a de wre, încât abia mă pot ţine pe se corecta. Tremurând atât

Suspin, apoi imi .uopâr gura < u p.ihn.i <<t . (suspinul. Apoi iau telefonul *de la Claire.* alerg fnapo, J ,n% nil cu vechituri şi scot lucruri, aruncând frenetic p$_{c\ |Oţ}$* post ituii meniuri *de mâncare la pachet şi baterii,* pâ$_n$f' găsesc ceea ce caut. Cartea *de vizită* a *lui Eddie, meşterul^* am observat până acum, dar cartea de vizită este fragjfc *, U gâlbenită de timp, iar cerneala se *desprinde pe alocuri. Ari ca* şî cum ar fi fost tipărită cu zeci de ani *în urmă.*

Cum probabil că a şi fost.

în timp ce sunetul furtunii dezlănţuite de afară *aproape* mă asurzeşte, formez numărul lui. Telefonul sună de două on înainte ca un bărbat să *răspundă.*

— Homefront Handyman, de generaţii. Cu ce vă pot ajuta?

Ţinând telefonul în mâinile tremurânde, întreb:

— Eddie este acolo, vâ rog?

Tăcerea Iui scurtă pare surprinsă.

— Uh, nu. Sunt Mark. Cu ce vă pot ajuta?

— Vă rog, trebuie neapărat să vorbesc cu Eddie. Puteţi $â mi-l daţi la telefon? E prin preajmă?

După incă o pauză, bărbatul de la *celălalt capăt al* firului zice

— Este o glumă sau ceva de genul ăsta?

— Dă-mi-l la *telefon! strig.*

El oftează greu.

— *Vite ce e, doamnă. în mod normal,* nu răspund atât de târziu, dar afacerileau mers rău, aşa că am răspuns. M-aţi făcut să regret. Să aveţi o noapte bună.

— Vă rog? implor eu disperată. Trebuie să vorbesc cu Eddie.' Trebuie să vorbesc cu el chiar acum.'

Da, păi, o să fie cam greu, doamnă, pentru că bunicul meu a murit în 1974.

raimlnii« golesc de aer. Un plâns mi se prinde în gât. Inci două becuri fluorescente din tavan i « K ,n lava n explodează cu un pocnet.

Când mă învârt panicată, Fion i Imi *tui ,* plicurile lui Pante. ,ntlndc unul din,tt

, Citeşte numele de pe adresa de retur, zice ea cu3 blândeţe. Respirând accelerat, i-l smulg din mână.

_ Danie Alighieri, strig, scuturând din cap. Numele lui este DUiteAlighierilŞi ce dacă?

_ Nu trebuie doar sâ te uiţi la el... trebuie să *infelegi.*

Când imi întorc privirea în colţul din stânga sus al plicului, toate literele din adresa de retur se mişcă acum, schimbând locul una cu alta şi rearanjându-se incet-incet în altceva. Clipesc rapid, încercând să-mi limpezesc vederea. Nu mă ajută. Literele se mişcâ în lateral, se suprapun, apoi se îndreaptă spre un alt nume Un nume care face o gaură direct în ţesătura inimii mele Aidan Leighrite.

Dame Alighieri este o anagramă pentru Aidan Leighrite. ! n mintea mea apare imaginea citatului din Thoreau înrămat pe peretele din salonul lui Destiny. .Nu *la ce te uiţi e* rniportum. *ci ceea ce vezi."*

Am fost oarba. Refuzând să recunosc adevărul Mâ uitam la lot, dar nu vedeam nimic. Lacrimile imi curg pe obraz, las plicul şi fug din bucătărie. Dau buzna pe uşa biroului lui Michael şi cad plângând pe biroul lui. Iau ziarul cu poza lui Michael pe prima pagina. Cu mâinile tremurândc. il desfac până la capăt. Când văd restul titlului care fusese ascuns, mi se opreşte inima. I itlul nu este *Localnic se ineacâ,* aşa cum apărea atunci când era pliat. Titlul complet este *Localnic ift îneacă soţia.* De cealaltă parte a pliului, fotografia mea mă priveşte fix.

Mă văd stând la mormântul lui Michael În ziua înmormântării, auzind o femeie care imi suspină numele şi rea i senzaţia că podeaua d.spare sub picioarele mele. că numele pe piatra funerară nu era al soţ ui m

Era al meu. în valuri. o uşă de fier încuiată în

Totul imi revine inm înghcţat dc amintin

mintea mea se dese ‘

se «varsă înăuntru.

T*p-

Ferestrele explodează în afară Intr-un milion dedobu de sticlă sclipitoare şi ascuţite ca briciul, care sunt instantaneu absorbite de furtună şi purtate În noaptea ploioasă. Un vj$_n$, violent inii smulge ziarul din mână şi il trimite zburând nebu. neşte prin cameră, sfâşiat în bucăţi.

' Fiona şi Claire stau în uşa biroului. O mică siluetă desculţi în pijamale albastre se ascunde îngrozită în spatele lor. aruncând o privire de după picioarele Fionci. Este băieţelul blond pe care ¡1 tot vedeam pe gazon. Băiatul care s-a uitat la mine şi a ţipat „'^Băiatul'„care locuieşte aici cu părinţii lui, Sandy şi David Wainwright. care au cumpărat această casă la o lună după ce soţul meu mi-a pus capăt zilelor.

Nu Michael a murit.
Aidan a murit.
Michael l-a ucis.
Chiar înainte să mâ ucidă pe mine.

II

PURGATORIUL

„Nici măcar în mormânt nu este totul pierdut.“

~ *Edgar Allan Poe*

37

FIONA

Când i-am spus Kaylei că fantomele sunt pur şi simplu suflete care au o poveste de spus, acesta era adevărul. Dar chestia cu fantomele este că sunt naratori nesiguri. Mai ales când îşi spun o poveste pentru ele insele.

Să-ţi dai seama că eşti mort e o treabă complicată. Un strigăt vine din spatele meu. Mă întorc şi o văd pe Sandy alergând pe hol spre noi cu viteză, cu ochii mari şi albă la faţă. Agăţându-se de piciorul meu. Bennett izbucneşte în lacrimi când îşi vede mama.

Ea il ia în braţe, il strânge cu putere la piept şi se

uită îngrozită în camera. Peste vuietul vântului, ea strigă:

— S-a furişat din pat. Doamne, ce se întâmplă?

— Duceţi-I înapoi la etaj! strigă Clăi re.

Hârtiile zboară pe lângă ea, ridicate de vânt, răsucindu-se ca nişte păsări frânte în zbor. Perdelele de lângă ferestrele sparte flutură. Fotografii înrămate se smulg de pe pereţi şi se izbesc de podea Cărţile ies din bibliotecă de parcă ar ti fost trase dintr-un pistol Un spectacol de lumini izbucnește din becurile

din tavan şi din lămpi, acoperind camera cu un jet de scântei albe şi strălucitoare.

Este un spectacol de sunet şi furie. Haosul vizibil când inimă invizibilă se frânge.

— Ştiu, săraca de tine, murmur eu, privind nebunia. Îmi pare atât de rău.

Locul în care Kayla se alia cu doar câteva clipe în urmă este acum gol. Sandy fuge înapoi pe unde a venit, grăbindu-se pe hol cu Bennett în braţe. Se întorc la David la etaj şi ne aşteaptă pe Claire şi pe mine să le spunem dacă spiritul Kaylei Reece a părăsit, în sfârşit, casa lor.

S-ar putea însă să mai aştepte o vreme.

Mai sunt încă multe lucruri de povestit.

38

AIDAN

Am ştiut aproape de la început că Kayla este pentru mine. Ochii ăia, ştii? Atât de drăguţi, dar atât de trişti. Mi-a luat ceva timp sâ aflu de ce era atât de tristă. Pe atunci ii povestisem deja despre tata, despre cât de abuziv era. Despre ceea ce am iacut pentru a-mi proteja mama de turia lui violentă.

Despre cum am petrecut ceva timp în închisoare pentru asta.

Judecătorul a fost îngăduitor pentru că eram minor. Mărturia mamei mele a ajutat, de asemenea, ca şi toţi ceilalţi martori pe care apărarea i-a chemat pentru a dovedi că trăiam în iad cu bărbatul acela.

Dar totuşi... Faptele sunt fapte. Eram un infractor condamnat. Nu e frumos când o spui cu voce tare.

Şi ce e uimitor? Kayla nu m-a judecat niciodată pentru asta. Nu m-a privit niciodată diferit. Nu a lăsat ca asta să tntervma ■ntr^noi când avea toate motivele să spună „la revedere p să P'[cce]- [nr,n] atâtea N-avea nevoie de toate

rahaturile

asta ar li compensat ceva. Ca şi cum ar fi o ttpíi$_{Q}$|¡$_{c}$

în acelaşi timp. Era un marc profesor de matematică |, °

*$^{U'4}$ sítate, cu un creier ca un supcrcomputcr. ^{Un,Ver}-

Un supercomputer cu o defecţiune semnificativă. Pe fapt. două. Schizofrenia paranoică fiind cea prj$_{nd}$ şi un ego de dimensiuni mari fiind cealaltă.

Ştii ce se întâmplă când eşti bolnav, dar prea narcisist ca $_{S}$j recunoşti asta?

Nu-ţi iei medicamentele, asta se întâmplă.

Nu-ţi mai iei medicamentele. Apoi lucrurile merg prost.

Apoi începi să faci lucruri pe care în mod normal nu le-ai face, dacă ţi-ai ţine rahatul sub control. *De exemplu,* să dai cu barosul în toate televizoarele din casă, pentru că eşti convinscâ guvernul te spionează din *spatele ecranelor.* Sau poale să seni aceeaşi ecuaţie de gradul al doilea *la nesfârşit* intr-un caiet şi să-i spui soţiei tale că este limba lui Dumnezeu, pe care ţi-o dictează magnetul de frigider care este, de fapt, un înger deghizat. Sau. eventual, să stai în faţa magazinului alimentar local, strigând la toţi cei care intră înăuntru că *broccoli sunt nişte* extraterestri care se ascund printre noi şi complotează să cucerească planeta. xMichael şi Kayla s-au căsătorit *de tineri. înainte ca* boala lui să se agraveze. înainte de crizele lui. înainte de spitalizări, înainte ca toţi banii să înceapă să fie cheltuiţi pentru îngrijirea lui. înainte ca el să o lovească atât de tare în stomac, încât ea sâ piardă copilul lor.

El a crezut că a fost lăsată însărcinată de un broccoli extraterestru. A crezut câ o salvează. Am *plâns când ea* mi-a povestit asta. Am cedat şi am plâns, pentru că era atât de tragic.

Apoi mi-a spus cum a urmărit-o după ce s-au despărţit şi

lacrimile s-au uscat foarte repede. I-am cerut să obţină un ordm de restricţie, dar Kayla mi•a spus că> ¡n aferă de
Tn,e’a pus T' —mit, urmă. Cu o zi foaint^^^^

j$_{in}$ c»u» unui ,ucru mˈnor şi 0 aPucase dc b«ţ. îşi dar asta o zdruncinase.

v?ind în urmă, miʻa spus caʼ accˈa fusesc Pʳʻmul semn

[1] „în creierul lui se schimba. Primul indiciu că totul se va ^foarte rtu. în cele din urmă.

Nu 1»$ & învinovăţit. Daca şi-ar fi luat medicamentele, chiar fi acuzat. Boala mintala nu e ceva ce-ţi faci singur. Nu o alegere. Creierul tău este sabotat de substanţe chimice sunt în afara controlului tău. Ceea ce este în controlul tău tonişi este răspunsul tău la sabotaj.

A fost prea mândru pentru a-şi urma planul de tratament. A crezut că se poate descurca singur cu boala lui. în aroganţa lui, a crezut că doar voinţa era suficient de puternică pentru a învinge biologia.

S-a înşelat.

Kayla a plătit preţul pentru această aroganţă. Amândoi am tăcut-o. Dar. aşa cum i-am spus în scrisoarea mea, este un preţ pe care l-aş plăti cu plăcere de un milion de ori. Chiar dacă ar trebui să o fac în fiecare zi timp de o veşnicie, mi-aş tăia venele cu o lamă de ras şi aş sângera bucuros.

Nu aveam cum să trăiesc tară ea. Aşa că să mor pentru ea a fost singura alegere. Greşeala mea a fost sâ cred că doar sângele meu va satisface monstrul din capul soţului ei.

Din păcate, era mai însetat de sânge decât mi-am imaginai.

39

KAYLA

Cu *patru luni în urmă*

în timp ce stau la masa din bucătărie şi mă uit la verigheta mea din palmă, trec prin toate amintirile din căsnicia cu Michael, atât cele bune, cât şi cele rele, până când îmi dau seama că motivul pentru care nu mi-am dat jos această verighetă până acum este foarte simplu.

A fost din respect pentru moarte.

Copilul meu mort.

Căsnicia mea moartă.

Speranţele mele moarte pentru viitorul care ii includea pe amândoi.

Toate lucrurile pe care le preţuiam odată s-au dus. Acum, singura modalitate posibilă să trec peste ce a fost este să fac ceea ce fac oamenii când plâng după cei morţi.

Să organizez o înmormântare.

Urc Iu etaj, în dormitorul principul. şi găsesc 0 cutie de

pantofi goală în dulap. Pun în ea certificatul nostru de cfcâtorie.

mcA şi prima ecografic alb-negru a copilului,

împreună câteva amintiri.

Apoi mă duc în curtea din spate cu o lopată pe care am din magazie şi sap o groapa lângă pergola acoperită cu sub care i-am spus lui Michael că sunt însărcinată.

Când groapa este suficient de adâncă, aşez cutia de pantofi înăuntru. Apoi o acopăr cu pământ, ştergându-mi din când înând lacrimile cu dosul unei mâini. Căsnicia mea s-a terminat deccva vreme, dar încă mă doare. Ştiu că întotdeauna va fi aşa.

Durerea este costul iubirii. Şi cu cât dragostea ta este mai profundă, cu atât este şi durerea la fel. Nu le poţi avea niciodată nna fără cealaltă. Mă las pe călcâie, cu gâtul strâns de emoţie. Către micul morman de pământ răscolit din faţa mea, zic:

— V-am iubit pe amândoi din toată inima mea. Sper că mă puteţi ierta pentru toate felurile în care v-am dezamăgit.

Mă gândesc o clipă, dar nu mai am nimic de spus. Aşa că îmi lac semnul crucii peste piept şi mă întorc în casă, să mă schimb.

Dacă trecutul meu este mort şi îngropat, viitorul meu încă mă aşteaptă.

îi ia ceva timp să deschidă uşa, după ce bat. E târziu şi nu mă aşteaptă. Stau pe treaptă cu inima bătându-mi în afara pieptului Şi cu toţi nervii încinşi de dor, până când îi aud paşii apropiin- du-se. Mânerul uşii se roteşte şi apoi iatâ-l. Deşi au trecut câteva săptămâni şi ultima noastră întâlnire de la restaurantul Harbor House nu s-a terminat bine, Aidan mă priveşte ca inloti sauna, ca şi cum aş fi primul răsărit de soare pe care l-a văzut în toată viaţa lui.

.

Îmi “^pus sâ tîauncând totul îmi va fi limpede. M-am

— Mulţumesc, la naiba, zice el slab, expirând N$_{u}$
să respir fără tine, iepuraşule. ^{iftl}Pww

Mă prinde intr-o îmbrăţişare strânsă,?' ma strânge ne tare, încât nici nu mai pot respira. Apoi sărutăm. fierbinţi şi disperate, în timp ce mă trage Sârutun Pe uşâ apartamentul lui. închide uşa cu piciorul în urma noastră^ îmbrăţişează din nou, apăsându-şi faţa pe gâtul meu.

Mă ţine strâns, cu braţele tremurânde, iar eu sunt recunoscătoare pent ru tot ce m -a adus la acest moment, pentru că nu am găsit niciodată ceva mai frumos decât asta. îi şoptesc la ureche – Mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai oferit spaţiul de care aveam nevoie, chiar dacă nu mi-l doream. Dar dacă încerci să-mi mai oferi aşa ceva, o să îţi dau un şut în fund. Râsul lui este răguşit şi fără suflare. Se îndepărtează şi se uită la mine cu ochi strălucitori.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş da altceva de care ai nevoie?

îmi ridic sprâncenele şi zic timid:

— Depinde ce este.

Zâmbetul lui devine vorace, iar vocea lui devine întunecat!

— Oh. cred că ştii despre ce este vorba, iepuraşule.

Se apleacă, mă ridică şi mă aruncă pe umăr, apoi mă poartă pe hol până în dormitorul lui, râzând, în timp ce lovesc slab CU pumnii în fundul lui musculos. îngenunchează *pe* saltea şi mă pune pe pat. Tresar şi mă înfior.

— Auu.

— Ce s-a întâmplat?

!■. ceva sub spatele meu.

Aidan se ridică, să mă pot rostogoli intr-o parte. De sub mine, scoate o carte.

— Îmi pare râu. Citeam.

Arunci la o parte cartea n.a sâruta din $_{nou}$. dar sunt pr«

curioasă ca să renunţ atât de uşor.

j a pun* M4p*nirc pc gur» mea, dar nu

poate, de- <euln>-»wrbcsc-

Ce cмc Divina Comedie? Sună interesant.

Finind o PAUZ''- PenUu a Pr‘vi cu dezaprobare, îmi zice

periuţe:

Acum avem o întâlnire a clubului de lectura?

Zâmbesc şi mă ioc cu o şuviţă din pârul lui negru.

. Avem tot timpul din lume sâ facem şi celelalte lucruri, domnule Leu. În plus, sunt curioasă de gusturile dumneavoastră în materie de literatură.

- Aparent, gusturile mele în materie de literatură sunt la fel de ciudate ca şi gusturile mele în materie de femei. Nu ne am mai văzut de săptămâni, eşti în patul meu şi mă reţii să intru în unc. Ce e în neregulă cu imaginea asta?

li dau un pupic pe buze, apoi mă întind şi iau cartea pe care a aruncat-o la o parte. Este o carte neagră, cu copertă tare, căreia ii lipseşte coperta de protecţie. Titlul şi numele autorului sunt gravate în relief cu litere aurii, pe spate.

Divina *Comedie, de* Dante *Alighieri.*

— Pare un nume inventat, spun.

Aidan pufneşte. ..

- Este doar cel mai mare poet din loote d?
- Atunci cum se face că nu am auzit ntdo a de
- Poate că nu eşti atât de deşteaptă pe cat crezi

Fac o faţă acră. El zâmbeşte. ,

Când întreb: asts Divind Comedie?

- Şi despre ce e vorba m asczWuse pe spate.

El oftează V « rost»^^ltoria unui om pnn ta

ră perfectă Înainte de culcare. lUd _ . o lectură uşoară, peru*

„ ****

Mâ prívate cu ochi zâmbitori, deşi faţa |ui.

wri Vrw să mi faci şi cred ci «te dezamâJ??14** IncA dezbrăcată, dar eu ştiu că este fericit doar c¿ nu 'Ur>t înseamnă că suntem doi. arcaici.

Mâ ridic pe un cot şi sprijin cartea pe burta lui

— Deci, spune-mi povestea. Cum decurge? De ce comedie dacă e vorba despre iad? Şi de ce numele d #nUfne?,e autorului are atât de mulţi i în el? E fals, nu-i aşa? 3011

încercând să-şi înăbuşe râsul, se întinde şi ¡mi dâ o de pâr după ureche.

— Până acum nu mi-am dat seama cât de ciudata eşti

11 lovesc uşor în piept cu degetele.

— De parcă tu ai fi foarte normal. Spune-mi.

Cu un oftat exagerat, mă trage în jos, strecurându-mi un braţ pe sub gât şi incolăcindu-mă lângă *el.* Mă ghemuiescacolo. închizând ochii şi inspirând mirosul lui cald de cedru, mosc şi fum de lemn. Fericirea străluceşte în mine, uşoară şi aerisită ca nişte bule de săpun.

— Dante a fost un poet şi cărturar italian, care s-a născut în secolul al XII l-lea.

— Nu e de mirare că nu am auzit niciodată de el!

— Povestea este despre călătoria alegorică a sufletului său prin cele trei tărâmuri ale morţilor: iadul, purgatoriul şi raiul, continuă Aidan ignorându-mă. Este însoţit de trei spirite-călâu ze de-a lungul drumului, care îl ajută să înţeleagă *ce se* întâmplă La final, el intră în rai. dobândeşte cunoaşterea a ceea ce este cu adevărat Dumnezeu şi obţine mântuirea veşnică.

După o clipă, întreb:

— Şi o citeşti în pat, intr-o sâmbăta seara?

Este considerată una dintre cele mai mari opere literare din lume.

— Te rog să răspunzi la întrebarea mea anterioară.

Râzând, mă sărută pe frunte.

— Nu toţi am avut educaţii universitare *de* lux. Am tăcut un efort continuu pentru a încerca să recuperez timpul pierdut

,hll| ochii şi ni» uit la el. El mi priveşte înapoi cu un M club. Ştiu ci vorbeşte despre perioada petrecut!7in pe”»™ ceea ce i-a ftcut tatălui siu, dar nu am discutat 'j despre asta, aşa ci ezit şi cer detalii. Cum ar fi, de exemplu nmp a stat acolo.

Mângâtndu mi uşor părul» el murmură:

_ Şapte ani.

U naiba. Bărbatul *îmi poate citi întotdeauna gândurile.*

îi şoptesc:

— A fost groaznic?

El aprobă din cap.

Simt un nod în gât, dar reuşesc să zic:

— îmi pare rău.

— Face parte din trecut. Asta e ceea ce contează acum.

Mă strănge de mână şi îmi oferă un zâmbet atât de tandru, încât mi-ar putea rupe inima în două. Reţinându-mi lacrimile, închid ochii şi îmi apăs obrazul pe pieptul lui. Simţind că sunt pe punctul să devin prea emotivă, are milă de mine şi schimbă subiectul.

— Ceea ce mă uimeşte cu adevărat la Dante, în afara de scrisul lui, este că numele lui este o anagramă pentru al meu.

— Anagramă înseamnă ce? Că sună asemănător?

După o pauză, zice:

— Nu prea ai mers la facultate, nu-i aşa?

îl lovesc din nou în piept. El chicoteşte şi zice:

- O anagramă este un cuvânt format folosind toate literele unui alt cuvânt. Cum ar fi „Roma” şi ..amor” Amestec, toate

literele şi iese altceva.

Mă gândesc U asta pentru o clip*.

— Bun, asta c ciudat.

- Ce e ciudat la asta? cckbru din secolul

— Numele Uu şi numele

i viu-le» *unl identice.

* 2- Nu .«ni deloc identice-

_Ba da» sunt, dacâ amesteci toate literele! începe sft râdă.

- La naiba, ce dor mi-a fost de tine.

Mi bucur că te amuz, Fight Club.

' cartea de pe burtă şi o pune deoparte pe pai, lpoilt U*' ,s „este nune, sprijinindu-se pe antebraţe. l^ nin rostogoleşte Pe priv indu-mă în ochi, murmuri:

du-rni capul în i j voinţa mea sunt invănit eQ(1

- Dar deja do l- iu birea cafe pune roată, toate la o smeuravne.

soarele şi nim ic şi doar stă întins, privindu-mi

Când nu mai adaug cu intensitate, zic:

— Hm... aşa?

îşi lasă fruntea pe umărul meu şi râde din nou, mai tare de data asta, cu tot corpul tremurându-i. Eu mormăi:

— Nu reuşesc să înţeleg ce e atât de amuzant aici.

— Este ultimul vers din ultimul cânt al poemului, încarc Pante se urcă la cer şi este cuprins de lumina divină şi de iubirea lui Dumnezeu. Este, probabil, cel mai cunoscut vers din istoric

— Ptf. Nu, cel mai cunoscut vers din istorie este: „Nu mi plac ouăle verzi şi şunca, nu-mi plac, Eu-sunt-Sam.” Âstaedr Seuss, în caz că cititul tău nu a progresat atât de mult.

îşi ridică fruntea şi mă priveşte cu ochii plini de adoraţie şi cu un zâmbet orbitor. Zâmbindu-i înapoi, ii zic:

— Deci ăsta e raiul, nu? Roţi care se învârt şi stele care se rotesc?

— Aşa era pentru Dante, în orice caz.

— Tu ce crezi că este raiul?

Zâmbetul lui se estompează. Energia lui se schimbă încet de la lumina la întuneric, la fel ca şi privirea lui. Privindu-mă adânc în ochi, îmi zice încet:

-Tu.

Acela este momentul în care, în sfârşit, renunţ ia

trecutul meu şi la temerile mele şi mă îndrăgostesc, sări tură-în-cascadă

,nâ.nie. de el îmi Infoşor braţele În jurul gâtului lui şi ^‘¿Zlinnunsinit.
' \ ticnic* «** Ai<ian'cl l dă inaPoi de o mie de ori.

>în noaptea aceea, suntem de nedespărţit. Ne petrecem moment de veghe şi de somn împreună. Următoarele ^-vahmi sunt ca un vis» un basm devenit realitate.

Kpoi soseşte ajunul Anului Nou.

Şj. odată cu cl, sfârşitul.

40

KAYLA

Ajunul Anului Nou

În lumina lumânărilor, chipul lui Aidan este la fel de frumos precum cel al unui înger.

— Cum de eşti atât de drăguţ? murmur, trecându-i un deget peste unghiul obrazului, apoi în jos spre maxilar.

Barba lui întunecată este moale şi elastică sub vârful degetului meu. Stăm în pat la mine acasă, unul în faţa celuilalt, corpurile noastre goale aliniate de la piept la coapse. Picioarele mele sunt prinse între gambele lui. Unul dintre bicepşii lui îmi leagănă capul. îşi foloseşte celălalt braţ pentru a mâ ţine strâns lângă el.

Privindu-mâ cu ochi blânzi, îmi zice:

— Nu sunt. Eşti doar ameţită după sex.

Râsul meu este jos şi gutural.

- E ca atunci când bei prea mult ţi vezi pe cineva cu al|i ochi, dar cu sex?

p^mul S I» ‘ W uţ vederea neclari !n-mii-

1
9
1

∗ Urul vârful na$uˈul

1 >lif «-meni itbttor de mult cu un mistreţ. Am încercat sentimentele evitând să aduc asta în discuţie.

4 ,.v,a nasul de gâtul meu şi Imi şopteşte: de adus lucrurile în discuţie...

U fc\c.oâ şoldurile» apăsându şi erecţia pe coapsa mea. Râd j,r n.x» < nipndu mă excitata şi nesăbuită, ca şi cum aş sta în „ M unei stânci înalte, pe cale să mă prăbuşesc peste margine.

N ai auzit niciodată de perioada retractară?

Eu am auzit, dar scula mea nu.

— În mod clar.

— Te plângi? mă întreabă ridicând o sprânceană.

Asta mâ tace să zâmbesc.

— Nu. domnule. Iubesc asta.

Se rostogoleşte peste mine. Coborându-şi capul, mă sărută uşor, murmurând pe buzele mele:

— Mai spune asta o dată, iepuraşule.

— Partea cu domnule sau partea cu iubesc?

— Ambele.

Ochii i se întunecă, iar vocea ii scade.

— Dar renunţă la „nu” şi la „asta”.

Trebuie sâ mâ gândesc la asta pentru o clipă- Când înţeleg ce vrea sâ spună, obrajii mi se încălzesc. Dar ii dau ceea ce vrea. Fără rezerve şi iară regrete, aşa cum are el nevoie. Priyindu l în ochi, cu faţa încinsă şi inima bătându-mi cu putere, i ş p

- Te iubesc, domnule .. dev,nc ner<rgulatâ. Greu

El Iţi umezeşte bu«k^ ■ P ya ţine sub.lă

,icalddeasupram«^.n<J.ferenlc4tdepu.em.că şi portul care nu va \

este furtuna. mare inamte şi înapoi pe panu

— Şi eu o iubesc pe scumpa mc» lepuroaid cc xâ fiu recunoscător pentru

fiecare zi în care am mrrx ** pentru c* acea cale întunecată a dus în cele din u$_{rrT1}$â £'^{n}

Expir un oftat uşor, dar el il reduce la tăcere în timp^ sărut* (rod că vrea a* se împingă în mine, în schimb. * togoleşte pe spate, luându-mă cu el. astfel încât să mâ fot^d deasupra lui. Ţinându-mi părul la distanţă de faţă. îmi zice/u dezinvoltura:

— Azi se pare că vor fi focuri de artificii la miezul noptţ$_{I(}$

— Uau.

-Ce?

— Apropo de o tranziţie dezamăgitoare. Credeam că eşti pe cale să faci dragoste cu mine din nou.

El chicoteşte.

— Aşa era, dar apoi mi-a venit ideea genială de a scoate barca în larg, ca să fie artificii care să explodeze deasupra capului data viitoare când te fac să îţi dai drumul.

— Ah. Da, ar fi un mod memorabil de a intra în noul an.

Zâmbim unul la celălalt. El zice:

— Am cumpărat ciocolată şi şampanie. Doar în caz că ai

vrea.

— în ce univers n-aş fi dispusă să mă hrăneşti cu şampanie şi ciocolată sub un cer plin de artificii, după ce mi-ai provoca un orgasm uluitor?

— Oh, deci acum te şi hrănesc?

îşi dă ochii peste cap în semn de consternare simulată.

— Eu trebuie să fac toată treaba pe aici.

îi apăs un sărut pe buze şi ii şoptesc:

— Bietul de tine.

Mâ aruncă pe spate şi mârâie:

— Ai grijă. Mistreţii mănâncă iepuraşi la cină.

Apoi mă ciupeşte de gât şi mâ gâdilă, facându-mă să ţip Râzând, se ridică. îl privesc zâmbind cum se duce la dulap. Apare îmbrăcat, la scurt timp dupâ aceea.

-i V lu' „ iul âla dulce' „ Ce e1, aruncindu-mi un zâm- ¿10«. în »W ce iesc din camcră- Nc întâlnim jos. *' «indic din P*‘ *’mi ,mhrac Căt de repcde P ot’ ‘râgând pe v Mup şi un pulover gros peste o cămaşă cu mânecă lungă. ’”Luă în «*ra asU'dar cu 0 tcm peratură de 10 grade va fi i ix ipâ. tmi bag picioarele intr-o pereche de cizme şi mă ^regt spre parter, zâmbind.

f ciudat cât de uşor iţi simţi corpul când eşti fericit. Dacă „ concentra, pun pariu că aş putea chiar să plutesc. 11 găsesc p Aidan în bucătărie punând şampania, ciocolata şi două pa- hare de şampanie intr-un coş de picnic. îl tachinez:

— Uita-te la tine, atât de domestic.

— Cuvântul pe care il cauţi cred că este romantic.

Mă du< în spatele lui şi îmi înfăşor braţele în jurul taliei lui. Spnnmndu-mi obrazul de spatele lui lat, murmur:

— De fapt, cuvântul pe care il caut este uimitor. Nu, minunat. Nu. nici ăsta nu este. Hmm...

— Splendid, completează el, întorcându-se să mă îmbrăţişeze. Accept şi spectaculos.

— Da, pun pariu că da.

Mă sărută, legănându-mi faţa în mâini. Este un sărut dulce, dar se transformă rapid în unul intens. Mă retrag din braţele lui, râzând.

- Bine. Fight Club, hai şi ne oprim, altfel nu vom reuşi ieşim niciodată din bucătărie. d din cap.

— Atât de autoritara, zice el, reuş eşte. încearcă să se încrunte, dar nu P din

_ O să aduc câteva P^”u cs” colócese prin dulapul *de* îl las în bucătărie* dupi cuveriunleţm-- lenjerie din dorm» ^legând două «-ar .ca|a Hfcpinâ acolo .....

'T'X ««^umen. face o «runasă.

J J. G,í”V

îţi dai scama că mistreţii nu rácese, nu? \ prea duri pentru aşa ceva. 01 ,Unte m rs

li fac semn să se dea la o parte.

— Taci din gura, macho man. O să-mi multa vom fi pe apă.

Traversăm peluza şi coborâm pe plaja stâncoasâ sp re r *ce,* legată la capătul docului. Aerul este proaspăt şi rece M puternic a sevă de pin, a scoarţă umedă şi a muşchi. noastră, cerul este un bol de safir adânc, presărat cu linişte şi pace, cu excepţia greierilor, care ne cântă serenadei* lor de seară. Aidan inii apucă mâna şi mi-o strânge, aruncând o privire în jos, să-mi zâmbească.

Dacă există un rai, sper să fie exact aşa.

Aidan mă ajută să urc pe pupa bărcii, apoi îmi întinde coşul de picnic. El sare pe marginea corpului navei şi dezleagă frânghiile de la clemele de pe lateral, în timp ce eu urc scările înguste până la covertă. Ridicată deasupra punţii principale şi a punţu inferioare, aceasta oferă o vedere nerestricţionatâ asupra apei Lumina lunii străluceşte pe valurile întunecate şi ondulate. Apa este calmă în această seară şi cerul este senin, iar asta o să ne permită o imagine spectaculoasă a focurilor de artificii.

Pornesc suflanta pentru un minut, să elimin fumul din compartimentul motorului, apoi pornesc bateriile şi motoarele. După ce verific indicatoarele, să mă asigur că suntem gata de plecare, îl strig pe Aidan:

— Eşti gata?

Nu răspunde. Mergând spre scări, îl strig mai tare:

— Aidan?

Iot nu răspunde. Probabil că nu mă poate auzi din cauza motoarelor.

Pentru că scările sunt foarte abrupte, coborârea este puţin mai ciudată decât urcarea. 1 rebuie să cobor cu grijă, cu faţa spre interior şi apucându-mă de balustradele

metalice de o parte şi de alta. Când picioarele mele ating, în sfârşit, puntea, mi întorc, aşteptându-mă să-l văd pe Aidan în zona de scaune de la pupa.

nu este acolo. Coşul de picnic c pe masă.

Invruntindu-mă. arunc o privire în interiorul cabinei prin- ?alc... şi inghel de groază. Aidan stă ţeapăn intr-o parte a jbinci. uitându-se fix la bărbatul care e în picioare în faţa lui. U vreo doi metri distanţa.

Este Michacl.

Poartă acelaşi trenci gri şi aceeaşi pălărie în care l-am virat de mai multe ori în ultimele câteva luni, când am surprins imagini cu el urmârindu-mă, este slab şi neîngrijit, cu obrajii scobiţi şi umbre întunecate sub ochii sălbatici.

Braţele ii atârnă pe lângă corp.

Intr-o mân<i tremurândă ţine un pistol argintiu.

Trage aer în piept. Bătăile inimii mele se înteţesc. Un tremur rece mă străbate până în oase.

Cu vocea piţigăiată de stres, zic:

— Michacl, ce faci?

Intorcându-şi ochii, îmi răspunde într-o şoaptă înăbuşită:

— E de ia guvern, Kayla. E de la CIA. Vrea informaţii de la mine. Vrea ecuaţiile mele.

Îngrozită, înghit în sec şi mă uit la Aidan. Stă perfect nemişcat. cu fiecare muşchi din corp încordat. Mintea mea este un animal turbat, zgâriind cu gheare ascuţite în interiorul craniului meu. , _ ,

De unde a făcut rost de o armă? Ştie cum să tragă cu ea? Este măcar încărcată? Arată ca un vagabond, unde a locu.t. Doamne, a dormit P bar ^Lr.ti, încerc* să-mi păstrez vocea Deşi sunt panicată şi dispera
cât mai calmă şi mai'’”'J'^TciA.

_ Nu. M'chael. N ţipă;
Scuipatul n 'b | arcj să-mi fure ecuaţiile!

_ E de la CIAJ Indtetptă arma spre pieptul lui Aidan. Işi ridică braţ putea leşina. Aidan rămâne

Sunt pcrícct ne roúl* r^nvirt în spatele ochilor lui şl sunt îngrozită de «

>Q
<6ar putea întâmpla în continuare. înghiţind un p|& mâinile şi încep să implor. n'',fni nd_k

- Nu, te rog, ascultă mă. El nu este cu guvernul r este I ucrcazâ în construcţii, bine? E prietenul meu UrCifiu

Michael Işi umezeşte buzele crăpate. Agitat, îşi mută tatea de pe un picior pe altul. Mâna care ţine pistolul treJn^ acum cu putere.

Apoi işi muta privirea sălbatică în direcţia mea.

— El este... este prietenul tău?

îmi dau seama de greşeala mea, când Michael întoarce arma spre mine. Mă dau inapoi un pas, cu un ţipăt prins în gât. Aidan zice ferm:

— Nu. Nu suntem prieteni.

— Tocmai a spus că sunteţi!

— Am minţit-o.

Michael se uită de la unul la altul, apoi trage pistolul înapoi în direcţia lui Aidan.

— Ai minţit-o?

— Ca sâ mă pot apropia de ea. Ca sâ-ţi pot obţine ecuaţiile.

Aidan se uită la mine. Ceea ce văd în ochii lui mă lace sâ vreau să ţip, e atât de stupid. Atât de prost şi nesăbuit şi atât de al naibii de tipic pentru el, prostul care se sacrifică.

Nu, Doamne, nu, nu se poate întâmpla asta, nu se poate întâmpla asta.

Se uită inapoi la Michael şi zice calm:

— I.as-o să plece. Noi doi putem vorbi mai bine daca « nu e aici.

— Nu, Aidan, nu vreau...

— Taci, Kayla.

— Nu mă dau jos de pe vasul ăsta!

— Ba da. Chiar acum. Fă-o.

Privirea sălbatică a lui Michael se plimbă înainte în-»r* intre noi. În ochii lui, nu văd nimic din bărbatul cu care fost căsătorită. Psihoza l-a înghiţit cu totul. Pulsul meu ou tunet în urechile mele.

,(< Mi Cu < r *pot* rd I hv«c? *Exlinc-*
,, *f r^a'*

V^ndu mic* m* uit panicat* În jur. Michael «rigă brusc-

- $. tu de la CIA!
- I <k»ar »periat*. nce Aidan. O ameninţi cu o armă. Ori- ¿w «** S*™ 1

Caftind. Michael şuieră:

- Nu eşti speriată.

Arta din cauza pregătirii mele în CIA. Kayla, coboară naihu de pe barca asta.

La naiba, Aidan, nu! Nu! Încetează!

lacrimile îmi curg pe faţă. Vederea îmi este înceţoşată de dc. Respiraţia mea este îngreunată. Fac un pas ezitant înapoi, ind unul, isteria apucându-mă cu o mână rece şi puternică.

Pot suna la 911. Dacă reuşesc sd *ajung la casă şi Aidan îl t'^atc face pe Michael să vorbească, pot suna la poliţie şi ii pot aduce aici înainte să se întâmple ceva îngrozitor.*

Mă opresc brusc când Michael zice în şoaptă:

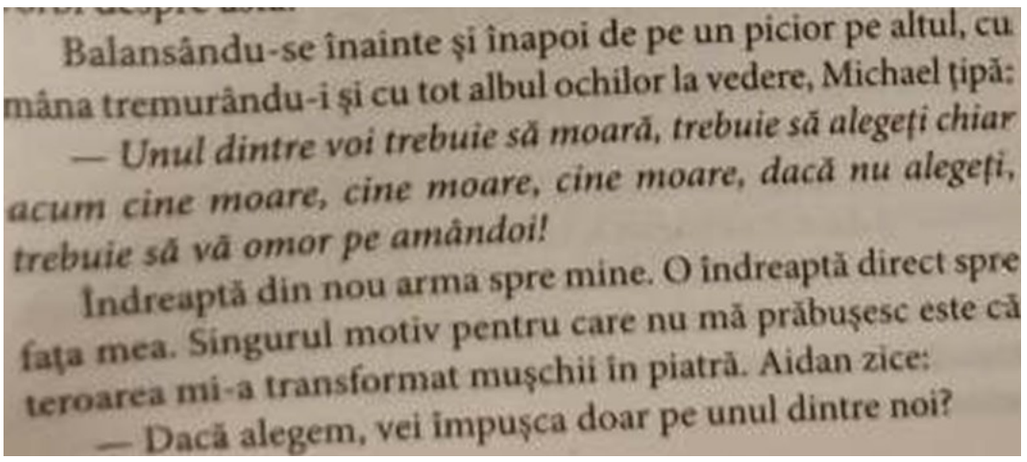
— Nu. Şi ea e în CIA. O văd pe faţa ta.

Se uită la mine. Vocea lui se ridică.

— Trebuie să muriţi amândoi!

Când încep să plâng şi îmi pun mâinile la gură. Aidan zice cu o voce autoritară:

- Nimeni nu trebuie să moară. Lasă arma jos şi putem

Balansându-se înainte şi înapoi de pe un picior pe altul, cu mâna tremurându-i şi cu tot albul ochilor la vedere, Michael ţipă:

— *Unul dintre voi trebuie să moară, trebuie să alegeţi chiar acum cine moare, cine moare, cine moare, dacă nu alegeţi, trebuie să vă omor pe amândoi!*

Îndreaptă din nou arma spre mine. O îndreaptă direct spre faţa mea. Singurul motiv pentru care nu mă prăbuşesc este că teroarea mi-a transformat muşchii în piatră. Aidan zice:

— Dacă alegem, vei împuşca doar pe unul dintre noi?

vnrhi acta.

Inimii mea încetează atunci să mai bată. Se opreşte în pieptul meu. blocată de groază. m°’rU

Nu. Aidan» opreşte-te, nu mai spune un cuvânt

— Michael?

— Aidan. nu! Opreşte-te!

Michael ţipă:

Da! şi trage percutorul pistolului cu degetul mare.

\idan se uită la mine. Inima ii străluceşte în ochi. Zice inc«

Te iubesc, iepuraş. Te voi iubi până ia sfârşitul timpul$_{UL}$

Apoi se uită înapoi la Michael şi spune nişte cuvinte pe care nu voi putea să nu le aud niciodată. Vor răsuna în capul meu pentru eternitate.

— împuşcâ-mâ pe mine, atunci.

Timpul se schimbă. Totul capătă calitatea suprarealistă a unui vis. Văd cum ceea ce se întâmplă în continuare se desfăşoară în faţa mea ca un film rulat cu încetinitorul, cu sunetul deformat şi culorile neclare, târându-se cu jumătate de viteză.

Michael işi mişcă braţul spre Aidan.

Aidan se năpusteşte.

O minge de foc explodează de la capătul pistolului lui Michael. Capul lui Aidan seda înapoi. Mişcarea înainte a corpului său se opreşte brusc, de parcă ar fi fost trântit de un zid. 0 mică gaură roşie apare în centrul frunţii lui. Sângele şi bucăţile de materie cerebrală stropesc fereastra din spatele lui.

Cade pe spate, cu ochii deschişi şi gura căscată. Se prăbuşeşte pe canapea, stă nemişcat şi tăcut, privind iară să vadă tavanul. în timp ce o pală întunecată se întinde pe perna bej de sub capul lui. Pe cerul nopţii, deasupra noastră, focurile de artificii izbucnesc în stropi de culoare cu un pocnet şi o explozie.

Ţipătul meu este un lucru viu. O creatură de groază, neîncredere şi durere sufletească, ce işi croieşte drum prin gât. Zbor peste spaţiul dintre noi cu acel ţipăt care mă înconjoară pesl* tot. vibrând în urechile şi în capul

meu, în interiorul tuturor locurilor sacre ascunse în sufletul meu. pe care numai el le-* atins vreodată.

(»d tnipul ftrâ viaţă al lui Aidan, ţipând şi strigând v iar iertaşi lucru, lucrul pc care fiecare celulă din corpul meu ¡1 rtngâ odată cu mine.

Nu Nu. Nu. Nu. Nu.

Nu se uită la mine. Nu răspunde la niciuna dintre rugăminte mele disperate sau la sărutările pe care i le dau pe obraji şi pe buze.

Nu poate.

A plecat.

Plângând isteric, mă agăţ de el până când ceva tare şi greu mă loveşte în ceafa. Durerea îmi străbate craniul. Văd stele. Pentru o clipă, vederea mea devine neagră.

Când lumina îmi umple din nou ochii, sunt pe spate şi Mi- chael mă trage de încheieturi pe puntea de lemn spre treapta de înot din spatele bărcii.

Rostesc cuvintele greu.

— Michael. Ce faci?

Nu reuşesc să înţeleg ce murmura în barbă. Sunt cuvinte incoerente, bolborosite iară sens, rostite între respiraţii greoaie, în timp ce mă trage departe de trupul lui Aidan. Încerc sâ-mi trag încheieturile mâinilor din strânsoarea lui, dar nu am putere.

Un lichid fierbinte mi se scurge pe gât. Sânge. Trebuie să mă fi lovit cu ceva greu.

Arma. M-a lovit cu pistolul. Mai multe artificii explodează deasupra. Le văd deasupra noastră, explozii de culoare pictând cerul de la miezul nopţii ca acoperişul bombat al unei catedrale. Fumul se ridică deasupra apei. Undeva, departe, un came latră.

Michael mă trage până la marginea pupei şi mă rostogoleşte de pe ca. Apa este un şoc negru şi rece, care

imi taie stupoarea ca o lamă. Mă scufund pentru o clipă înainte să încep să lovesc ţl să mă zbat. Ies la suprafaţă gâfâind şi chinuindu mă să respir, dezorientată şi panicată, cu frica ascuţită ca un cuţit înfipt intre coaste.

Tuşesc şi ţip. Motoarele bărcii huruie. Michael se profi|c deasupra mea pe treaptă, râzând acum maniacal, cu depărtate de dinţi.

Mă zbat spre treaptă, ratând-o cu câţiva centimetri. Michael cade în genunchi şi se întinde. îi apuc mâna, crezând că-mi oferă ajutor, dar descopăr repede că nu e aşa.

Mă apuca de gât şi mă strânge.

Mă împinge în jos şi mă ţine dedesubt.

Chiar şi sub apă, ii pot auzi râsul nebunesc.

Ceva ii alunecă din buzunarul cămăşii. Cade în apă şi se rostogoleşte pe lângă faţa mea, ceva mic şi rotund, argintiu şi strălucitor.

Este moneda lui norocoasă din 1937, cea iară de care nu pleca niciodată de acasă. Dau din picioare şi mă zbat. Inima îmi bate cu putere în cutia toracică.

Apa sărată îmi înţeapă ochii şi îmi arde plămânii. Focurile de artificii luminează suprafaţa apei intr-un caleidoscop de culori strălucitor.

Nu-i pot lua degetele de pe gâtul meu. Mă agăţ de mâinile lui, mă zbat şi tuşesc, simţind miros de motorină şi praf de puşcă, fum şi mare, şi sânge.

Aidan.

Aidan.

Aidan, te iubesc. Te iubesc.

Corpul meu este greu. Apa agitată de deasupra mea se opreşte. Plutesc în derivă, cu părul răsfirat în jurul capului, cu privirea îndreptată spre suprafaţă, cu mâna întinsă pentru un ajutor care nu vine. O explozie de culori atinge marea deasupra mea în nuanţe de roşu, verde şi auriu, apoi artificiile se sting şi totul devine negru.

Inima mea pulsează pentru ultima oară înainte de a se opri pentru totdeauna.

III

PARADISUL

„Moartea nu înseamnă dispariţia luminii, ci doar
stingerea lămpii, pentru că s-au ivit zorii.”

— *Rabindranath Tagore*

41

KAYLA

Ceea ce numim memorie este intersecţia dintre imaginaţie şi realitate. Amintirile sunt poveştile pe care ni le spunem despre evenimentele importante din viaţa noastră. în timpul povestirii, unele detalii se pierd, altele se înfrumuseţează, până când adevărul se apropie mai mult de ficţiune. Este aşa cum a spus Fiona. Fiecare dintre noi ne creăm propriile adevăruri, chiar şi fantomele.

Presupun câ ar fi trebuit să-mi dau seama în ziua în care a intrat în casă şi a dezactivat alarma de securitate tară ca eu să-i fi spus codul. A fost aceeaşi zi în care mi-a zis că ti pare că ceva mă deranjează şi că fantomele au nevoie de încheiere. Pe atunci lucra pentru familia Wainwright de mai bine de o lună. Au păstrat-o când au cumpărat casa, Iară să ştie cât de utilă se va dovedi.

Nu este la fel de înzestrată ca sora ei, Clatre. insa darul se moşteneşte în familie. Mi au trebuit luni bune să

răscolesc amintiri şi să retrăiesc trecutul, pentru a înţelege ce s-a întâmplat. Am

trăit două vieţi paralele, una trecută şi una prezentă. îndepărtau de realitate, dar crezându-mă în ca, complet oarbă la adevăr

Tot ce s-a întâmplat cu Aidan a fost real. La fel a fost şi tot ce s-a întâmplat după Anul Nou. Dar totul a fost amestecat şi încurcat, pentru că să fii mort şi să nu-ţi dai seama este foarte confuz. Trecut. Prezent. Realitate. Amintire. Totul interconectat şi parte a unui întreg, ca paginile individuale dintr-o carte înainte de a fi legată.

Dar acum povestea mea este gata. Povestea mea este spusă. Cartea vieţii mele a fost scrisă până la ultimul capitol. Tot ce a mai rămas este să închid coperta şi să o pun deoparte.

Când deschid ochii, nimic nu mai arată la fel. Pereţii sunt vopsiţi într-o altă culoare. Covorul a fost înlocuit cu lemn. Mobilierul este necunoscut, la fel ca şi oamenii din fotografiile înrămate de pe pereţi.

Casa este foarte diferită de cea în care am locuit eu. Diferită, dar familiară, ca faţa unui prieten pe care nu l-ai mai văzut de mulţi ani. Nu am observat niciodată schimbările înainte, dar jaluzelele au fost ridicate de pe ochii mei acum. Vederea mea este, în sfârşit, clară.

Furtuna de afară a încetat să se mai dezlănţuie. Totul este liniştit. Dincolo de ferestrele sufrageriei, zorii răspândesc o lumină sclipitoare peste curte şi peste dealurile îndepărtate. Aud ciripitul păsărilor, simt mirosul primăverii în aer şi mă minunez de frumuseţea lucrurilor.

Se aude soneria de la uşă. Mă îndrept spre uşa din faţă, constrânsă de o forţă la fel de elementară ca gravitaţia, de neoprit ca timpul. întorc clanţa, trag uşa şi îl găsesc pe Aidan în picioare pe verandă. E scăldat în lumina aurie a soarelui, zâmbindu-nii ca şi cum aş fi primul răsărit de soare pe care La văzut vreodată.

(|(1 icţnwulc. zice încet, cu ochii strălucind de adoraţie.

f . fost dc mineî

p (.nl m braţele luU l,ubrM'^rea lui este mai dulce decât o săruturi, mai bună decât un milion de dorinţe, mai vie orice ar putea li vreodată un vis.

_ M ai găsit, ii şoptesc, plângând de bucurie.

I I ţşi freacă obrazul de al meu, inspirând, în timp ce mâ strânge în braţe.

- Nu le-am pierdut niciodată. Cine crezi că a sunat la soneria de la uşă în tot acest timp?

Inii îngrop faţa în gâtul lui.

- Îmi pare rău. Nu am ştiut. Nu am putut să văd. Eram atât de confuză.

El imi murmură la ureche:

I în regulă. I i-am spus că te-aş aştepta o veşnicie dacă ar trebui.

Când imi ridic capul şi mă uit la el cu ochii înlăcrimaţi, el zâmbeşte, un zâmbet de o asemenea frumuseţe, incât imi taie respiraţia.

— Vestele de salvare au fost un gest frumos.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Tu erai în timpul şedinţei de spiritism sau eu tăceam toate zgomotele şi efectele speciale?

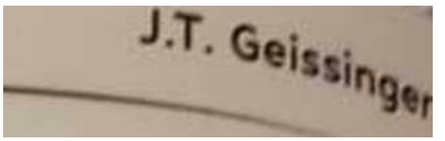
— Eu am fost. Dar în cazul tuturor celorlalte lucruri care s-au întâmplat în casă ai fost tu. Luminile care pâlpă.au, duh-

pare râu să spun ca le-ai tăcut siav»

din familia „elodramaticâ. Ai crede că atunci

_ Uau. sunt q pcrspetllvi asupra când ajung» 1»

v'a'a lucrurilor.

- Şi verigheta mea, care a căzut prin tavan' м se tot muta? Presupun că şi asta a fost din cauza

— Nimic din toate astea nu mai contează ac contează este că suntem impreună.

— Dar stai, cum se face că eu nu am înţeles ce v dar tu ai înţeles?

^^nipU,

El zâmbeşte.

— Poate că eu sunt mai deştept decât tine.

— Asta nu este nici măcar puţin amuzant.

în jurul nostru, lumina aurie devine tot mai strălucitor Simt o nerăbdare plăcută, o atracţie ascendentă care creşte^ fiecare intensificare a luminii. Vreau să mă predau atracţiei, dar mai intâi trebuie sâ întreb ceva.

— De ce ai ştampilat toate scrisorile din închisoare? A fost un indiciu despre trecutul tău?

El zâmbeşte.

— Mai degrabă un indiciu despre viitor.

— Ce vrei să spui?

— Penitenciarul de stat din Washington este locul în care un anumit nemernic este deţinut pentru acuzaţii de crimă. M-am gândit câ ar trebui sâ-i facem o vizită.

lini amintesc cum Fiona mi-a spus că schizofrenicii pot vedea fantome şi nu mă pot abţine să nu râd.

— Oh. Aidan, eşti diabolic.

Lumina aurie care ne înconjoară devine mai puternică. Apoi îmi ia faţa în mâinile lui şi mă sărută. În buzele lui simt gustul veşniciei.

Asta, plus ceva aproape la fel de dulce:

Răzbunare.

Epilog

Transcriere *din notele fi înregistrarea şedinţei din 16 martie, efectuate de dr. Patrick Templeman, psihiatru judiciar, cu Michael Reece, în prezent în aşteptarea procesului pentru acuzaţia de crimă de gradul întâi.*

Dr. Templeman: Vă mulţumesc că aţi venit astăzi, domnule Reece.

Michael Reece: Sunt doctor Reece. Şi spuneţi asta de parcă aş avea de ales în această chestiune. M-au adus aici în cătuşe. Aţi observat cătuşele?

Dr. Templeman: Cum vă simţiţi astăzi?

Michael Reece: Mă întreb de câte ori vei spune cuvântul „astăzi”, până să ajungi la subiect?

Dr. Templeman: După cum ştiţi, domnule Reece, obiectivul meu este de a stabili capacitatea dumneavoastră mintală actuală de a fi judecat, aşa cum a dispus instanţa.

Michael Reece: Instanţa poate să mă pupe în fund, la tel şi tu. Şi sunt doctor Reece.

Dr. Templeman. Înţelegeţi acuzaţiile care vă sunt aduse?

Michael Reece: Lasă-mă să-ţi spun ceva. Nu eşti singura persoană din această cameră cu o diplomă şmecheră. Eu am trei.

bine? Doctorat, masterat etc., toate de la şcoli d$_{ln}$ Diploma ta de medicină nu mă impresionează

Nota medicului: Pacientul este vizibil agitat Ţ rui pronunţat al mâinii stângi este evident, posibil f secundar al medicaţiei antipsihotice.*

Dr. Templeman: De la arestare vi s-a administrat o zilnică de flufenazină pe cale orală, pentru ameliorarea si$_{mp}$. temelor, este corect?

Michael Rcece: Tu eşti ce au avut ei mai bun? Arăţi la fel & competent ca şi avocatul din oficiu pe care mi l-au repartizat

Dr. Templeman: Cum este relaţia dumneavoastră cu avo- catul? Credeţi că a descris în mod adecvat acuzaţiile aduse împotriva dumneavoastră?

Michael Reece: Idiotul ăla n-ar putea descrie în modadec vat nici culoarea unui rahat. Se pare că în zilele noastre lasă pe oricine să treacă examenul de barou.

Dr. Templeman: Puteţi să-mi spuneţi care sunt acuzaţiile care vi se aduc, vă rog?

Michael Reece: Serios?

Dr. Templeman: încerc să evaluez dacă înţelegeţi ce vi se întâmplă.

Michael Rcece: Da, înţeleg ce mi se întâmplă. Sunt reţinut pentru ceva ce am făcut în timpul unei crize psihotice.

Dr. lemplcman: Vorbim despre uciderea soţiei dumnea- voastră înstrăinate. Kayla, şi a lui Aidan Leighrite, nu-i aşa?

Michael Reece. lisuse Hristoase. Asta va dura o

veşnicie.

Dr. Templeman. V.i amintiţi evenimentele din 31 decembrie anul trecut?

Michael Reece: Nu sunt un imbecil.

1rmpkm»n Voi hi» ut* c» pe un da. Vreţi, vâ rog.

’’\(^oeţi cum credeţi ci cMc relaţia actuali cu avocatul

Rec« neinteligibil

pr. Templeman: Ce credeţi că se va întâmpla dacâ veţi fi ■ondamnat pentru acuzaţiile aduse?

Michael Rcccc. Nu voi fi condamnat. Cineva ca mine nu ar .e^ui să fie în închisoare.

Pr. Templeman: Cineva ca dumneavoastră?

Michael Reece: Sunt un membru foarte respectat al comunităţii. Munca mea este incredibil de importantă. Nu sunt un violator sau un traficant de droguri. Oamenii aceia ar trebui să fie în spatele gratiilor, nu eu.

Dr. Templeman: Nu credeţi că o dublă omucidere este un motiv întemeiat pentru o condamnare la închisoare?

Michael Reece: Nu pot fi tras la răspundere pentru asta.

Dr. Templeman: Regretaţi ce s-a întâmplat?

Michael Reece: Regret că îmi iroseşti timpul cu această scrie ridicolă de întrebări.

Nota medicului: Pacientul prezintă trăsături de personalitate narcisistă.

Dr. Templeman: Ce Înţelegeţi în legătură cu etapele prc- ceduril intr-un caz de crimă de gradul intăt? V. s-a

expl.ca! mod adecvat? .

Michael Reece:^^.^^uÎrZsii să se petent. nu va trebui sa l Gcniue nu ar trebui judecate.

1—«. veni vorba. Atu un iQde peste

Xă-Te ie punue, pentru numele lui Dumnezeu.

Dr. Templeman: ln|elege|Uc.1wmfnca >ci(J apt pentru proces, faptul câ aţi comis crima În timp episod psihotic IHI vă va reduce sentinţa?

P U aVe

un

Michael Reece: Ce? Nu, nu este adevărat. Nu eram în a plinătatea facultăţilor mintale. Ce vrei să spui?

Dr. Templeman: Problema este intenţia. Aveţi un istoric documentat de refuz de a lua medicamente antipsihotice chiar şi după ce vi s-a spus că ar putea duce la izbucniri de violenţi Procurorul va prezenta dovezi că eraţi foarte conştient de p<>. sibilitatea de a vă răni soţia. De asemenea, va prezenta dovezi că aţi fost implicat intr-o relaţie de lungă durată cu o colegă de serviciu de la universitate. Sharon, cred că aşa o cheamă? Sau este Karen? îmi pare rău, nu am acele notiţe în faţa mea. Mai este şi problema poliţei de asigurare de viaţă pe care aţi facut-o pentru soţia dumneavoastră. Ea ştia de această poliţă?

Michael Reece: Ascultă, m-am săturat de asta. Vreau să...

Dr. Templeman: Da? Continuaţi.

Nota medicului: Pacientul se fixează pe un punct de pe perete şi devine insensibil. Pare a fi în suferinţă extremă.

Dr. Templeman: Dle Reece, nu vă simţiţi bine?

Michael Reece: Oh. Doamne. Oh. Doamne!

Dr. Templeman: Domnule Reece?

Nota medicului: Pacientul ţipă. încearcă să iasă din sala de interogatoriu. Bate în uşă intr-o panică

vizibilă. Dr. Templeman: Dle Reece, ce s-a întâmplat? Spuncţi-nii ce se întâmplă.

Michael Reece: E ea! I- vorba de ea şi de ei amândoi! Oh. Doamne! Lasă-mi sâ ies de aici! Lasâ-mâ sâ ies din camera asta nenorocită!

Xota *medicului: Pacientul pare să aibă tulburări vedere legate de psihoză.*

Dr. Templeman: Dle Reece, suntem singuri în cameră.

Michael Reece: Ea este chiar acolo, idiotul«! Priveşte' Ui tă-te!

Dr. Templeman: Aveţi o halucinaţie. Dumneavoastră şi eu suntem singurii oameni din această cameră.

Nota medicului: Pacientul s-a ghemuit intr-un coif al ca- merei şi a reînceput să ţipe.

Dr. lempleman: Domnule Reece. vreţi sa vă calmaţi, vă rog? Va trebui să cer să fiţi tranchilizat, dacă nu vă puteţi controla.

Michael Reece: *(ţipând)* Nu mai spuneţi asta! Nu mai spuneţi asta! Nu mai spuneţi cuvăntul acela?

Dr. Templeman: Ce cuvânt, Michael? Vorbeşte cineva cu tine? Ce spune?

Michael Reece: BAU!

Nota medicului: După ce a fost imobilizat de gar- dieni, pacientul a primit o injecţie intramusculară de fenobarbital şi a fost transferat la secţia de psihiatrie, pentru o evaluare suplimentară.

Despre autoare

J.l. Geissinger este autoarea a treizeci de romane care au ajuns pe locul 1 în topurile internaţionale şi în Amazon Charts. De la comedii romantice amuzante şi pline de viaţă, la thrillere erotice intense, cărţile ci s-au vândut în peste opt milioane de exemplare şi au fost traduse în peste douăzeci de limbi.

Este de trei ori finalistă, atât în categoria romanelor de dragoste contemporane, cât şi în cea a romanelor paranormale, pentru premiul RITA*. cea mai înaltă distincţie în domeniul ficţiunii romantice a Romance Writers of America'. De asemenea, a primit Prism Award pentru cea mai bună prima carte, Golden Quill Award pentru cea mai bună carte paranormală/urban fantasy şi medalionul HOLT pentru cea mai bună carte de dragoste erotică.

Conectaţi-vă cu ea online în grupul de cititori de pc Facebook, Geissingers Gang.

- «Mit *4 bat U uşâ. în schimb.

  sî “tâ în jos h degetul meu inelar gol.